

ഇസ്ലാം മതം

അഖ്യാതനോളാച മഹേഷി

•
ଓঘৰণাৰ যাঙ্গ

ଓঠামুর প্রকাশনা বিদ্যুৎ পত্রিকা সম্পাদনা পরিষদ
বাংলাদেশ গ্রন্থসম্পর্ক ও প্রচ্ছন্নতাবিহীন

গুরুবৰ্ষোক্তি
১৩৮৫

প্রতিষ্ঠান
সম্পর্ক

প্রকাশনা পত্রিকা

বাংলাদেশ গ্রন্থসম্পর্ক ও প্রচ্ছন্নতাবিহীন

Price Rs : 40.00

L.P.H, Kunnumma, Malappuram -676 505

L.P.H, Kohinoor Arcade, Opp. Noor Masjid, Kannur-1

L.P.H, L.P.H, Tower, P.O, Road, Thrissur-1

L.P.H, Madeena Masjid Complex, Padma Jn, Pulepeddy, Kochi - 35

L.P.H, Islamic Centre, Market Lane, Palayam, Thiruvananthapuram - 695 034

L.P.H, M.P. Road, Kozhikode - 673 001

L.P.H, Fourland Building, Rasajli Road, Kozhikode-4, E-mail : hcalligrafiedataone.in

Distribution:

Rights with the Publishers

Printers: Karali Offset, Calicut

Type setting : L.P.H, DTP

23rd Edition: September 2008

First Published: August 1945

E-mail : hilacentre@eslamindia.com

Kerala State, India

Hilal Centre, Kozhikode - 673 004

Publishers:

Editor : V.R. Muhammed Ali

by ABULALA MOUDODI

Original : Resala-e-Deeniyath (Urdu)

(Religion/Islam)

ISLAM MATHAM (Malayalam)

Original Author : R.M. Ali

പ്രസ്താവന

ലോകപ്രശസ്ത ഇസ്ലാമിക ചിന്തകനും പണ്ഡിതനുമായ മഹാനാം അബുൽ അഞ്ചലാ മഹദ്വരിയുടെ റിസാലെ ദൈനിക്കും ത്തിന്റെ പരിഭ്രാഷ്യാണ് ഇസ്ലാം മതം. എഴുപതിലധികം ഭാഷ കളിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ട വിവ്യാത ഗ്രന്ഥമാണിത്. മല ധാരണയിൽത്തന്നെ ഇരുപതിമൂന്ന് പതിപ്പുകളിലായി എൺപതിനായിരത്തിലേറെ കോപ്പികൾ ഇതിനകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതെന്നേം വായനക്കാരെ ലഭിച്ച വേരെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതേ വായനക്കാരെ ലഭിച്ച വേരെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

രിസാലെ ദൈനിക്കും ത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് തയ്യാറാക്കിയ പ്രൊഫ. ബുർജിദ് അഹമ്മദ് എഴുതിയ അവതാരികയും പഠനാർഹമായ അടി കമുറിപ്പുകളും ഇതിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഭാഷ കാലോചിതമായി പരിഷകരിച്ചത് പ്രൊഫ. കെ.പി. കമാലുദ്ദീനാണ്.

ഈ മഹാഗ്രന്ഥം സത്യാനേഷികൾക്ക് മാർഗ്ഗീപമായിത്തീരെട്ടുന്ന പ്രാർമ്മനയോടെ സഹൃദയസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നു.

- പ്രസാധകൾ

ഒണ്ടം പതിപ്പിന്റെ വിവർത്തകക്കുറിപ്പ്

ഈ സ്ലാബിൽന്നും സുന്ദരമായും കേരളീയർക്ക് ഗ്രഹിക്കാൻ ഉതകുന്ന ഇസ്ലാം മിക ശ്രദ്ധാർഹ മലയാള ഭാഷയിൽ തുല്യം കുറവാണെന്ന വസ്ത്വത്തു എല്ലാ വരും ഒരുപോലെ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന പരമാർമ്മധാരാം. ഈ കുറവ് പരിഹരിക്കുന്നുവെന്നത് ആശ്വാസമായാണ് പല മാന്യമാരും ഒന്തതിനങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കാണ്ടി കിക്കുന്നുവെന്നത് ആശ്വാസമായാണ്. അവരുടെ പരിപ്രേക്ഷയലമായി ഇസ്ലാം മിക സാഹിത്യത്തിന് മലയാളഭാഷയിൽ പ്രാബല്യം കുറിക്കാണ്വുവരികയാണ്. എന്നാൽ, ഇസ്ലാബിൽന്നും ധ്യാർമ്മാദ്ദേശം പുർണ്ണത്തീകരിക്കാൻ പദ്ധതി പൂർണ്ണമായ ശ്രദ്ധാർഹ ഇന്ത്യയും വേണ്ടതു ഉണ്ടായികഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടും പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇസ്ലാംബിൽന്നും പുർണ്ണവിക മാഹാത്മ്യങ്ങൾയും മഹത്തു കൃത്യങ്ങൾയും പാടിപ്പുകഴിഞ്ഞി അടിനില്ലെന്നും സ്ഥാരകെം നിലനിർത്തിപ്പോരുക, ഇസ്ലാംബിൽന്നും ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തിന് അടിസ്ഥാനത്തെ കാണിക്കുന്നതു പ്രാധാന്യം നൽകി അതിനായി വാദിക്കുക, തെള്ളാ ശംഖയും ഏന്നാനും നോക്കാതെ ലോകത്തും പ്രചരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഏത് ആർഡേ സിഡാതവും ഇസ്ലാംബിൽന്നുതാണെന്നും തെളിയിക്കാൻ പാടുപെടുക, കേവലം നിന്നുംരസാംഗതികളും അടിസ്ഥാനമാക്കി മുസ്ലിംകളിൽ ആശ്വാസകലാജി കുറയുന്നതു കുറഞ്ഞും കുഴച്ചും മുഖംഭാക്കാക്കാൻ ആവശ്യമാണെന്നും ആക്രമികളും യുർത്തരും ആർഡീനികളുമായ 'മുസ്ലിം രാജാക്കൻമാർക്കു'ഓവൺ വാദിക്കുക, വർഗ്ഗ പക്ഷപാതയായിരുന്നു അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇതര സമുദായങ്ങൾക്കുതിരിഞ്ഞെ വെറുപ്പും വിഭേദവും സൂഫിക്കുക, തുടങ്ങിയ സൈനാന്തരാണും നിലവിലുണ്ടും കൃതികളിൽ ഭൂതിക്കാവും നിർവ്വഹിക്കുന്നതെന്നും വ്യാസനംഭരം പരഭ്യണിയിരിക്കുന്നു. ഒരാധ്യനിക വിഭാഗമിയുടെ ഫൂതേത്തിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന, ഇസ്ലാം എന്നാൽ എന്ന് എന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ ചോദ്യത്തിനും ശരിയായ ഉത്തരം നൽകാൻ അവ മുതിർന്നും കാണുന്നില്ല.

ഈ ഇവിടെത്തെ മതപഠന സ്വന്നായാണെന്നുകിൽ, അതും കൂടുതലെന്നും ആശാജനകമല്ല. അറബി ഭാഷയിലും മാത്യാശയിലും മതപഠന

അതിനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ കേരളത്തിൽ ധാരാളമുണ്ടെന്ന വസ്ത്രത്തു വിശദം കിന്തയക്കതല്ലെങ്കിലും താരവമുള്ള ഒരു ലക്ഷ്യവും അവക്കില്ലാത്തതിൽ മല മായി അതും മികവാറും നിഷ്ഠമലമായികഴിഞ്ഞിരിക്കയാണ്. ജീവിത തിരിട്ടേണ്ടു ചെറുമെബുരു ഉപവകുപ്പെന്ന വീക്ഷണമാണ്, ഒരുരു അറബി വിദ്യാർമ്മികളും ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർമ്മികളും ഇസ്ലാമിനെല്ലംബന്ധിച്ച് സ്വീകരിക്കുന്നത്. ഇസ്ലാം ദൈവത്താൽ നൽകുപ്പെട്ട ശാഖയും പരിപൂർണ്ണ വുമായ ജീവിതവ്യവസ്ഥയാണെന്നും ജീവിതത്തെ മുഴുവനുമാണതാവശ്യ പെടുന്നതെന്നുമുള്ള യാമാർമ്മം അവകുടെ ജീവിതത്തിനില്ലെന്ന് തീരു പ്രകടമായി കാണുന്നില്ല.

ആധുനിക വിദ്യാർമ്മികളുടെ അഭിരൂചിക്കൊത്തു വണ്ണം അവർക്ക് ഇസ്ലാമിക വിദ്യാഭ്യാസം നൽകാതിരുന്നതിന്റെ മലമായി ഇസ്ലാമിനോട് വർക്ക് അവജ്ഞ ജനിക്കുകയും യുദ്ധാപിൽനിന്ന് ഇരക്കുമ്പെടി ചെയ്യപ്പെട്ട നാസ്തികത്രുമയമായ നായൻിനെ ദൈവവാക്യമെന്നാണ് അവർ കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇസ്ലാമിനെന്നും മനുഷ്യ നിർബിത വ്യവസ്ഥകൾക്കുപരിയായി ഇസ്ലാമിനുള്ള മാഹാത്മ്യത്തെന്നും അതിന്റെ പ്രായോഗികതയും കുറിച്ച് ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന കാര്യകാരണസ്ഥിതം ഗ്രഹിക്കാതിരുന്നതാണ് ഇതിനെല്ലാമുള്ള ഏക കാരണം. അതിനാൽ, ഇസ്ലാമിന്റെ മലിനസ്വിശ്വാസങ്ങളും ആദ്ദേഹ ലക്ഷ്യങ്ങളും അതിന്റെ പ്രായോഗികതയും ഇന്നത്തെ മന്ത്രിഷ്ക്കങ്ങളെ ആകർഷിക്കുമാറ്റുകയിൽ യുക്തം വെളിപ്പെടുത്തുകയെന്നത് അവരും ആവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇസ്ലാം ഇതര മതങ്ങളെപ്പാലെ വരുവും പില പുഞ്ചകൾ രാത്രുമ്പു; പ്രത്യുത, മനുഷ്യജീവിതത്തെ ആകമാനം വിജയപ്രാംാക്കിത്തീർക്കാൻ ദൈവത്താൽ നൽകുപ്പെട്ട പരിപൂർണ്ണം ജീവിത പദ്ധതിയാണ്. സമസ്ത ഭോക്തരത്തെയും അതിന്റെ പ്രകൃതിയെയും സൂഷ്ടിച്ച് അതേ ദൈവം തന്നെ നിർബിശ്വാസത്താകാണ്, ഭോക്തര പ്രകൃതിയോട് തികച്ചും യോജിക്കുന്ന ഒരു ദയം അമാവാ ജീവിതപരമായി ഇസ്ലാം നന്നു മാത്രമെന്നുള്ളൂ. അതനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ രാത്രിയും സാമാധാനവും കൈവാലികയുള്ളൂ. ഇത് പരമാർമ്മങ്ങൾ ഭോക്തരം അറിഞ്ഞിരിക്കുണ്ടെന്ന് എന്നതെത്തിലുംധികകം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കയാണെന്നും.

ഉത്തരം ആവശ്യങ്ങൾ പുർണ്ണികരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്ത്യയുടെ ഉത്തര ഭാഗങ്ങളിൽ കുറേയൊക്കെ പ്രചാരണത്തിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഭാഷാ വൈവിധ്യം മുല്ലം അവയുടെ ഉത്തര മലങ്ങളാസുഖിക്കാൻ ഇവിടത്തെ പൊതുജീവന്റെക്കുംസാധിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ, അത്തരം വിശ്വിഷ്ടസ്ത്രം അൾ മലയാളഭാഷയിലേക്ക് വിവർിതന്നു. ചെയ്ത് കേരളീയർക്കും അവയുടെ ഉള്ളടക്കം ഗ്രഹിക്കാൻ അവസരം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്നത് ഇന്നത്തെ പരിഥിപ്പിക്കിയിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു സേവനമാണ്. പ്രസ്തുത ഉദ്ദേശ്യനിർവ്വഹണത്തിൽ അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു പക്കംവഹിക്കു മെന്ന പ്രതീക്ഷയാണ് ഈ പരിപ്രേക്ഷയിൽനിന്ന് സ്വന്തമാണ് നൽകിയി

കുള്ളത്. ഞങ്ങളുടെ പതിക്കയെ ഇതെത്തുംഡാത്രം പുർത്തീകരിക്കുന്നു എന്ന് വായനക്കാർ തന്നെ തീർച്ചപെടുത്തിക്കാളളട്ട.

മലയാളത്തിൽ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം ആദ്യാധി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത് 1945 ആഗസ്റ്റ് സ്റ്റിലിവായിരുന്നു. 1942 ഫെബ്രുവരിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മുലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നാലാം പതിപ്പ് മുന്നിൽവെച്ചായിരുന്നു പ്രതിഭാഷ നടന്നത്. ഇന്നാകട്ടെ, മുലഗ്രന്ഥം പതിനാലാം പതിപ്പുവരെ എന്തിയിലിക്കിയാണ്. ഇതിനിടക്ക് ഗ്രന്ഥ കർത്താവ് തന്നെ മുലഗ്രന്ഥത്തിൽ ചില്ലറ മാറ്റത്തിരുത്തൽ വരുത്തുകയും ചില പുതിയ കുറിപ്പുകൾ കൂട്ടിച്ചുർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മുലഗ്രന്ഥ ത്തിന്റെ നിലവിലിരിക്കുന്ന പതിനാലാം പതിപ്പ് മുന്നിൽവെച്ച് ആദ്യം പാഠശാലയിൽ പുറത്തിന്നു പുറത്തെ അല്ലാഹുവെ സംഖ്യാത്മകയും മറ്റും ചില പരിഷ്കരണങ്ങൾ വരുത്തിക്കാണാണ് ഇപ്പോൾ ഇതു നന്ദനയഹിച്ച അല്ലാഹുവെ സംഖ്യാത്മകയും ചെയ്യുകയും ഇതു പരിശോധനയെ സംശയകൾമായി അംഗീകരിക്കാൻ അവനോട് പ്രാർഥിക്കുകയും ചെയ്തു കൊണ്ട് ഇതു ഗ്രന്ഥം പൊതുജനസംബന്ധം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എടയുർ

വി.പി. മുഹമ്മദി

I. 4. 1955

അബ്ദുൽ അഞ്ചലാ മഹറുദി (1903-1979)

പണ്ഡിതൻ, പരിശക്കർത്താവ്, ഗ്രന്ഥകാരൻ. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഒന്തും പരം മുതൽ ഇന്ത്യൻവികി വാക്കത്ത് അലയടിച്ച തൃജ്ഞാനി റൂസ്‌ലാവിക സ്പാസ്റ്റിനേതിനിലെ പ്രധാന ശില്പി. 1903 സെപ്റ്റംബർ 25-ന് ഭാരതാബാൽിൽ ഒരു സൗഖ്യ കൂട്ടംബത്തിൽ ജനനം. പിതാവിൽ: അമൃതൻ ഹാസൻ. മാതാവിൽ: റബിയാബുസീ. പിതാവിൽ: നിന്റെ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം. 1914-ൽ മരബി പരിക്ഷ പാസായി. അബ്ദി, ഇംഗ്ലീഷ് പെൻഡ്യൂസ് ഓഫ് എൻ. മം, ത്രണപ്പിന, സാഡുഫിക് ശാസ്ത്രം, രാഷ്ട്രമിഡിാം താങ്കട്ടിയ ഗവന്മറ്റം വിദ്യാഭ്യാസിനി സ്പെഷൽഗവർണ്ണറിലൂടെ അവഗാഹം എന്നീ. 1916-ൽ അഞ്ചലാ, 1920-ൽ താഴെ, 1925-ൽ അൻ കംജുളുൽ എന്നിവായിൽ പുതായിപ്പരായി പ്രഖ്യാതിച്ചു. 1927-ൽ (പ്രമുഖതി അഞ്ചലിഹാരു എൻ റൂസ്‌ലാ രചിച്ചു). 1932-ൽ തർജ്ജുമാനുകൾ വ്യർത്ഥന ആരംഭിച്ചു. 1941-ൽ അമാഖാനെ ഉസ്റ്റലാം റൂപീകരിച്ചു. 1953-ൽ വാർദ്ധാനി മാന്ത്രിക പോരിൽ വിദ്യാഭ്യാസിയിൽ കൂദാശയിൽനിന്ന് ജീവപ്രയോഗ തടവാക്കി. 1955-ൽ ജയിൽ ഫോറ്റോഗ്രാഫിക്കായി. 1972-ൽ തഹാഫിരൂഹിൽ ബുർജാൻ രചന പൂർത്തിയാക്കി. 1979-ൽ (പ്രമാ വൈസാൻ അവാർഡ് എൻ. 120-ൽ പരം കന്നപ്പട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചു). 1979 സെപ്റ്റംബർ 22-ന് മരണപ്പെട്ടു.

വി.പി. മുഹമ്മദലി (ഹാജി സുഹാബി)

കേരള അമാഖാനെ റൂസ്‌ലാം സ്ഥാപകൻ, അദ്ദേഹി, പണ്ഡിതൻ, വാഗ്മി, സംഘം കൻ. മലപ്പറമ്പ് കീഴ്ത്തിലെ ഏറ്റവും പഠിയാണെന്ന് തിരാവട്ടിൽ 1912-ൽ ജനനം. പിതാവിൽ: പോകുലുട്ടീ മാതാവിൽ: പാതാവിൽ: കൂദാശയിൽനിന്ന് തുരുക്കലും മകൾ പാതാവിൽ: കൂദാശയിൽ: വിദ്യാഭ്യാസം 4-10 കൂസ്. ചുന്നു മുഹമ്മദ് മുഹമ്മദിയാൻ നിന്റെ മഥവംഗം. ഏടക്കുളം, മല്ലൂക്കലുടെ, അലബത്തുമും, മഞ്ചവൻ പ്രളിഡീസ്ക്രീപ്പക്ലോഡിലും വെല്ലു സ്വാമിയാൽത്തു സ്ക്രാബിഹാസിലും ഉമരാബാദ് ദാരുസ്മാലാ അബീബേക്കാബേജിലും പറിച്ചു. ഇരാം ഗ്രൂപ്പി യുടെ ഇപ്രഭാ ഉല്പാദിനിൻ എന്ന സ്വാമിനിലും. ചെറുപ്പാധനയിൽ തന്നെ ത്രാവപുർണ്ണമായ യാത്രയിലും പാശ്ച നിർവ്വഹിച്ചു. അരുകുംബനു കോൺഗ്രസ് അനുബാലിയായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യാടി കൃത്യനു പാളിയിലും മരിസയിലും ജോലിചെയ്യുവെ മരബുദി സുഹാബി പുറി തനിക്കുന്ന തർജ്ജുമാനുകൾ വ്യർത്ഥനും ബന്ധപ്പെട്ടു അഭാജന്തിൽ ആകുക്കുക്കൊണ്ടിരുന്നു. 1941-കുടാബർ 15-ന് സംഖാനന്തിൽ അംഗമായി. 2 പർഷം ദാരുജി സുഹാബിനെന്നപും പഠാന്ന കേട്ടിൽ താമസിച്ചു. 1944-ൽ കേരളത്തിലെ അന്വൃത അമാഖാനത്തിൽ മുസ്ലിംസിൽ റൂപീകരിച്ചു. 1945-ൽ കേരള അമാഖാനത്ത് നാക്കിയ 700 രൂപ മുലയന്മാക്കി നെറ്റി പി.എച്ച് ആരംഭിച്ചു. തുരുപ്പാംതു പാഡിക്കപ്പെട്ടതിനു പുരിത്തിനുകൊണ്ടിരുന്നു. 1949 ശാസ്ത്രം 1-ന് (പരമ്പരാഗം ആരംഭിച്ചു). 1955-ൽ ശാസ്ത്രവും തുരുപ്പാംതു കോളേജ് സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് നെതൃത്വം നന്ദികൊണ്ടിരുന്നു. 1959 കുടാബർ 2-ന് അന്നുപു. ഓമ്പു:

ഉള്ളടക്കം

അതുവം	15
അവതാരിക	17
1. ഇന്ത്യം	29
‘ഇന്ത്യാമി’ എറ്റ് അർമം	29
ഇന്ത്യാമിന്റെ ധാരാർമ്മ്യം	30
ദൈവനിഷ്ഠയത്തിന്റെ ധാരാർമ്മ്യം	32
നിഷ്ഠയത്തിന്റെ കെടുതികൾ	32
ഇന്ത്യാമിന്റെ സർപ്പലങ്ങൾ	35
2. വിശാസവും അനുസരണവും	42
‘വിശാസ’ത്തിന്റെ അർമം	43
അതാന്നലഭ്യിയുടെ മാർഗ്ഗങ്ങൾ	45
അദ്യശ്രൂ കാര്യങ്ങളിലുള്ള വിശാസം	46
3. പ്രവാചകത്വം	48
പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ ധാരാർമ്മ്യം	48
പ്രവാചകനെ എന്നെന്ന തിരിച്ചറിയാം?	50
പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കൽ	51
പ്രവാചകനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതെന്തിന്?	52
പ്രവാചകത്വം -സംക്ഷിപ്ത ചരിത്രം	54
മുഹമ്മദ്ദനബിയുടെ പ്രവാചകത്വം	58
മുഹമ്മദ്ദനബിയുടെ പ്രവാചകത്വം -തെളിവുകൾ	59
പ്രവാചകത്വം പരിസ്ഥാപ്തി-തെളിവുകൾ	66
4. വിശാസകാര്യങ്ങൾ	73
ദൈവത്തിലുള്ള വിശാസം	74
വിശുദ്ധ വാക്യത്തിന്റെ അർമം	75
വിശുദ്ധ വാക്യത്തിന്റെ പൊരുൾ	76
എക്കാദാവ വിശാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ	80
മലക്കുകളിലുള്ള വിശാസം	85
ദൈവഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള വിശാസം	86
വിശുദ്ധവുർആൻന്റെ സവിശേഷതകൾ	87

വൈദ്യുതനാരിലൂള്ള വിശ്വാസം	90
പരലോകത്തിലൂള്ള വിശ്വാസം	92
പരലോകവിശ്വാസത്തിന്റെ ആവശ്യകത	92
പരലോകവിശ്വാസം യുക്തിയുടെ ബേളിച്ചത്തിൽ	95
പരിശുദ്ധ വാക്കും	97
5. അനുഷ്ഠാനകർമ്മങ്ങൾ	100
ഇബാദത്തിന്റെ വിവക്ഷ	101
നമസ്കാരം	102
പ്രതാനുഷ്ഠാനം	105
സകാത്ത്	106
ഹജ്ജ്	108
ഇസ്ലാമികഗോവനം	110
6. ദീനും ശരീഅത്തും	113
ശരീഅത്തിന്റെ വിധികൾ എങ്ങനെ അറിയാം?	114
തസ്വിഫ്	116
7. ശരീഅത്തിന്റെ വിധികൾ	119
നാല് അവകാശങ്ങൾ	121
വൈവാത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ	122
ദേഹത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ	124
സമസ്യാട്ടികളുടെ അവകാശങ്ങൾ	126
ഇതര സൃഷ്ടികളുടെ അവകാശങ്ങൾ	132
ശരീഅത്ത്-സാർവജനീനം, ശാശ്വതം	133

ആര്യവം

ഈ ശ്രീമദ്ഭാഗവതം പഠന്തുകളിൽ അവസാന കൂറസുകളിലോ കോളേജുകളിൽ ആദ്യക്ഷോസ്യകളിലോ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർഥികൾ ഉദ്ദേശിച്ചുതിയതാണ്. വിജ്ഞാന സ്വാദനാർമ്മം പൊതുവേ പാരായണം ചെയ്യുന്നവർക്കും ഇത് സഹായകമായിരിക്കും. ഇതിന്റെ നേന്താം പതിപ്പുതന്നെ ഇന്ത്യയിലെ എത്രയോ വിദ്യാലയങ്ങൾ ഉയർന്ന കൂറസുകളിൽ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഇത് ആവശ്യമായ ചില പരിഷ്കരണങ്ങൾ വരുത്തിക്കൊണ്ടാണ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്.

വിദ്യാർഥികൾക്ക് കൂടുതലായും കർമ്മപരമായ വിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് നമ്മുടെ ഇടയിൽ അധ്യാപന വിഷയത്തിൽ പൊതുവേ സീകർച്ചിട്ടുള്ള സ്ക്രീഡായം. അതിൽ നമസ്കാരം, നോന്ത്, ശുഭീകരണം എന്നി വയ്യെടയും ഈ ഇന്ത്യൻിൽപ്പെട്ട മറ്റു കർമ്മങ്ങളെടുത്തും വിവരണമാണുണ്ടായിരിക്കുക. വിശ്വാസപരമായ സംഗതികളെക്കുറിച്ചുള്ള അധ്യയനം താരതമ്യേന കുറവായിരിക്കും. ഇന്നി അതുപോലെ വള്ളത്തുമുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അത് ആശാസ്യവും ഫലപ്രദവുമായ വിഭ്യത്തിലാകുന്നുമെല്ലാം ഇസ്ലാം എന്ത്? അതിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്ത്? ഇസ്ലാമിക ആദർശവിശ്വാസങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യജീവിതവുമായുള്ള ബന്ധമെന്ത്? ഇസ്ലാം സീക്രിക്കൗന്ത്രീകരാണ്ടുള്ള പ്രയോജനവും സീക്രിക്കാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള നഷ്ടവുമെന്ത്? ഭേദഗണിയും ബലവും യോഗവും വഴിയാണോ ഇസ്ലാം ആദർശസിദ്ധാന്തങ്ങൾ അംഗീകരിപ്പിക്കുന്നത്; അതുകൂടി, പ്രസ്തുത ആദർശസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ സത്യാവസ്ഥകൾ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്ന സീക്രിക്കാരുമായ വല്ല തെളിവും അതിന്റെ പകലുണ്ടോ? എന്നാനും വിദ്യാർഥികൾ തങ്ങളുടെ പഠനകാലം കഴിയുന്നതുവരെ അറിയുന്നില്ല. പ്രസ്തുത സംഗതികളാവട്ടം, ഇസ്ലാമിന്റെ ധാർമ്മം ശ്രമിക്കാനും വിശ്വാസാദർശങ്ങൾ ശരിപ്പെടുത്താനും അവശ്യം ആവശ്യമാണുതന്നും. അവ ഹൃദയത്തിൽ വേദുന്നാതിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം ‘പിബെൻ മന്ത്രം’(കർമ്മശാസ്ത്രപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ)കളുടെ അധ്യയനം ഒടും ഫലപ്രദമായിരിക്കയില്ല. എന്തുകൊണ്ടുനാൽ വിശ്വാസമില്ലാതെ വിഡികൾ

അനുസരിക്കുക അസാധ്യമാണ്. വിശദാസം ശക്തിപ്പെടുന്നതാകട്ട, ഇന്ത്യാ മികാടർഷം ശരിക്ക് ഗഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാണ്.

അതേപകാരം നമസ്കാരം, നോമ്പ് തുടങ്ങിയ കർമ്മങ്ങളുടെ വിശദാഗണങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു പകരം വിദ്യാർമ്മികൾക്ക് മതവിധികളും ദൈവം ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളുടെയും യുക്തികളും റഹസ്യങ്ങളും ശഹിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് കുടുതൽ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. എങ്കിലേ മത കർപ്പനകളും സമന്വയാലെ സന്നദ്ധവാക്കയുള്ളൂ. നമസ്കാരം തിന്റെ രിതിയും ക്രമവും സംബന്ധിച്ച് വിവരണം നമസ്കർക്കാനുദേശിക്കുന്നവർക്കേ ഫലപദ്ധതിവുകയുള്ളവെന്ത് വ്യക്തമാണ്. നമസ്കർക്കാനു തന്നെ ഒരുക്കമീല്ലാത്തവന്ന്, ഇന്നിനു പ്രകാരത്തിലാണ് നമസ്കർക്കണ്ണട തന്നു പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടും ഫലം? അതിനാൽ, നമസ്കാരനിയമങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു മുമ്പ് യഥാർത്ഥത്തിൽ നമസ്കാരമെന്നതനും തങ്ങളുടെ മേൽ അതെന്നതിനു നിർബന്ധമാക്കിയെന്നും അതിന്റെ ഫലം എന്നതാക്കണംയെന്നും അതുപേക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സംഭവിക്കുന്ന നഷ്ടങ്ങൾ തുല്യമെന്നും വിദ്യാർമ്മികൾക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. മറ്റു മത വിധികളുടെയും സമിതി ഇതുതന്നു. ആദ്യം അവയെ ഫൂട്ടയത്തിൽ വേരുറ സ്ഥിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടത്. എന്നാലേ അവയുടെ വിശദാഗണങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്നത് ഫലപദ്ധതിവുകയുള്ളൂ.

പ്രസ്തുത ആവശ്യത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ് ഞാൻ ഈ ശ്രദ്ധം ചെച്ചിട്ടുള്ളത്. മതാധ്യയന്ത്രത്തിന്റെ പഴയ സംഖ്യായങ്ങളിൽനിന്ന് ഒട്ടക്കുക്കു ഭിന്നമായി, ആധുനിക കാലതന്ത്രക്ക് കുടുതൽ ഫലപദ്ധതിയെ ഒരു പുതിയരീതി സ്ഥിക്കിക്കാൻ ഞാനിതിൽ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരിശുദ്ധ വൃർത്തിന്റെ ശിക്ഷണം ഓളുടെ സംക്ഷേപം ഞാനിതിൽ ഉന്നയിക്കുകയും തെളിവുകൾ വിവരിക്കുന്നതിൽ പരിശുദ്ധ വൃർത്തിനെന്നതു അനുകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ പരിശുദ്ധം എത്തൊരു ഉദ്ദേശ്യത്തെ മുൻനിർത്തി നടത്തപ്പെട്ടുവോ, അതു സഹാരമാകാനും മതാധ്യയന്ത്രത്തിൽ താരതമ്യേന കുടുതൽ ഫലപദ്ധതിയെ ഒരു നവീന രീതിയുടെ കവാടം ഈ ശ്രദ്ധം മുലം തുറക്കാനും ദേവം അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകട്ട.

-അബ്യസ്താജാജ്ഞലാ

അറവതാരീക

മത്തേതര സംസ്കാരം മതങ്ങൾക്കെതിരെ ഉയർത്തുന്ന വെല്ലുവിളിക്കെള്ള് പൊക്കിക്കാട്ടുക ഇക്കാലത്ത് ബുദ്ധിജീവികൾക്കോരു ഫാഷനാണ്. പക്ഷേ, മതം, വിശിഷ്യം ഇസ്ലാം, ആധ്യനിക സംസ്കാരത്തിന് നേരെ ഉയർത്തുന്ന വെല്ലുവിളികൾ അപൂർവമായേ പ്രതിഫലിപ്പിക്കപ്പെട്ടു നുള്ളൂ.

കഴിഞ്ഞ കുറേ ശതകങ്ങളായി മതം, പാശ്ചാത്യലോകത്ത് പ്രതിരോധത്തിന്റെ പാതയിലായിരുന്നു. പലപ്പോഴും ക്ഷമാപണത്തിന്റെ തായിരുന്നു അതിന്റെ സ്വരം - എല്ലായ്പോഴും അത്, സ്വന്തം ആദർശമുല്യങ്ങൾക്കെന്നുമായ ജീവിതസംസ്കാരത്തികളോട് ഇളവുകളും വിച്ഛുവിച്ചപകളും ചെയ്തുപോന്നു. മുസ്ലിം ലോകവും പാശ്ചാത്യൻ നാഗരികതയുടെ കടന്നാക്രമണങ്ങളെ ചെറുതുനിൽക്കുകയായിരുന്നു; വിശിഷ്യം, അവർക്ക് ഏറെ ഒടിവും ചതവുമേജ്പിച്ച രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ സാധയിനത്തിന്റെ-സാമാജ്യത്തിന്റെ-കടന്നാക്രമണങ്ങളെ. തന്മൂലം ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളോടുള്ള മതാത്മക സമീപനം തിരിസ്കരിക്കപ്പെട്ടുകയും മതത്തിന് സാമ്പത്തിക-സാമൂഹിക രംഗങ്ങളിലുള്ള പങ്ക് നാമമാത്രമായി ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്തു. സാമാജ്യത്വവാച്ചയറിൽ കഴിഞ്ഞുപോന്നവരെ - വിശിഷ്യം, മുസ്ലിംക്കെള്ള- സംബന്ധിച്ചിട്ടേണ്ടും മതവിശ്വാസം താത്ത്വികവും പ്രായോഗികവുമായ രംഗങ്ങളിൽ, തീർത്തും അപേസക്തമായിത്തീർന്നു എന്ന് പറയാവതെല്ലാ കിലും, രണ്ടാം സ്ഥാനത്തേക്ക് തള്ളപ്പെട്ടുവെന്നതാണ് വാസ്തവം. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ വേണ്ടിയേറ്റും ഇരുങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മുസ്ലിം ലോകം രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെടുത്ത ശേഷം സ്വന്തം സാംസ്കാരിക വ്യക്തിത്വം വിണ്ണെടുക്കാനുള്ള ആദർശ സമരത്തിലാണ്. തങ്ങളുടെ സ്വന്തമായ ആധ്യാത്മികവും ചതിത്രപരവുമായ ദ്രോതരും കൾ ചികഞ്ഞതുനിന്നിരത്തി സ്വന്തം സമൂഹത്തെ പുനഃഉകാശി

കതിക്കാനും ഒരു നവലോകക്രമം രൂപപ്പെടുത്താനുമുള്ള പ്രയത്തനതി ലാണ്ടതിപ്പോൾ. പൂർവ്വാവസ്ഥകൾ വീണ്ടുട്ടുക്കാനുള്ള മുസ്ലിംലോ കത്തിബന്ധി ഈ ശ്രദ്ധത്തെയാണ് ഇസ്ലാമിലെ നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാന അംഗൾ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്.

ഈരൂപത്വം നൂറ്റാണ്ടിൽന്റെ പ്രതിസന്ധിയെ ഒരു മുല്യപ്രതിസന്ധിയായാണ് മുസ്ലിംകൾ കാണുന്നത്. ഒരു പുതിയ സാമൂഹികക്രമം പട്ട തദ്ദേശവർത്തനതിലൂടെ മാത്രമേ ഈ വിഷമാവസ്ഥയിൽനിന്ന് മനുഷ്യൻ മോചനമുള്ളു. എന്ന് അവർ വിശദിക്കുന്നു. അവിടെവിടെയായി ചില ഇളവുകൾ നൽകുകയോ സാമൂഹികസ്ഥാപനത്തിൽന്റെ ഉപരിജീവനത്തിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുകയോ അല്ല യാമാർമ്മതിലാവശ്യം. മരിച്ച്, സമുഹം നിലകൊള്ളുന്ന അടിത്തറകളെയും മനുഷ്യസംസ്കാരം സാക്ഷാത്കരിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ആശയങ്ങളെയും കണികമായ പുനഃ പരിശോധനക്ക് വിധേയമാക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ ബന്ധങ്ങളിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന പ്രതിസന്ധികൾ, ആധുനിക നാഗരികത പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ആര്ദ്ധജീവജീവനയും മുല്യങ്ങളും ദെഹയും നടപടിക്രമങ്ങളുടെയും സാഭ്യവികമായ അനന്തരമെലം മാത്ര മാണ്. അതിനാൽ, മനുഷ്യനെന്നയും സമുഹത്തെന്നയും കുറിച്ച് നൂതനമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടിലേക്ക് സമുഹത്തെ നയിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ പ്രശ്നം അംഗൾ പരിഹരിക്കാനാവു എന്ന് ഇസ്ലാം നിരോദ്ധരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ്റെ സമീപനത്തിൽ മാലികമായ മാറ്റത്തിനുള്ള ഒരാഹ്വാനമായെതു, ഈത്. മത അതിന്റെ സാമൂഹിക തത്ത്വങ്ങളെയും മുല്യങ്ങളെയും ആഴത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചാലേ ഈ മാറ്റം സാധ്യമാവു. സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങളോടുള്ള അതിന്റെ നിലപാടിനെ യാമാതമമായി തിട്ടപ്പെടുത്തുകയും വേണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ മതാഭിമുഖ്യമുള്ള സമുഹങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യ സമുഹം ഇനാഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വെല്ലുവിളിക്കേണ്ട ക്രിയാത്മകവും പുതുമയാർന്നതുമായ സമീപനം രൂപപ്പെടുത്താനാവു.

ഈ സമീപനം ആദർശാധിഷ്ഠിതമാക്കണം. സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ചില ആനുകൂല്യങ്ങളാവരുത് മുസ്ലിംകൾക്ക് പ്രചോദനമേ കേണ്ട യാമാർമ്മ ലക്ഷ്യം. സാമ്പത്തിക ഉപരിജീവനയിൽ ചില പരിഷക്ക് രണ്ടും വരുത്തുക എന്നതും ആകരുത്. മരിച്ച്, സാമ്പത്തികജീവജീവനയും മുല്യങ്ങളുടെയും അസ്തിവാരങ്ങളുടെയും ചട്ടക്കുടോടുകൂടിയ ഒരു പുതിയ ലോകക്രമം ആയിരിക്കണം.

സാഹചര്യങ്ങളെ പരിവർത്തിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മാലികമായ മാറ്റം വരുത്താം എന്നതാണ് പാശ്ചാത്യസ്ഥി സമീപനം. അതുകൊണ്ടാണ് സാമൂഹികജീവനയിൽ മാറ്റം എന്ന ആശയത്തിന് ഉള്ളാൺ നൽകപ്പെട്ടത്. ഈ സമീപനം പകോഡ, ഉദ്ധിഷ്ട ഫലം കൈവരിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. സ്ത്രീ-പുത്രശ്രദ്ധമാരായ വ്യക്തികളിൽ മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത അവർ തള്ളിക്കളെന്നു. എന്നിട്ട് ബാഹ്യലോകത്തെ പരിവർത്തി

പ്രീക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധക്രൈക്കിൽച്ചു. സമഗ്രമായ പരിവർത്തനമാണ് യമാർമ്മതിലാവശ്യം- ജനങ്ങളെല്ലാം ബാഹ്യലോകത്തെയും ഒരു പോലെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പരിവർത്തനം. ഘടനാപരമായ പരിഷ്കരണം ഒരാവശ്യം തന്നെയക്കില്ലോ, പ്രശ്നം ഘടനയുംതെ മാത്രമല്ല. മനുഷ്യ ഹ്യോദയങ്ങളും ആത്മാവും ആയിരിക്കണം പരിവർത്തനത്തിൽ പ്രാരംഭിക്കു. യാമാർമ്മത്തെയും ജീവിതത്തിൽ തങ്ങൾക്കുള്ള പദ്ധതിയും ദാത്യത്തെയും കുറിച്ച് അവർ പുലർത്തുന്ന വിഭാവനയിലായിരിക്കണം മാറ്റത്തിലേർന്ന് തുടക്കം. സാമൂഹിക പരിവർത്തനത്തോടുള്ള ഇന്റലാമിനേർന്ന് സമീപനും ഇപ്പോൾ വസ്തുതകളെ തിക്കണ്ണ ബോധ്യത്തോടെ കണ്ണിയുന്നു.

‘ഇൻലാം’ എന്ന പദം അറബി ഭാഷയിലേതാണ്. സമാധാനം എന്നർമ്മം വരുന്ന ‘സൽഫ്’, സമർപ്പണം എന്നർമ്മം വരുന്ന ‘സിൽഫ്’ എന്നീ രണ്ട് മുലപദാളിൽനിന്നാണ് ‘ഇൻലാം’ എന്ന പദം നിഷ്പത്തിച്ചത്. അത് ദൈവപച്ചകൾ സ്വയം സമർപ്പിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയെക്കു നികുന്നു. സ്വാഷ്ട്ചാവിനോടും അവരെന്തെന്നും സർവസൃഷ്ടിജാലങ്ങളോടും രണ്ടിലീപ്പോടെ വർത്തിക്കാൻ ആ സമർപ്പണം വഴി സാധിക്കുന്നു. ദൈവപച്ചകൾ സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് മനസ്ഥാനിയും സമാധാനവും സംജ്ഞാതമാകുന്നത്. ദൈവപച്ചയും മനുഷ്യപച്ചയും ഒന്നായിത്തീരുന്നതോടെ ജീവിതത്തിലേർന്ന് വിഭിന്ന ഫേഖലകൾ സമഗ്രമായ ഒരാദർശനത്തിന് കീഴിൽ ഉട്ടഗ്രാമിതമായിത്തീരുന്നു. അതോടെ ജീവിതത്തെ മതപരം മതേതരം, വിശ്വാസം അവിശ്വാസം, ആത്മീയം ഭാതികം എന്നിങ്ങനെ വേർത്തിത്തച്ച് നിർത്തുന്നത് നിർമ്മകമായി മാറുന്നു. ദൈവം ഏകനും അവിഭാജ്യനും ആയതുപോലെ മനുഷ്യജീവിതവും വ്യക്തിത്വവും ഏകവും അവിഭക്തവും തന്നെ. ജീവിതത്തിലേർന്ന് ഓരോ വശവും അതിലേർന്ന് മറ്റൊരു വശങ്ങളിൽനിന്ന് വേർപെടുത്താനാവാത്തതാണ്. മതപരമായതും മതേതരമായതും സ്വാധികാരമുള്ള വ്യത്യസ്തമായ രണ്ടിനും ഒരുപ്പിലുണ്ട്. മരിച്ച്, ഒരേ നാണയത്തിലേർന്ന് ഇരു പുറങ്ങൾ മാത്രം. ഓരോ മനുഷ്യകർമ്മവും ദൈവവുമായും അവരെന്ന് മാർഗ്ഗദർശനവുമായും ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. മനുഷ്യകർമ്മങ്ങൾക്കാരോന്നിനും അത്യുദാതതമായ മാനനം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്മുലം അത് വിശ്വാസവും സാർമ്മകവും സോദേശവുമായിത്തീരുന്നു.

ഇൻലാംമിന് ഒരു പ്രപഞ്ചവീക്ഷണവും ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു കാഴ്ചപ്പെടുമുണ്ട്. സ്വാഷ്ട്ചാവിലേർന്ന് ഏകതയും അവരെന്ന് ഇച്ചക്കുള്ള നമ്മുടെ സമർപ്പണവും സംബന്ധിച്ച തിരിച്ചറിവാണ് അതിനടിസ്ഥാനം. സർവവും ഉട്ടവിക്കുന്നത് ഏകനായ ദൈവത്തിൽനിന്നിന്നാണ്. സർവരും അന്തിമമായി ദൈവത്തോട് ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളതുമാണ്. ദൈവത്തിലേർന്ന് ഏകതകൾ അതിലേർന്നതായ ഒരുന്നതുമഹാലുണ്ട്- ദൈവത്തിലേർന്ന് സൃഷ്ടികളുടെ ഏകതയുംതെ അത്. വംശം, വർണ്ണം, ജാതി, സമ്പത്ത്, അധി

காரம் தூண்டியவயுட அகிஸமானத்திலுத்த விவேசனங்கள் அது வசி அப்பதூக்ஷமாவுங்கு. ஸர்வருதெயும் ஸாஷ்டாவ் என்னயதிகால், ஹதர் வுக்திக்கலுமாயுத்த நம்முட வெனும் ஸப்புஞ்சை ஸமதாத்தில் அயிஷ்றிதமாயி மாருங்கு. ஹகாரளத்தால் நம்முட உத்தும் ஸுதம் ஸாஷ்டாவினுத்த ஸம்ப்ரளமாயித்திருங்கு. ஸாஷ்டாவினுத்த அங்குச் செவும் ஆராயங்கும் நம்முட ஜீவிதலக்ஷ்யவும்.

ஜீவிதம் கறப்பிடிப்பிக்குன்னதினுத்த மார்஗ார்ஶம் ஸாஷ்டாவ் நமுக்க நல்காதிருங்கிடில். ஸுஷ்டியுட ஆராமம் தொட்ட தனை மாஷ்யுங் செவிக் செந்தெல் பகர்ந்துகொடுக்கான் செவிக்கூந்தெத்திரை பிவோயக்கள்மாராயி பிவாபக்கள்மார செவும் நியோகித்திடுங்கள். அதான், செவேப்சுர் என்க என்க களூபிடிக்கொனுத்த ஜெந்தன். அன்னை ஆராம(அ) முதல் ஆராம்சித்த முஹமத்(ஸ)யிர் அவ்வானி கூந் பிவாபக்கள்மாராட ஶூங்வல தனை நமுக்க லாஷ்ய. ஹப்ரியாஹி, முஸா, நூஃப், யூகூப், ஸகரியு, ஹுஸா(அ) தூண்டியவய் பிவாபக்கள்மாராட ஹத ஸுவர்ண ஶூங்வலயிலே களிக்கலான். தாவுப், முஸா, ஹுஸா, முஹமத்(அ) என்னி பிவாபக்கள்மார்க்க ஓரை வேடுமெம் நல்கப்படுக்கடியும்ளாயி. முஹமத் நவி(ஸ)க் நல்கப்படு வுருஞ்சு நான் எழுவும் எடுவிலத்தை திவுமெம்.

செவிக்கவ்சனங்களான் வுருஞ்சுக்கூடும். மாஷ்யுகரணங்களுட ஹடபெடலுக்கலால் கலகப்பூடாதெ, மார்மோ எழுகூரிச்சிலோ குடாதெ செவிக்கவலிபாடுகள் பூர்ணமாயும் அதில் ஸுரக்ஷிதமாயி ஶேஷி கூங்கு. முள்காலன்னலை நியோகித்தாய எல்லா செவுதுதங்மாரு டெயும் செந்தெத்திரை சுதா அதுசுக்கொல்லுங்கு. ஜீவிதத்தை மொத்தம் கருப்பிடிப்பிக்குன்னதினுத்த ஏறு சடக்கூட அத் ஸம்ப்பிக்குங்கு. நன்மதிர்மகலை விவேசிக்குந்னதினுத்த களியாமாய மாநாள்ஸ்ஸை ஒள்ளதில். வுக்தியுடெயும் ஸமுஹத்திரையும் ஸலாவருபவத்கர ளத்தினுத்த மார்஗னிர்வேஶனங்களுள்ளதில். ஗தகால மாஷ்யுஸமுஹம் பெற்றுக்குடிய ஜோஷ்க்குகள் அதில் பராமரிக்கப்படுகிறிக்கூங்கு. மாஷ்யுஸமுஹத்திரை கர்ஶநமாய தாக்கிதூ செவுஸாமீப்பும் கொதிக்கூ னவர்க்க நிலஷ்யுபோகாத மார்஗ார்ஶம் லாக்குமெம்கா உரப்பும் அத் நல்குங்கு.

வுருஞ்சு ஏறு மார்மா வரஷ்யுகாளிக்கூங்கு. நேரைய மார்மா-'ஸரிரா தயுல் முஸ்தவீ.' ஆ மார்மாத்திலுட சதிக்குநவருட முஷுவன் ஜீவிதவும் ஸப்புஞ்சைமாயி பதிவர்த்திப்பிக்கப்படுங்கு. ஸலாவத்தில் அத் விஷுவக்ரமாய மார்மா வருத்துங்கு. மாஷ்யுந்த கர்மவீரும் பக ருங்கு. ஹத வீரும் மாஷ்யுந்த ஆத்மஸங்கரளத்தில் பிவர்த்தி சூதூண்டுங்கு. பின்டீக்ட் ஭ுவிதில் செவுத்திரை வுவாயம் ஸஂஸ்மா பிக்கொனுத்த நித்தை யத்தமாயி ருபப்படுங்கு. மலமோ- ஸத்யத்திலும்

നന്മയിലും നീതിയിലും ധർമത്തിലും അധിക്ഷർത്ഥായ ഒരു നവലോകവും.

ലോകനിർമ്മിതിയിൽ സ്ക്രൈക്കും പുരുഷനും റിൻഡായകമായ പക്ഷ് വഹിക്കാനുണ്ട്. അവർ ഈ ഭൂമിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധി (വല്ലിഹ)കളാണ്. ഈ ഭാഗമലിന്യിക്കാൻ മാനസികമായി സാജരാക്ക പ്രൗഢവരാണവർ. ആ ഭാഗം ഭാഗിയായിരുന്നതിന്റെ വിജയം. നന്മ കർപ്പിക്കുക, തിന്മ വിലക്കുക, മനുഷ്യനെ മനുഷ്യന്റെ അടിമ തത്ത്വത്തിൽനിന്ന് വിമോചപ്പിക്കുക, സന്തം ഈപ്പരയും ദൈവത്തിന്റെ ഇപ്പരയും നന്മയിൽനിന്നുണ്ടോൾ മാത്രമേ ആരോഗ്യപൂർണ്ണമായ ഒരു സമുദ്ധം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്ന ബോധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുക തുട അനിയവയാണ് ആ പ്രാതിനിധ്യ നിർവഹണത്തിന്റെ ശരിയായ രൂപം. ഈത നിർവഹിക്കുന്നവരുടെ ജീവിതലക്ഷ്യം ദൈവത്തിന്റെ ത്യപ്തി മാത്ര മായിത്തുറും. അയാൾ സർവസൃഷ്ടിജാലങ്ങളെല്ലായും പരസ്പര ബന്ധമുള്ളവയെന നിലയിൽ പതിഗണിക്കും. ഈ അവസ്ഥ, മനുഷ്യക്ഷേമം എന്ന ആശയത്തെ, മനുഷ്യരുടെ അനുസ്ഥാജമായ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുക എന്ന നിലവാരത്തിൽനിന്ന്, ഈ ലോകത്തും പരലോകത്തും അത്യുത്തമമായതെന്നോ അത് നേടിയെടുക്കുക എന്ന നിലവാരത്തിലേക്ക് ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നു.

ഈതാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രാപണീക വീക്ഷണം. ഈതാണ് മനുഷ്യ നെയ്യും അവൻ്റെ ഭാഗധേയത്തെയും കുറിച്ച ഇസ്ലാമിന്റെ കാഴ്ചപ്പൂർക്ക്. മതത്തിന് പാശ്വാന്ത്യലോകം കർപ്പിക്കുന്ന അർമത്തിലുള്ള ഒരു മത മല്ല, ഇസ്ലാം. അത് ഒരേസമയം വിശ്വാസസംഹിതയും ജീവിതശീതിയുമാണ്, പ്രത്യയശാസ്ത്രവും സാമൂഹികക്രമവുമാണ്, തത്ത്വസംഹിതയും പെരുമാറ്റചുവന്നുമാണ്, ഒരു ധർമസംഹിതയും, ഇവയെയൊക്കെ പ്രയോഗവത്കരിക്കുന്ന സംഘടിത പ്രസ്ഥാനവും.

ഈസ്ലാമിക സംസ്കാരത്തിന്റെ അതുല്യത അതിന്റെ മൂല്യങ്ങളിലും തത്ത്വങ്ങളിലുമാണ് കൂടിക്കൊള്ളുന്നത്. ശോന്നേമായ ഒരു ചരിത്ര കാലഘട്ടത്തിനു ശേഷം മുസ്ലിംകൾ ഇക്കാര്യം വിന്റെമരിക്കുകയും സന്തം സംസ്കാരത്തിന്റെ ഖാദ്യമോടിയിൽ മാത്രം വ്യാമോഹിതരാവുകയും ചെയ്തതോടെ തങ്ങൾ പണിത്തുയർത്തിയ ആ ഭവനം പൂർണ്ണമായി സംരക്ഷിക്കാൻ പോലും അവർക്കായില്ല. സന്തം ആദർശവും മൂല്യങ്ങളും തത്ത്വങ്ങളുമാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ ശക്തി. അതിന്റെ പ്രസക്തി എക്കാലത്തെയും പോലെ ഇക്കാലത്തും വലുതാണ്. കാലാതീതമാണ് തിന്റെ സന്ദേശം. തത്ത്വങ്ങളാകട്ട, സാർവലഭകിവും.

ഒരു നവലോകക്രമത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ അനേകണ്ഠത്തിൽ മാനുഷിക പ്രശ്നങ്ങളെ വ്യത്യസ്ത പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിലുടെ സമീപിക്കുന്ന പുതിയ ഒരു വ്യവസ്ഥയെയ്യാണ് നാം ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടത്.

ആ വ്യവസ്ഥ സകൂചിതമായ ദേശീയ-പ്രാദേശിക താൽപര്യങ്ങളുടെ വീക്ഷണകേണിലുടെ മാത്രം പ്രശ്നങ്ങളെ സമിപിക്കുന്ന നോക്കുത്. മറിച്ച് നശമയേൽ, തിന്മയേൽ എന്നതും വ്യക്തിപരവും ദേശീയവും അന്തർദേശീയവുമായ വിഭിന്ന തലങ്ങളിൽ, നീതിനിഷ്ഠംവും മാനുഷികവുമായ ഒരു ലോകക്രമം മുപ്പെടുത്താൻ എത്ര നീനായി പ്രയത്നിക്കാൻ നമ്മൾ കഴിയും എന്നതുമായിരിക്കണം ആ വീക്ഷണത്തിന്റെ സ്ഥാനം.

നിലവിലുള്ള സാമൂഹികക്രമം അക്രമത്തിലും ചൂഷണത്തിലും അധിഷ്ഠിതമാണെന്ന കാര്യം സംശയാതീതമായി തെളിഞ്ഞതിട്ടുള്ളതാണ്. മനുഷ്യനെന്നും, മനുഷ്യന്റെ സ്വന്തം സഹജീവികളോടും സമൂഹത്തോടും പ്രകൃതിയോടും പ്രപബ്ലേഗ്രോടുമുള്ള ബന്ധത്തെന്നും സംബന്ധിച്ചുള്ള തെറ്റായ കാഴ്ചപ്പാടാണ് ഈ ദുർഗതിക്ക് ഹേതു എന്ന് ഇന്നലാം മന സ്ഥിരാക്കുന്നു. ഒരു നവലോകന്തിന് വേണ്ടിയുള്ള അനോഷ്ടണം മനുഷ്യനെന്നും സമൂഹത്തിൽ അവർന്തെ പങ്കിനെന്നും സംബന്ധിച്ച് പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട് ഉൾക്കൊള്ളാൻ നമ്മുൾ പ്രതിപ്പിക്കുന്നു. ലോകമതങ്ങളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ പൊതുവായും, ഇന്നലാമിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ പ്രത്യേകമായും, ചർച്ചയുടെ മർമ്മം മനുഷ്യനെന്നും സമൂഹത്തെന്നും കൂടിച്ച് പുതിയ ദർശനത്തിലേക്ക് മാറ്റപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഒരു പുതിയ സാംസ്കാരിക പരിവർത്തനത്തിലേക്ക് നയിക്കും വിധം മനുഷ്യാവഭോധത്തിലും മുല്യഭോധത്തിലും മാറ്റം വരുത്താനുള്ള പ്രയത്നം എന്നിയമായിരിക്കണം എന്ന വിഷയത്തിലേക്ക് ചർച്ച തിരിയേണ്ടതുണ്ട്.

ഈ സങ്കൽപ്പമാണ് ആനുകാലിക ഇന്നലാമിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രചോദനമായി വർത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിന്റെ ചടക്കു കിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ് മുൻപിടികളിന് ഒരു പുതിയ കർത്തവ്യത്തിന്റെ ഫലാന്തരിനായി ഉണ്ടാക്കാനുള്ളിട്ടുവരുന്നത്. ആധുനികതയുടെ പ്രശ്നങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിച്ചും അന്താരാഷ്ട്ര തലത്തിൽ മനൈതരഹസ്യഭാരം ആളെയും സ്ഥാപനങ്ങളെയും വെല്ലുവിളിച്ചും അവർ ഉയർത്തുന്നേ റിക്കിക്കുന്നു. പട്ടണത്താനുന്നിന്നു വലിഞ്ഞുകയറി വന്ന ദൈവങ്ങൾക്കിടി ഖാനങ്ങളും നയിക്കുന്നും സ്വന്തം സമൂഹായതെന്നും ശുദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടും മനുഷ്യകുലത്തിനവിലും ഇന്നലാമിക ജീവിതക്രമത്തിന്റെ ജാലകമായി വർത്തിക്കാവുന്നവിധം സ്വന്തം നാട്ടിൽ പുതിയ വ്യവസ്ഥ കെട്ടപ്പെടുകാൻ സർവ്വവിഭാഗങ്ങളും ഒരുക്കുടിക്കാണ്ഡും മുന്നേ രൂക്കയാണവർ. മുൻപിടിക്കുന്ന ദുർഘ്യമാകുന്ന ഈ പുതിയ ഉത്തരാന്തിന്റെ മുഖ്യശിൽഘികളിൽ പ്രമുഖനാണ് സാഫ്റ്റ് അബ്യസ് അഞ്ചലാ മഹദ്വാരി.

ക്രിസ്തവവിം 1903-ൽ ഭൂജാതനായ മഹദ്വാരി 1918-ൽ തന്നെ തന്റെ പൊതുജീവിതം ആരംഭിച്ചു. പത്രാധികാരി, പണ്ഡിതൻ, ചീഫകൾ, പ്രസ്ഥാനനായകൾ, ചെറുതും വലുതുമായ നൂറിലേറെ ശ്രദ്ധാലുകൾ

കർത്താവ്, ആധിരത്നിലേരു പ്രഭാഷണങ്ങളുടെ ഉടമ എന്നീ നിലകളിൽ എല്ലാം മഹാദി തന്റെ പാടവം തെളിയിക്കുകയുണ്ടായി. 1979-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാശം ഒരു കാലാലട്ടത്തിന്റെ അന്ത്യംകൂറിച്ചു.

ഇന്ത്യ-പാകിസ്താൻ ഉപഭൂവണ്ഡിയത്തിലെ ബഹുമിക മൺഡല തനിൽ കീസ്റ്റത്തിബ്ബട്ടം 1927-ലൊതിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരങ്ങേറ്റം. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രായം വെറും ഇരുപത്തിനാല്പ്. അർജിപാദ്യ ഫിൽ ഇസ്ലാം ഏന്ന ബൃഹത്തായ ശ്രമത്തില്ലെട അദ്ദേഹം ഒരു കോളിളക്കം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഒരു ദിനപത്രത്തിൽ വണ്ഡിയശി പ്രസി ഖീകരിച്ച ലേവനങ്ങൾക്ക് 1930-ൽ ശ്രമത്തുപാ നൽകപ്പെടുകയായിരുന്നു. മുസ്തകളുടെ ആദ്യപാദത്തിൽ തന്നെ ഉപഭൂവണ്ഡിയത്തിന്റെ ബഹുമിക മൺഡലത്തിലെ സാധാരണക്കരിയുള്ള, കുസലില്ലാത്ത പ്രമുഖ പണ്ഡി തനായിത്തിരുന്നു അദ്ദേഹം. 1933 മുതൽ താൻ പത്രാധിപത്യം വഹിച്ചു പോന്ന തർജ്ജമാനുൽ ഖുർആൻ മാസിക ഉപഭൂവണ്ഡിയത്തിലെ മുസ്ലിം ബൃഥിജിവികളുടെ മനസ്സിൽ വനിച്ച സാധാരണ നേടി. നാൽപതുക്കളുടെ തുടക്കം മുതൽ മഹലാനാ മഹാദിയുടെ കൃതികൾ അറബി, ഇംഗ്ലീഷ് തുടങ്ങിയ മുഖ്യ വിഭേദ ഭാഷകളിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തു തുടങ്ങിയതോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ ഉപഭൂവണ്ഡിയത്തിന്റെ അതിർത്തികൾക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നിരൂപ തനാവുബോഫക്കും അദ്ദേഹം, ഇക്കാലാലട്ടത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം വായ നകാരുള്ള മുസ്ലിം ശ്രമകാരനായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് പറയുന്നതിൽ ഒരു അതിശയോക്തിയില്ല. ആധുനിക ഇസ്ലാമിക നവോത്ഥാനത്തിനും ചിന്തക്കും പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും അമുല്യവും അനർഹ വുമായ സംഭാവനകളിൽപ്പീച്ച പണ്ഡിതൻ!

മഹലാനാ മഹാദിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇസ്ലാം ബൃഥിപര മായ വ്യാപാരം മാത്രമായിരുന്നില്ല. ഇസ്ലാമിനെനാത്ത് ജീവിക്കാനും ഇസ്ലാമിന് വേണ്ടി ജീവിക്കാനും അദ്ദേഹം പരമാവധി ശ്രമിച്ചു. ഇരു പതുകളുടെ യധ്യത്തിലായിരിക്കേതെന്നെന്ന തന്റെ സർവകഴിവുകളും ഇസ്ലാമികാധ്യാപനങ്ങളെ വിശദൈക്രമിക്കാനും വ്യാവസ്ഥാനിക്കാനുമായി സമർപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. മാത്രമല്ല, ഇസ്ലാം നികാധ്യാപനങ്ങളെ പ്രായോഗിക യാമാർമ്മങ്ങളായി പരിവർത്തിപ്പിക്കാൻ തന്റെ കഴിവുകൾ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തണമെന്നും അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. ഇസ്ലാം ചില വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളുടെയും ആചാരരീതികളുടെയും സംഹിത മാത്രമല്ലെന്നും മറിച്ചു, ഒരു ജീവിത വ്യവസ്ഥയാണെന്നും അദ്ദേഹം സർവക്കാരിയും ഉപയോഗിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കാണ്ടിരുന്നു. ദൈവിക വെളിപാടിലാണതിന്റെ വേദുകൾ; ദൈവം ബോധമാണതിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കാം ആത്മാവ്. ദൈവപേച്ചൾക്ക് വഴിയുള്ള നർമ്മയുടെ പ്രയോഗവത്കരണവുമാണതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഈ ജീവിതരീതി പിന്തുടരാൻ ഒരു മുസ്ലിം ബാധ്യസ്ഥനാണ്. വാചാ-

കർമ്മണാ അതവരെ പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നേ പറ്റി. ഭൂമുഖത്തതിനെ നിലനിർത്താൻ അവർ പണിത്തെടുത്തേ മതിയാവു്- അദ്ദേഹം വിരു സിച്ചു. തദാവശ്യാർധം, തന്റെ വൈജ്ഞാനിക സംഭാവനകൾക്കു പുറമെ, 1941-ൽ ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി എന്ന സംഘടനക്ക് അദ്ദേഹം രൂപം നൽകി. അന്ന് മുതൽ 1972 വരെ അദ്ദേഹം തന്റെയായിരുന്നു അതിബേണ്ട നായകൻ. ആരോഗ്യപരമായ കാരണങ്ങളാൽ നായകസ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞ ശേഷവും, ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു പ്രവർത്തിക്കു നാവർക്കു മാത്രമല്ല, അതുമായി ബന്ധമൊന്നുമീല്ലാത്ത ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുമുള്ള മുസ്ലിം സ്ക്രിപ്പരൂഷർമ്മർക്കു മാർഗ്ഗദർശനവും പ്രചോദനവും ആവേശവുമായിരുന്നു മുദ്രാഡി. കുടുതൽ കുടുതലാളുകൾ, വിശിഷ്ടാ മുസ്ലിം യുവജനങ്ങൾ, മുദ്രാഡിയെ അംഗീകരിക്കാനും, അദ്ദേഹം വ്യക്തവും ശക്തവുമായ ഭാഷയിൽ ഉദ്ദേശ്യാശണം ചെയ്ത ഇസ്ലാമിക കാഴ്ചപ്പാട് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഉൾക്കൊള്ളാനും മുന്നോട്ടുവ നുകോണ്ടിരുന്നു.

അതോടെ മുലാനാ മുദ്രാഡി ഒരു അക്കാദമിപ്പുറ മാത്രമല്ലാതായി. താൻ സമർപ്പിച്ച ഇസ്ലാമിക കാഴ്ചപ്പാട് പ്രയോഗവർക്കരണത്തിനുള്ള നിരത്തമായ സമരത്തിലേർപ്പെട്ട ഒരു കർമ്മയോദ്ധാവായി അദ്ദേഹം. ഈ സമരത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിന്നുന പല സഭാവാവിശേഷങ്ങളും ലോകം കണ്ടു. മഹാമനസ്കതയും സഹിഷ്ണുതയും ക്ഷമയും അവയിൽ ഏടുത്തുപറയേണ്ടവയാണ്. രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെട്ടതിനാൽ, പ്രത്യേകിച്ചും 1948 മുതൽ, പാകിസ്താൻ ഭരണകൂടത്തിന്റെ കൈകളാൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഏറെ മർദ്ദനങ്ങളേൽക്കേണ്ടിവന്നു. അദ്ദേഹം നായകനായ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ യമാർമ്മ സഭാവവും ലക്ഷ്യവും മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ആ ഭരണാധികാരികൾ പരാജയപ്പെട്ടു. അഖ്യാഹനിമാ, അഹർമാദബന്ധു ഫർബൽ, ഇബ്രാഹിംതെമിയു്, ശൈല് അഹർമദ് സർഹിദി, സയീദ് വൃത്യുബ് തുടങ്ങിയ ഗതകാല പണ്ഡിതരെപ്പോലെ മുദ്രാഡിക്കും പലതവണ തടവരി വിടായി. 1953-ൽ തലമനാരിക്കാണ് അദ്ദേഹം തുക്കു മരത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടു. 1963-ൽ അദ്ദേഹം ഒരുക്കമിയുടെ വെടിയു സ്ഥായെയും അതിജീവിച്ചു. പീഡനങ്ങളെ നേരിടുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അസാമാന്യമായ അന്തര്ര്ഷും ഒള്ളത്തിഹാസികമായ മനക്കരുത്തും പ്രബർഭി സ്ഥിച്ചു. അത് അദ്ദേഹത്തിന് മിത്രങ്ങളുടെ മാത്രമല്ല ശത്രുക്കളുടെയും സ്വന്നോദരവുകൾ നേടിക്കൊടുത്തു.

ബൃഹത്തായ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നായകൻ എന്ന നിലയിൽ തന്റെ ചുമലിൽ വർണ്ണാരാജങ്ങളായിരിക്കേത്തെന്ന ശ്രമമരചനക്ക് അദ്ദേഹം സമയം കണ്ടെത്തി എന്നത് ഏടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്. ആ രചനകളാകട്ട ഗണത്തിൽ മാത്രമല്ല ഗുണത്തിലും മികച്ചുന്നീനു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘മാഗം ഓപസ്’ ആയി ഗണിക്കപ്പെട്ടുന്ന വൃർത്തങ്ങൾ വ്യാവസ്ഥാനശന്മാ തന്റെ നിസ്തൃലമായ ആവ്യാനശലിയുടെയും വൈജ്ഞാനികമായ

ആഴത്തിണ്ടിയും ബെഡാനികമായ ഉപജീവലതയുടെയും മികച്ച ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ആധുനിക മനുഷ്യരെ പ്രസ്താവണശർക്ക് പരിഹാരമായി ഇസ്ലാഹിനെ എടുത്തുകാണിക്കുന്നതിൽ മഹാദി പ്രകടിപ്പിച്ച വൈദിക സഭയുമാണ് അദ്ദേഹത്തിണ്ടി മുഖ്യ സവിശേഷത. ഇസ്ലാമിക വിഷയങ്ങളിലൂള്ള അഭാധമായ പാണ്ഡിത്യത്തോടൊപ്പം ആധുനിക മനുഷ്യരെ പ്രായോഗിക പ്രത്യന്തരാളും സംബന്ധിച്ച തികഞ്ഞ ധാരണയും അദ്ദേഹത്തിനു സംബന്ധിച്ച ഏന്നതാണിതിന് കാരണം.

ആധുനികതയുടെ വെല്ലുവിളികൾ നേരിട്ടുനേബാൾ അദ്ദേഹം അതിയാമാസ്ഥിതികതയുടെ കാർക്കഡശ്യം കാണിച്ചില്ല. ആധുനിക മനസ്സുകളിൽ ആഴത്തിൽ വേരുന്നിയ ആശയങ്ങൾ, അവ ഇക്കാലത്തെ ഫാഷണാണ് എന്നതിനാലോ, ലോകനായകൾമാരായി കരുതപ്പെടുന്ന ജനത്കർഷകിടയിൽ അവയ്ക്ക് ആരംഭിയിയ സ്ഥാനമുണ്ട് എന്നതിനാലോ അദ്ദേഹത്തെ സംഭരിപ്പിച്ചുമില്ല. മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ പരിചയസ്വാത്തിൽനിന്ന് ആരോഗ്യകരവും പ്രയോജനപ്രദവുമായ അംശങ്ങൾ അവ ശ്രാന്തിക്കാരം സ്വാധീനമാക്കാനും അവയെ, ഇസ്ലാമിക പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനു പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ജീവിതലക്ഷ്യങ്ങളുടെ സാക്ഷാത്കാരത്തിന് വേണ്ടവിധി പ്രയോജനപ്പെടുത്താനും അദ്ദേഹം മുസ്ലിംകളോടൊവരുപ്പെട്ടു. മഹാദിയുടെ ഈ നിലപാടാണ് പലരെയും അദ്ദേഹത്തിലേക്കുപ്പെട്ടത്. പലരെയും അകറ്റിയതും അതുതനെ. വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിലൂള്ള തീവ്രാധാസ്ഥിതികരയും മുസ്ലിംസമൂഹത്തിലെ അമിതമായി പാശ്ചാത്യവർത്തകരിക്കപ്പെട്ടവരെയും.

മഹാദിയുടെ മഹറാരു വിവ്യാത കൃതിയാണ് റിസാലെ ദിനിത്രാത്മ. ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന സങ്കർപ്പങ്ങളെയും തത്ത്വങ്ങളെയും കൂടി ചുള്ളിപ്പാർത്ഥിക പഠനമാണത്. സാധാരണവാധനക്കാർക്ക്, വിശിഷ്യാത്മകവാക്കൾക്ക് ഇസ്ലാമിന്റെ അർമ്മവും സന്ദേശവും സംബന്ധിച്ച ജീജുവും ലഭിതവും സുഗ്രഹവുമായ ഒരു വ്യാവ്യാനം ഈ കൃതി നൽകുന്നു. സംഭേദങ്ങളുമായ സങ്കീർണ്ണതകളും തർക്കശാസ്ത്രത്തിലെ വാക്കാക്കളുംകൊണ്ട് സന്ദരഭവും എന്നാൽ അനുവാചകന വിശ്വാസത്തിന്റെ ചെതന്യവുമായി നേരിട്ട് ബന്ധിപ്പിക്കാൻ ഒരു സഹായകമല്ലാത്തതുമായ മതത്തുശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കണ്ണുതള്ളിക്കുന്ന ശൈലിയല്ല ഈ കൃതിയുടെത്.

തുല്യം ഭിന്നമായ ഒരു കൃതിയാണിത്. ഇസ്ലാമിക തത്ത്വങ്ങളുടെ ലഭ്യതമായ വിവരണം അത് അനുവാചകന് നൽകുന്നു - ജീവിതത്തോടുള്ള അതിന്റെ സമീപനം, വിശ്വാസകാര്യങ്ങൾ, ആരാധനാകാര്യങ്ങൾ, ജീവിതദർശനം എല്ലാം. ബുർജുണ്ട് വ്യാവ്യാനരിതിയുമായി താഭാത്മ്യം പ്രാപിച്ച ഒരാവ്യാനരശലി. ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാനവ്യാപനങ്ങളുടെ രതനചുരുക്കം. മുഖ്യമായും സാമാന്യങ്ങളെയും വിദ്യാർഥികളെയും ഉദ്ദേശിച്ച് രചിച്ചതാകയാൽ സങ്കീർണ്ണമായ തത്ത്വശാസ്ത്ര സമസ്യ

കർക്കാണ്ട് അനുവാചകനെ പ്രയാസപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നും ഇതിലില്ല. ചെയിതാവിന്റെ ഭാഷയും ശൈലിയും സ്വഹിതവും ജീജുവും ലളിതവും മത്തേ. റിസാലെ ദീനിഫ്രാത്ത് എന്ന ശീർഷകത്തിൽ 1932-ൽ ഉർദ്ദുഭാഷ യിലെഴുതിയ മുലഗ്രഹമം ഉയർന്ന കൂസുകളിലെ വിദ്യാർഥികളെയും സാമാന്യജനങ്ങളും ഉദ്ദേശിച്ച് തയ്യാറാക്കിയതാണ്. അത് ഉദ്ദീഷ്ട ലക്ഷ്യം നിരവേദ്യുക്തനെ ചെയ്തു. ഇന്തോ-പാകിസ്താൻ ഉപഭൂവ സ്വംഖ്യത്തിലെ മിക്ക വിദ്യാലയങ്ങളിലും ഈ കൃതി മതപാഠപുസ്തക മായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു. ഇംഗ്ലീഷ്, അറബി, ഹിന്ദി, പേരഷ്യൻ, ജർമൻ, ഫ്രഞ്ച്, ഇറ്റാലിയൻ, ടർക്കിഷ്, പോർച്ചുഗീസ്, സംഗാളി, ഗുജറാതി, സിനി തുടങ്ങിയ നിരവധി ഭാഷകളിലേക്ക് ഈ കൃതി വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി.

1940-ലാണ് പ്രമാം ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷ വെളിച്ചുകണ്ടത്. ഡോ. അബ്ദുൽ ഗനീ ആയിരുന്നു പരിഭാഷകൻ. അതിന്റെ അസംഖ്യം പതി പ്ലൈകൾ പുറത്തിറങ്ങി. ഒന്നിലധികം കാരണങ്ങളാൽ ഒരു പുതിയ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷയുടെ ആവശ്യം അനുഭവപ്പെട്ടു. പ്രമാം ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷക് കുറേയേറെ പോരായ്മകളുണ്ടായിരുന്നു. കുടാതെ, മുലകൃതി തന്നെ, 1940-കളിൽ സുപ്രധാനമായ പല മാറ്റങ്ങളാട്ടും അനുബന്ധ അങ്ങളാട്ടും കൂടി പാഡ്രീക്കരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഈ പരിഷ്കരിച്ച പതി പ്ലൈ (പരിഷ്കരിച്ച 16-ാം പതിപ്പ്) ഒരു പുതിയ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷ തയ്യാറാക്കാനുള്ള ചുമതല എന്നിൽ വന്നുചേരുന്നു. 1950 മധ്യത്തോടെ എന്നതു പൂർത്തിയാക്കി. പ്രമാം പരിഭാഷ മുറിൽ വെച്ചിരുന്നുള്ളും അതിന്റെന്ന് വളരെ കുറച്ച് വണ്ണികകൾ മാത്രമേ ഈ പുതിയ പരിഭാഷയിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളു. വാസ്തവത്തിൽ മുലഗ്രഹമതിന്റെ ഒരു പദാ നൂപര പരിഭാഷക് തൊന്തര മുതിർന്നിട്ടില്ല. സാധ്യമായെടുത്താളും മുലഗ്രഹമം അസ്റ്റടി വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ ആര്ത്മാർധമായ ശ്രമം നടത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മുലഗ്രഹമതിലെ ആശയങ്ങളുടെ കുടുതൽ ഫലപ്രദമായ സംവേദനത്തിന് ആവശ്യമെന്ന് തോന്തര സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആശ്രം ഉപേക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. 1959-ൽ എൻ്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷ പരിശോധിക്കാൻ മുലഗ്രഹമകാരൻ സന്നമന്ന് കാണിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അംഗീകാരത്തോടെ ഈ വിവർത്തനം പൊതുജനസമക്ഷം സമർപ്പിതമായി.

1959-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ പ്രമാം പതിപ്പ് കഴിഞ്ഞ രണ്ട് ദശകങ്ങളിലായി, പലതവണ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സംവത്സരങ്ങൾക്കുനുംപോകാവെ, എൻ്റെ പരിഭാഷക് ഇന്ത്യയും പരിഷ്കരണങ്ങൾ വേണ്ടതുണ്ടെന്ന് തോന്തരി. 1968 മുതൽ 78 വരെയുള്ള യൂ.കെ.യിലെ എൻ്റെ ദീനിഫ്രാസം, വിദ്യാർഥിജീവിത കാലത്ത് വിവർത്തനം ചെയ്ത ഈ കൃതിയെ കുടുതൽ പഠനവിധേയമാക്കാൻ അവസ്ഥയുണ്ടെന്ന് ഇപ്പോൾ,

ആ വിവർത്തനത്തിന്റെ പരിഷക്തിചു പതിപ്പ് ലഭനിലെ ഇന്റലാമിക് ഫോറേംഡശിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയാണ്. ഈ കൃതി പരിഷക്തി ക്ഷേമനതിന് വിലപ്പെട്ട സഹായങ്ങൾ നൽകിയതിന് Middle East Education Supplement എൻ്റെ മുൻ വിദേശപത്രം ഡിപ്രസം എൻ്റെ സുഹൃത്തുമായ പോൾ മുൻമാനോട് എനിക്ക് നന്ദിയുണ്ട്. പ്രമുഖ പരിഭ്രാഷ്ട തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ എന്നെ സഹായിച്ച വാഴം അബ്ദുൽ വാഹിദ്, അൻസാർ അഞ്ചംസം എന്നിവരോടുള്ള കൂത്തജന തയ്യം ഞാനിവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. പക്ഷേ, മഹലാനൂ മഹദുറിയോ ടുള്ള വസിച്ച കടപ്പാട് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു എൻ്റെ തുലിക അശക്തമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളും ഉദാത്തമായ ജീവിതമാതൃകയും അത്രയും ശക്തിയായ സ്വാധീനമാണ് എൻ്റെ ജീവിതത്തിൽ, എൻ്റെ വളർച്ചയുടെ ഓരോ വിതാനത്തിലും ചെലുത്തിയിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹം അനശ്വര ജീവിതത്തിലേക്ക് താത്ര പരിഞ്ഞുപോയത് എന്തുമാത്രം അശായമായ ശുന്നുതയാണ് എന്നിൽ സുഷ്ടിചുതെന്ന് പറയുക വയ്ക്കുന്നത്. സർവ്വശക്തൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുമാറാക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാത്യം എററ്റുതു നടത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികൾക്ക് - അക്കൗഢ തതിലെംരാജായതിൽ ഞാൻ അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു - അല്ലാഹു ഉത്തവി നൽകുകയും ചെയ്യുമാറാക്കുന്നു. പരമ്പരാഗം മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തിൽ വിപ്പവം സുഷ്ടിക്കുകയും അവരെ ഇന്റലാമിന്റെ രാജപാതയിലേക്ക് ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്ത കൃതികളിലെന്നാണ് രിസാലെ ദൈനിയുതം. വിവിധ ലോകലാഷ്കളിലായി പത്തു ലക്ഷ്യത്തിൽപ്പരം പ്രതികൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട കൃതി. ഈ കൃതിയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ ഭാഗഭാക്കാവാൻ സാധിച്ചു എന്നത് അതുല്യമായ ഒരു ബഹുമതിയായി ഞാൻ കരുതുന്നു.

ഇൻസ്റ്റിറ്യൂട്ട് ഓഫ് പോളിസി സ്റ്റേജിസ്,

ഇൻസ്റ്റലാമാബാദ്, പാകിസ്താൻ

വുൾഗിൻ അഹമ്മദ്

രന്ന

ഇസ്ലാം

മിക്ക ലോകമതങ്ങളും എന്നുകിൽ ആ മതത്തിന്റെ സ്ഥാപകരെയോ അല്ലെങ്കിൽ അതുംവിച്ച് സമുദായത്തിന്റെയോ പേരിലാണെന്നിയപ്പെടുന്നത്. ഉദാഹരണമായി, ക്രിസ്ത്യുമതം എന്ന പേര് യേശുക്രിസ്തുവിൽനിന്ന് ലഭിച്ചതാണ്. ബുദ്ധമതമാകട്ടെ, അതിന്റെ സ്ഥാപകനായ മഹാത്മാബുദ്ധ നിൽക്കിന്നും. സൗരാഷ്ട്ര മതം എന്ന പേര് അതിന്റെ സ്ഥാപകനായ സൗരാഷ്ട്രറ (Zoraster) സൃച്ചിപ്പിക്കുന്നു. യഹൂദമതം ആ പേരുള്ള ഗോത്ര അഡിലാബുദ്ധവിച്ചത്. മിക്ക മതങ്ങളുടെയും നാമകരണത്തിനടിനധികാനും ഇതുതന്നെ. എന്നാൽ, ഇസ്ലാം മതം ഈ പൊതു തത്ത്വത്തിനപവാദമായും. ‘ഇസ്ലാം’ എന്ന പേര് ഒരു പ്രത്യേക വ്യക്തിയിൽനിന്നോ സമുദായ അഭിൽഘനിനോ ഉംവിച്ചതല്ല. ആ നാമം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് ഒരു സവിശേഷ ഗുണത്തെയാണ്. ഇസ്ലാം ഒരു വ്യക്തിയുടെ സൃഷ്ടിയോ ഒരു സമുദായ അഭിന്നേ കൂത്തകയോ അല്ലെന്ന് അതിന്റെ നാമം വ്യക്തമാക്കുന്നു. വ്യക്തി, നാമം, ജനത് എന്നിവയോട് അതിന് പ്രത്യേക ബന്ധമാനുമില്ല. ഇസ്ലാം എന്ന സവിശേഷ ഗുണം മനുഷ്യത്തിന് സംജ്ഞാതമാക്കുകയാണതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഗതകാല ജനസമൂഹങ്ങളിലെ സത്യസാധരം സുകൃതികളുമായ എത്താക്കൾ ആളുകളിൽ പ്രസ്തുത ഗുണം ഉണ്ടായിരുന്നുവോ അവരെല്ലാം ‘മുസ്ലിം’ കളായിരുന്നു. ഇന്നും അവരാണ് ‘മുസ്ലിം’ കൾ. എന്നും അവർ തന്നെയാ തിരിക്കും ‘മുസ്ലിം’ കൾ.

‘ഇസ്ലാമി’ ന്റെ അർഥം

‘ഇസ്ലാം’ എന്നത് ഒരു അറബി ശബ്ദമാണ്. അനുസരണം, കീഴ്വ ണക്കം, സന്ദുരണ സമർപ്പണം എന്നാലും അതിനർമ്മാണം. മറ്റാരു വിധം പരഞ്ഞാൽ, ‘ഇസ്ലാം’ എന്നാൽ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കലും അവൻ കീഴ്വ ണങ്ങലും അവനിൽ സർവസം സമർപ്പിക്കലുമാണ്. ‘ഇസ്ലാം’ എന്ന പേരിന്റെ പൊതുള്ളം അതഭേദം. (‘ഇസ്ലാം’ എന്ന പദത്തിന് സമാധാനം

എന്നും അർമ്മമുണ്ട്. ദൈവത്തിന് സ്വയം സമർപ്പിക്കുക വഴി ഒരാൾക്ക് ശാരീരികവും മാനസികവുമായി സമാധാനം ലഭ്യമാകുന്നു എന്നർമ്മം. അനുസരം ഓൺഷംമായ ആത്മരഹമാരു ജീവിതം മനശാന്തി കൈവരുത്തുകയും അതു വഴി സമൂഹത്തിലൂടനീളും സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.)

ഇന്ത്യൻവാദിന്റെ ധാർമ്മ്യം

പ്രാപ്തിക വസ്തുക്കളെല്ലാം ചില നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണെന്ന് കാണാം. സുരൂ-ചുരു-നക്ഷത്രഗോളങ്ങളെല്ലാം ഭൂമായ ചില നിയമങ്ങളാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ നിയമങ്ങൾക്കെതിരെ അണ്ണു അളവും ചലിക്കുവാനവക്ക് സാധ്യമല്ല. ഭൂമി, ഒരു നിശ്ചിതവേഗത്തിലാണ് കരഞ്ഞുന്നത്. അതിന്റെ നിശ്ചിത വേഗത്തിലോ സമയത്തിലോ പന്ത്രിക്കുന്ന ഒരു മാറ്റവും സംഭവിക്കുന്നില്ല. വായുവും വെള്ളവും വെളിച്ചവും ഉഷ്മാവുമെല്ലാം ഇപ്പോൾ ചില നിയമവും വസ്തുക്കൾക്കുന്നു. ധാതുവർഗ്ഗങ്ങൾ, സസ്യലും താഴികൾ, ജന്തുജാലങ്ങൾ എന്നിവ ഉണ്ടാവുകയും വളരുകയും ചെറുതാണുകയും വലുതാവുകയും ജീവിക്കുകയും മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അവക്ക് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾക്കൊത്ത് മാത്രം. ഈനി, മനുഷ്യനോ? അവനും ചില പ്രകൃതി നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയനാണ്. അവൻ ജനിക്കുന്നതും വളരുന്നതും ശവനിക്കുന്നതും ആഹാരപാനീയങ്ങൾക്ക് കഴിക്കുന്നതും ചൂടും വെളിച്ചവും കരംബമാക്കുന്നതും മനുഷ്യജീവിതത്തിനാധാരമായ നിയമവും വസ്തുകളും അവൻ പ്രയോഗിക്കുകളും ശാസ്ത്രികപ്പെട്ടെന്നും രക്തചാക്രമണവുമെല്ലാം അതതിന്റെ നിയമമനുസരിച്ചുമാത്രം. അവൻ മന്ത്രിപ്പാർക്കുവും ദഹനേന്ത്രിയവും നാഡിവ്യൂഹവും കൈകാലുകളും പണ്ണേ ദേശങ്ങളും എന്നുവേണ്ട ശരീരത്തിലെ ഓരോ കോശവും ആത്മത്തിന് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ജോലികൾ മാത്രമാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്.

വാനലോകത്തിലെ വൻഗോളങ്ങൾ മുതൽ ഭൂമിയിലെ പരമാണ്ഡവരെയുള്ള സർവ്വവും അലംഗരനീയമായ ചില നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണ് എന്ന് ചുരുക്കം. ആ നിയമങ്ങൾ ഹോനായ ഒരു പരാശക്തി നിർമ്മിച്ചതാണ്. ആ പരാശക്തിയെന്നാണ് പ്രപണേഖിലഭവും അതിലെ സമസ്ത സ്പൃഷ്ടിജാലങ്ങളും അനുസരിക്കുന്നത്. കാരണം, അവൻ നിർമ്മിച്ച നിയമങ്ങൾക്കാണ് അവയെല്ലാം കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ അർമ്മത്തിൽ, സമസ്ത ലോകത്തിന്റെയും മതം ഇന്ത്യൻമാണ്. കാരണം, ഇന്ത്യാം എന്നാൽ ദൈവത്തെ ആനുസരിക്കലും അവൻ കീഴ്വണ്ണങ്ങളുമാണ്. അപ്പോൾ സുരൂ-ചുരു-നക്ഷത്രാഭിഗോളങ്ങൾ മുൻപിലിംകളാണ്; ഭൂമി മുന്പലിമാണ്; വായുവും വെള്ളവും പ്രകാശവും മുന്പലിംകളാണ്; കല്ലുകളും മരങ്ങളും മുഗങ്ങളും മുന്പലിംകളാണ്; ദൈവത്തെ അറിയാതെവന്നും ദൈവനിങ്ക്ഷയിയും ദൈവത്തെക്കാരികളാക്കുന്നവനുമെല്ലാം മുന്പലിം തന്നെയാണ്. കാരണം, പ്രകൃത്യാ മുന്പലിമാണവൻ. അവൻ ജനനവും ജീവിതവും മരണവുമെല്ലാം തന്നെ ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയ

മാണ്. അവൻറെ സർവാംഗങ്ങളുടെയും സർവകോശങ്ങളുടെയും മതം ഇസ്ലാമാണ്. കാരണം, അവയെല്ലാം ദൈവികനിയമമനുസരിച്ചാണ് ഉണ്ടാവുകയും വളരുകയും ചലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. എന്തിനേരെ, അവിവേക താൽ, ദൈവനിശ്ചയമോ ബഹുദാരീവിശ്വാസമോ (പവ്യാപിക്കുന്ന സന്തം നാവുപോലും മുസ്ലിമാണ്. ദൈവത്രംമാരുടെ മുസിൽ അവൻ നിർബ്ബന്ധവാദിവം കുറിക്കുന്ന സന്തം ശിരസ്സും അജന്തതയാൽ അവരോടുള്ള സ്വന്നേഹത്തിബന്ധമാനങ്ങൾ നിറഞ്ഞതുള്ളെന്നുന്ന അവൻറെ മനസ്സും മുസ്ലിമാണ്. കാരണം, അവയൊക്കെയും പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ദൈവിക നിയമ അശ്രദ്ധക്കുന്നതിച്ചാണ്. അവയുടെ ഓരോ ചലനവും ദൈവിക വ്യവസ്ഥ കൾക്ക് വിധേയവുമാണ്.

ഈത് മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ ഒരു വശം. ഇതിനൊരു മറുവശമുണ്ട്. മനുഷ്യൻ ഈതര സൃഷ്ടിജാലങ്ങളെല്ലപ്പോലെയല്ല. വിശ്രേഷണവും ഭയാൽ അനുശൃംഖിതനാണവൻ. അവൻ ചിന്താശക്തിയും ശ്രാഹ്നശക്തിയുമുണ്ട്. അഭിപ്രായപ്രകടന ശേഷിയുണ്ട്. ഒരു കാര്യം സ്വീകരിപ്പാനും മറ്റാനും തിരിക്കക്കിക്കാനും അവൻ കഴിയും. ഒന്നിനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടാനും മറ്റാനീനെ വെറുക്കാനുമാവും. ഒരു ജീവിതപദ്ധതി സാധം നിർമ്മിക്കുകയോ മറ്റാരാൾ നിർമ്മിച്ചത് സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ കഴിയും. ഈ മേഖലകളിൽ മനുഷ്യൻ, ഈതര വസ്തുക്കളെല്ലപ്പോലെ ഒരു നിശ്ചിത നിയമവ്യവസ്ഥക്ക് വിധേയനാണ്. ആശയം, അഭിപ്രായം, കർമ്മം എന്നിവയിൽ അവൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. ഒന്നാമതെത അവസ്ഥയിൽ അവൻ ഈതര സൃഷ്ടിജാലങ്ങളെല്ലപ്പോലെ അൻമനാ ‘മുസ്ലിം’ ആണെങ്കിൽ രണ്ടാമതെതതിൽ ‘മുസ്ലിം’ ആകുകയും ആകാതിരിക്കലും അവൻറെ അധികാരപരിധിയിൽ പെട്ടതാണ്.

ഈ അധികാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യനെ രണ്ട് തരമായി തിരിക്കാം. ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്വഷ്ടാവിനെ തിരിച്ചിറിയുകയും അവനെ സന്തം നാമനും യജമാനനും ആയി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തവനാണ്. സ്വാധികാരമുള്ള പ്രശ്നങ്ങളിൽപ്പോലും അവൻ യജമാന ഹിതം മാനിക്കുന്നു. ഈ മനുഷ്യൻ പുർണ്ണ മുസ്ലിമാണ്. അവൻറെ ‘ഇസ്ലാം’ പുർണ്ണമായികഴിഞ്ഞു. അവൻറെ ജീവിതം അടിമുടി ‘മുസ്ലിം’ ആണ്. അറിവോബോധമോ ഇല്ലാതെ, നിർബന്ധിതനായി കീഴ്പെട്ടിരുന്ന അതെ നാമനുള്ളവർ അറിവോടും ബോധത്തോടും കൂടി വഴിപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണവൻ. ഉദ്ദേശ്യരഹിതമായി അനുസരിച്ചിരുന്ന ദൈവത്തെ ഇപ്പോഴവൻ ഉദ്ദേശ്യപൂർണ്ണവാദിവാദി അനുസരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴവൻ അഭിരുചി പ്രദാനം ചെയ്ത ദൈവത്തെ അവൻ അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോഴവൻറെ ചിന്തയും അഭിപ്രായപ്രകടനശേഷിയും പ്രദാനംചെയ്ത ദൈവത്തെ അനുസരിക്കാൻ അവൻ സ്വമേധയാ ആലോച്ചിച്ചു തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴവൻ നാവ് സത്യമാണ് പറയുന്നത്. കാരണം, അതിന് സംസാരമേഖി നൽകിയ ദൈവത്തെ

പൂർത്തിയാണ് അത് മൊഴിയുന്നത്. അവൻ മുഴുവൻ ജീവിതത്തിലും സത്യവും സാർമാർഗ്ഗവുമാണുള്ളത്. കാരണം, അവൻ തനിക്കെല്ലാം മരുള്ളതിലും ഇല്ലാത്തതിലും ദൈവികനിയമങ്ങളാണുസരിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ സമസ്ത ലോകത്താട്ടം അവൻ ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കാരണം, പ്രാപണിക വസ്തുകളെവിലവും അനുസരിക്കുകയും സേവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അതെ ദൈവത്തെ തന്നെയാണ് അവനും അനുസരിക്കുകയും സേവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഇപ്പോൾ ഭൂമിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധി(വലിഗമ)യാണ്. മുഴും ലോകവും അവന്റെതും അവൻ ദൈവത്തിന്റെതുമാണ്.

ദൈവനിഷ്ഠയത്തിന്റെ യാമാർമ്മ്യം

ഈപ്പറഞ്ഞ മനുഷ്യനിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തതനായി ഈതാ മദ്ദാരാർഡ് അവൻ മുന്പലിമായി ജനിച്ചു; അറിവും ബോധവുമില്ലാതെ മുന്പലിമായിത്തന്നെ തുടർന്നു. പക്ഷേ, സന്നം ബുദ്ധിയും ജ്ഞാനവുമുപയോഗിച്ച് അവൻ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞില്ല; തനിക്ക് അധികാരവും സാത്രന്ത്യവുമുള്ള കാര്യ അള്ളിൽ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഇവൻ ദൈവനിഷ്ഠി(കാഫിർ) ആണ്. ‘കുമർ’ എന്ന പദത്തിന്റെ അർഥം ‘ജീലിപ്പിക്കുക’, ‘മരിയിടുക’ എന്നാംക്കെയ൏കുന്നു. ഈ മനുഷ്യൻ സന്നം പ്രകൃതിയുടെ മേൽ അവിവേകമാകുന്ന മറ ഇട്ടിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അവനെ ‘കാഫിർ’ എന്നു പറയുന്നത്. സത്യത്തിൽ ഇന്ത്യാമിക പ്രകൃതിയോടെയാണുവൻ ജനിച്ചത്. അവൻ ശരീരത്തിലെ സർവകോശങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ഇന്ത്യാമിന്റെ പ്രകൃതിയിലാണ്. അവൻ ചുറ്റില്ലെങ്കിലും സമസ്ത ലോകവും ചലിക്കുന്നത് ഇന്ത്യാമിന്റെ പ്രകൃതിയിലാണ്. പക്ഷേ, അവൻ ബുദ്ധിയുടെ മേൽ മറ വീണിതിക്കുന്നു. സമസ്തലോകത്തിന്റെയും തന്റെ തന്നെയും പ്രകൃതി അവന് അജ്ഞാതമായിപ്പോയിരിക്കുന്നു. അതിനാലുണ്ട് ആ പ്രകൃതിക്കെതിരായി ചിന്തിക്കുന്നു; അതിനെതിരായി ചലിക്കാൻ പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിഷ്ഠയത്തിന്റെ കെട്ടുതികൾ

ദൈവനിഷ്ഠയം ഒരുജന്തയാണ്. എന്നല്ല, സാക്ഷാൽ അജ്ഞാതത അതു തന്നെയാണ്. മനുഷ്യൻ സന്നം സ്നാഷ്ടാവായ ദൈവത്തെ അറിയാതിരിക്കുക എന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ അജ്ഞാത മറ്റൊരുണ്ട്? പ്രപാദ്യമാകുന്ന ഈ പട്ടകൂറൾ യഥാർത്ഥ യാപ്പുകൾ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഒരാൾ കാണുന്നു. പക്ഷേ, അത് നിർമ്മിച്ച് നിയന്ത്രിച്ച് നടത്തുന്നതാരെന്ന് അവനീ എന്തുകൂടാ! ധാരുവാണങ്ങളും രാസവസ്തുകളും ചേർത്ത് മനുഷ്യൻ എന്ന നിസ്തൃലവും അഞ്ചുതകരവുമായ ഒരു സ്വഷ്ടിയെ വാർത്തടക്കുത്ത അതിനിപുണനായ ശിൽപ്പി ആരാണാനവനിയില്ല! അവൻ മുന്നിൽ അന്യാദ്യ ശമായ ആസ്യത്രണത്തിന്റെയും ഗണിതവിദ്യയുടെയും രസതന്ത്രത്തിന്റെയും പരിപൂർണ്ണത സ്വഹൃദയച്ചന്നു വെവിയ്യ സൃഷ്ടരമായ നിരവധി വസ്തുകളുണ്ട്. കണികശമായ യുക്തിയും അസ്വരപ്പിക്കുന്ന സാമർമ്മ്യവും

തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പണിത്തരങ്ങളുമുണ്ട്. എന്നിട്ടും അവനറിയുന്നില്ല, ഇവക്കു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സർവജനനും സർവശക്തനും സമർ മനും യുക്തിമാനുമായ ശക്തിയേതെന്ന്! അറിപിരേണ്ട് ഈ ആദ്യാക്ഷരം പോലും സ്വാധത്തമാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത ഇത്തരം ഒരു വ്യക്തിക്ക് ധമാർമ്മ അണ്ടാന്തത്തിന്റെ കവാടം തുറക്കപ്പെടുന്നതെങ്ങനെ? ഈ മട്ടില്ലാതെള്ളാരാൾ, എത്ര ഗാഡാമായാലോചിച്ചാലും എത്ര തലപുകണ്ണാലോചിച്ചാലും അണ്ടാന്ത തനിന്റെ ഔദ്യോഗിക സന്ദേഹരഹിതവുമായ ഉറച്ച് മാർഗ്ഗം ഒരു രംഗത്തും കണ്ണം തന്ത്രകയില്ല. കാരണം, തുടക്കത്തിൽ തന്നെ അജന്തതയാകുന്ന അന്യകാര മാണഡാൾ കാണുക. ഒടുക്കവും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുകയില്ല.

ദൈവനിഷ്ഠയം(കുപർ) ഒരു അക്രമമാണ്. എന്നല്ല, ഏറ്റവും വലിയ അക്രമം കുപർമാണ്. അക്രമം എന്നാലെന്നെന്ന് നമുക്കരിയാം. ഒരു വസ്തുവെല സ്വന്തം പ്രകൃതിക്കും സഭാവത്തിനും വിരുദ്ധമായി ഉപയോഗി കുന്നാതാണ് അക്രമം. പ്രാപണിക വസ്തുക്കളെവിലവും ദൈവത്തിന്റെ ആശ്വാസനുവർത്തികളുണ്ടാണെന്നും അവയുടെ പ്രകൃതി തന്നെ ‘ഇന്ത്യം’ ആരണ്ണനും മുമ്പു പാണ്ടുവള്ളോ. മനുഷ്യരാഖൈവും അതിലെ സർവാംഗ അള്ളും ഇതേ പ്രകൃതിയനുസരിച്ചാണ് ചലിക്കുന്നത്. അവക്കുമേൽ ആധി പത്യം പുലർത്താനുള്ള പരിമിതമായ സ്വാത്രന്ത്ര്യം ദൈവം മനുഷ്യൻ നൽകി തിട്ടുണ്ടെന്നത് ശരിയാണ്. പകേഷ്, അവ ദൈവഹിതത്തിനൊത്തുപയോഗി കണ്ണമെന്നതാണ് അവയുടെ പ്രകൃതി ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. പകേഷ്, ഒരു നിഷ്ഠയി, അവ സ്വന്തം പ്രകൃതിക്കെതിരാധാരാണുപയോഗിക്കുക. അവൻ സ്വരിരസ്സ് അനുറൂദ മുമ്പിൽ കുനിക്കുന്നു. ധമാർമ്മത്തിലൂൽ ദൈവത്തിന്റെ ഭാസനാണ്. അനുരോധാള്ളും സന്ദേഹാദരവുകളാകുന്ന വിശ്വാസങ്ങളും അവൻ സമന്വയിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. പ്രകൃത്യാ ദൈവത്തോടുള്ള ഭയങ്കരിബ ഹൃമാനങ്ങൾ മാത്രം നിറഞ്ഞു നിൽക്കേണ്ടതാണോ മനസ്സ്. സ്വന്തം അവയ വഞ്ചളും സ്വന്തം നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള മറ്റു വസ്തുക്കളെല്ലാം അവൻ ദൈവേ ചൂഢക്കെതിരായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. സത്യത്തിൽ അവയുടെ പ്രകൃതി ആശ്രഹിക്കുന്നത് അവ ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുമാണ്. ഈ മനുഷ്യൻ സർവവസ്തുക്കളോടും അക്രമം കാണിക്കുകയാണ്; സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തോടു പോലും. ഇയാളെക്കാൾ വലിയ മറ്റാരക്കമിയാർ?

ദൈവനിഷ്ഠയം അക്രമം മാത്രമല്ല, ധിക്കാരവും കൂടിയാണ്. രാജ്യഭ്രാഹവും നന്ദികേടുമാണ്. ആലോചിച്ചു നോക്കു: മനുഷ്യൻ്റെ വശം സ്വന്തമായി എന്നതാണുള്ളത്? അവൻ്റെ മസ്തിഷ്കം സുഷ്ടിച്ചതാണ്? അവനോ അതോ; ദൈവമോ? ഹൃദയം, നേത്രം, നാവ് തുടങ്ങിയ അവയവങ്ങൾ ആരുടെ സുഷ്ടിയാണ്? അവൻ്റെ തന്നെയോ അതോ ദൈവത്തിന്റെതോ? മനുഷ്യൻ്റെ ചുറ്റിലും അസംഖ്യം വസ്തുകൾ! ആ വസ്തുകൾ അവൻ്റെ ഉപയോഗത്തിന് പാകത്തിൽ! അവ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള ശക്തിയും യുക്തിയുമുണ്ട് മനുഷ്യൻ! ഇതൊക്കെ സുഷ്ടിച്ചുരുക്കിയത് മനുഷ്യൻ തന്നെയോ

അരന്നോ ദൈവമോ? സുകല വസ്ത്രകളും ദൈവത്തിന്റെതാൻ; അവന്നാണ വയുടെ പ്രഷ്ഠാവ്; അവൻ മാത്രമാണവയുടെ ഉടമ; അവൻ നൽകിയതു കൊണ്ട് മാത്രമാണ് അവ മനുഷ്യന് ലഭിച്ചത് - ഈതെല്ലാം ആരും സമ്മതി കുറഞ്ഞ സത്യങ്ങളാണ്. സത്യം ഇതാണെങ്കിൽ, ദൈവം നൽകിയ മസ്തിഷ്കം ഉപയോഗിച്ച് ദൈവത്തിനെന്തിനിൽ ചിന്തിക്കുന്നതും ദൈവം നൽകിയ ഹൃദയത്തിൽ ദൈവവിരുദ്ധാശയങ്ങൾ പൂലർത്തുന്നതും ദൈവമരുളിയ പദ്ധേ ശ്രീയങ്ങൾ ദൈവാഭിഷ്ടത്തിനെന്തിരായി ഉപയോഗിക്കുന്നതും ധിക്കാരവും നന്ദികേടും ദൈവദ്രോഹവുമല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരാണ്? ഒരു ഭൂത്യും യജമാനൻാണ് ചോറും തിന്ന് അയാളോട് ധിക്കാരം കാണിച്ചാൽ നാമവെന്ന നന്ദികേട്ടവ നെന്ന് വിളിക്കും. രാജ്യാധികാരി സ്വന്തം അധികാരങ്ങൾ ഭരണകൂടത്തിനെതിരെ ഉപയോഗിക്കുന്നപക്ഷം നാമവെന്ന രാജ്യദ്രോഹി എന്നു വിളിക്കും. ഒരാൾ തന്നിക്കുപകാരം ചെയ്തവെന്ന വണ്ണിക്കുന്ന പക്ഷം നാമവെന്ന നന്ദി ധിക്കാരത്തവെന്നും വണ്ണേക്കെന്നും വിളിക്കും.

എന്നാൽ, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനോട് നൽകേക്കും വണ്ണനയും ഡിക്കാറവും ചെയ്യുക എന്ന് പറയുന്നതിൽ എന്തെമ്മാണുള്ളത്? ഒരു മനുഷ്യന് ആഹാരം നൽകാൻ മറ്റാരു മനുഷ്യന് കഴിയുന്നതെങ്ങനെ? യഥാർത്ഥതിൽ ആഹാരം നൽകുന്നത് ദൈവമല്ലോ? ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ അധികാരങ്ങൾ എവിടെനിന്ന് വന്നു? ആധിപത്യവും അധികാരവും നൽകുന്നത് ദൈവമല്ലോ? ഒരാൾ അപേ നീ നൽക ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ? എല്ലാം ദൈവത്തമല്ലോ? മനുഷ്യരെ ഏറ്റവും വലിയ കടപ്പാട് സാനും മാതാപിതാക്കളോടാണമല്ലോ. എന്നാൽ, മാതാപിതാക്കളുടെ ഹ്യാത്യാന്തങ്ങളിൽ സന്നാനവാസാലുമുണ്ടാക്കിയതാരാണ്? മാതാപിതാവർക്ക് മുലപ്പാൽ ആരുടെ സൃഷ്ടിയാണ്? താൻ പണിപ്പെട്ടുണ്ടാക്കിയ സന്ധാര്യം, പ്രയോജനരഹിതമായ ഒരു മാംസപിണ്ടിയം മാത്രമായ തന്റെ സന്നാനത്തിനായി സസ്യത്വം വ്യയം ചെയ്യാനുള്ള മനസ്യിൽ പിതൃഹ്യദയത്തിൽ ആരാണ് സൃഷ്ടിചെയ്ത്? ആ മാംസപിണ്ടിയത്തെ തീറ്റിപ്പോറ്റി വളർത്താനും അവൻ ശിക്ഷണ സംസ്കരണങ്ങൾ നൽകാനുമായി സന്നായനവും സമയവും സുവഭ്യാഗങ്ങളും ബലിയർപ്പിക്കാനുള്ള പ്രേരകശക്തി പിതാക്കളിൽ സൃഷ്ടിചെയ്താരാണ്? ‘ദൈവം’ എന്നു മറുപടിയുള്ളൂ. അപോൾ മനുഷ്യരെ സാക്ഷാൽ ഗൃഹകാംക്ഷിയും യഥാർത്ഥ രാജാവും ദൈവമാണ്; സർവ്വോപരി അവൻ സംരക്ഷകനും. ആ ദൈവത്തെ നിശ്ചയിക്കുകയും അവനെ ദൈവമായി അംഗീകാരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യൻ എന്തെക്കുറഞ്ഞ ഡിക്കാറയിലും രാജ്യത്വാഹിയുമാണ്! ആ ദൈവത്തെ അനുസ്ഥിക്കാതിരിക്കുന്നതും എന്തു മാത്രം വണ്ണനയും നൽകേക്കുമാണ്!

എന്നാൽ, ദൈവനിഷ്ഠയം ദൈവത്തിന് വല്ല ഹാനിയും വരുത്തിക്കൊള്ളുമെന്ന് കരുതരുത്. മഹാരാജാവാൻ ദൈവം. അവരെ രേണാതിർത്ഥിയുടെ ആദിയും അന്യുധും നമ്പകിത്തുവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതി ശക്തനാണ് ദൈവം. കോടിക്കണക്കായ വാങ്ങേണ്ണങ്ങളെ സാരം ആജ്ഞ

യനുസരിച്ച് പത്രപോലെ കരക്കിക്കാണ്ടിക്കുന്ന മഹാശക്തിമാൻ. പ്രപഞ്ചത്തിലൂള്ള സൂക്ഷ്മത്വം അവൻ്റെ സ്വത്താണ്. അവയുടെ അവകാശത്തിൽ മറ്റാന്നിനും ഓഫീസിലില്ല. അതിബൃഹത്തും നിറ്റീമിവുമാണെന്ന്. പ്രപഞ്ചത്തിലെ സർവ വസ്തുക്കളും ആശ്രയിക്കുന്ന മഹാസമാട്ടാണാവൻ. അവൻ മറ്റാരെയും ആശ്രയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. സർവത്ര സ്വത്രന്തനാണാവൻ. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മഹാരാജാവിന് മനുഷ്യൻ അവനെ സ്വികരിക്കുന്ന തുക്കാണ്ട് വല്ല ലാഭമോ തിരന്നുകൂടിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വല്ല നഷ്ടമോ സംഭവിക്കുമോ? അതിനുമാത്രം മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന് എന്ത് സ്ഥാനമാണുള്ളത്? മനുഷ്യൻ കൃതാല്പന്തയും ധിക്കാരവും വഴി ദൈവത്തിന് ഒരു ഹാനിയും ഏൽപ്പിക്കുക സാധ്യമല്ല. മറ്റൊരു അതുവഴി മനുഷ്യൻ സ്വന്തം നാശത്തിനുള്ള സാമഗ്രികൾ സ്വയം ഒരുക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്.

മനുഷ്യൻ തീർത്തതും പരാജിതനും നഷ്ടപ്പെട്ടവനും ആയിരത്തീരുക എന്ന താണ് ദൈവനിഷ്ഠയത്തിന്റെയും ദൈവയിക്കാരത്തിന്റെയും അനിവാര്യ ഫലം. അവനൊരിക്കലും അഞ്ചാനത്തിന്റെ നേർവഴി ലഭിക്കില്ല. സ്വന്തം ഗ്രംഖം കാബിലിപ്പേശ്വരം അഡിയാനുതക്കാരും അഞ്ചാനം മറ്റൊന്ന് അഭിവാണ് നേടിക്കൊടുക്കുക? അവൻ്റെ ബുദ്ധി സദാ വളരെത്തവഴിക്കേ ചരിക്കു. സ്വന്തം ഗ്രംഖം കാബിലിനെ തിരിച്ചറിയുന്നതിൽ പിഛുപ്പോയ ബുദ്ധി മറ്റൊന്തിലാണ് നേർവഴി നടക്കുക? ജീവിതത്തിലെ സകല ഏർപ്പാടുകളിലും അവൻ പിശവ് പിണ്ണണ്ണുകൊണ്ടിരിക്കും; ധാർമ്മികവും നാഗരികവും സാംസ്കാരികവും സാംസ്കാരികവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മേഖലകളും നാശംാൺമുഖമായിരിക്കും. ലോകത്തവൻ നാശവും കൂഴപ്പവും പരത്തു; രക്തപ്പൂശകളൊഴുക്കും. അന്യരോട് ആക്രമം പ്രവർത്തിക്കും; അപരന്റെ അവകാശങ്ങളുപരിതിക്കും. ദുഷ്ക്രിച്ച ആശയങ്ങളും ദുഷ്ക്രചയ്തികളും വഴി സജീവിതത്തെത്തന്നെ ദുഷ്ക്രചയവും നരകതുല്യവുമാക്കും. ഇനിയവൻ പാരതിക ലോകത്തത്തിയാലോ? അവൻ്റെ ആക്രമങ്ങൾക്കിരയായ സർവ വസ്തുകളും അവനെത്തിരിക്കും. അവൻ്റെ മന്ത്രിഷ്കവും ഹൃദയവും കണ്ണുകളും കാതുകളും കൈകൊലുകളും മാത്രമല്ല, ഓരോ രോമവും ദൈവസന്നിധിയിൽ ആവലാതി മോധിപ്പിക്കും- നിന്റെ കർപ്പന ലംഘിക്കുകയും നിന്നെന്ന ധിക്കരിക്കുകയും ചെയ്യാൻ ഇന്ന് അക്രമി ഞങ്ങളെ സ്വലാൽക്കാരം ഉപയോഗിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന്! ദൈവത്തെ ധിക്കരിച്ചു കൊണ്ട് അവൻ നടക്കുകയും നിവസിക്കുകയും ചെയ്ത ഭൂമിയും നിയമവിരുദ്ധമായി കഴിച്ച ആഹാരവും നിഷ്കിശ മാർഗ്ഗത്തിൽ സന്ധാരിക്കുകയും ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്ത ധനവും അന്യായമായി കൈവശപ്പെട്ടത്തി ഉപയോഗിച്ച മറ്റു വസ്തുകളും ദൈവസന്നിധിയിൽ അവനെത്തിരെ പരാതി പറയും. നിതിമാനായ ദൈവം പരാതിക്കാരുടെ സകടപരിഹാരത്തിനായി കൂറ്റവാളി കർക്കിടക്കിടക്കുവും നിന്മവുമായ ശ്രിക്ഷ നൽകുകയും ചെയ്യും.

ഇൻഡ്യാമിന്റെ സർപ്പഹലങ്ങൾ

ദൈവനിഷ്ഠയത്തിന്റെ ദോഷഹലങ്ങളാണ് ഇതുവരെ പറഞ്ഞത്. ഇനി,

ഇന്ത്യാമികമാർഗം ഉള്ളവാക്കുന്ന സർപ്പലങ്ങൾ പരിശോധിക്കാം. പ്രപബ്ലേ തിലുടന്നീളം ദിവ്യതരതിഞ്ചേരു തെളിവുകൾ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നുണ്ടെന്ന് മുമ്പ് ഗ്രഹിച്ചുവല്ലോ. സുദ്ധദമായ ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ, സുഖക്രമായ നിയമ അഞ്ചലു കീഴിൽ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിമഹത്തായ ഈ പ്രപബ്ലേ നിർമ്മിച്ച് നടത്തുന്നത് അജയ്യനായ ഒരധിപനാണെന്നും അവൻഞ്ചേരു ആധിപത്യത്തിനെന്നതിൽ തലപൊക്കാൻ ഓന്നിനും സാധ്യമല്ലെന്നും ഉള്ളതിന് സകല പ്രാപണികവസ്തുകളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രപബ്ലേത്തിഞ്ചേരുപോ ലെത്തനെ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുക എന്നതാണ് മനുഷ്യപ്രകൃതിയും. ബോധപൂർവ്വമല്ലാതെത്തനെ അവൻ സദാ ദൈവത്തെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാരണം, ദൈവത്തിഞ്ചേരു പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് അവനിവിടെ ജീവിച്ചിരിക്കുക സാധ്യമല്ല.

ദൈവം മനുഷ്യന് അഞ്ചാന സമാദനശേഷി നൽകി; ആലോചന ശക്തിയും ഗ്രഹണശേഷിയും നൽകി; സത്യാസത്യ വിവേചനത്തിനുള്ള കഴിവേക്കി. അതോടൊപ്പം അവൻ സാതത്ര്യവും പ്രഭാനം ചെയ്തു. ഈ സാതത്ര്യദാനന്തിഞ്ചേരു സാക്ഷാത് ഉദ്ദേശ്യം മനുഷ്യനെ പരീക്ഷിക്കുന്നും - അവൻ അഞ്ചാനത്തെയും ബുദ്ധിയെയും വിവേചനശക്തിയെയും പരീക്ഷിക്കുന്നു. അവൻ ലഭിച്ച സാതത്ര്യം എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്ന് പരിശോധിക്കുന്നു. ഈ പരീക്ഷയിൽ ഏതെങ്കിലും മാർഗ്ഗ തന്നെ സീക്രിക്കാൻ മനുഷ്യൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അങ്ങനെ നിർബന്ധിക്കുന്ന പക്ഷം പരീക്ഷയുടെ ഉദ്ദേശ്യം തന്നെ വിഫലമായിപ്പോകും. ചോദ്യക്കെടലാസു കൊടുത്ത ശേഷം ഒരു നിശ്ചിത ഉത്തരം തന്നെയെഴുതാൻ വിദ്യാർഥികളെ നിർബന്ധിക്കുന്നപക്ഷം പിന്നെയെന്നതിനാണ് പരീക്ഷ? ഏതുതരത്വമുണ്ടോ താൻ സാതത്ര്യം ഉണ്ടെങ്കിലേ അവരുടെ ശരിയായ യോഗ്യത കണ്ടെത്താനാവു. ശരിയുതരമെഴുതുന്നവർ വിജയിക്കും. അവർക്കു മുമ്പിൽ പുരോഗതിയുടെ കവാടം തുറന്നുകിട്ടും. തെറ്റായ ഉത്തരമെഴുതിയവർ തോൽക്കും. സന്തം അപ്രാപ്തിയും അയോഗ്യതയും ഭാവി പുരോഗതിയുടെ പാത അവർക്കു മുമ്പിൽ അടച്ചുകളയും.

ഒരു വ്യക്തി തന്റെയും പ്രപബ്ലേത്തിഞ്ചേരുയും പ്രകൃതി അറിയുന്നില്ല. സന്തം പ്രഷ്ഠാവിനെയും അവൻ ഗുണാഗണങ്ങളെയും ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. തനിക്കു ലഭിച്ച പരിമിതമായ സാതത്ര്യം ദ്രുപയോഗപ്പെടുത്തി അയാൾ നിയമലംഘനം നടത്തുകയും ഡിക്കാരം കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ മനുഷ്യൻ പരീക്ഷയിൽ തോറുവന്നാണ്. അഞ്ചാനം, ബുദ്ധി, വിവേചന ശക്തി, കർത്തവ്യബോധം എന്നിവയിലെ പരീക്ഷയിലെയാൾ തോറുവിയിരിക്കുന്നു. താനൊരു തരംതാൻ മനുഷ്യനാണെന്നും ഓന്നിനും കൊള്ളാത്ത വന്നാണെന്നും സയം തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, മേരെചൊന്ന വിധതിലുള്ള പരിണാമമേ അയാളുൾപ്പെടുകുന്നുള്ളതു.

ഈനി മറ്റാരു വ്യക്തി - പരീക്ഷ ജയിച്ചവൻ. അയാൾ തന്റെ അഞ്ചാനവും ബുദ്ധിയും ശരിക്കുപയോഗിച്ച് ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു; അംഗീകരിച്ചു.

അതിനയാൾ നിർബന്ധിതനായിരുന്നില്ല. നന്മ തിന്മകളെ വേർത്തിരിക്കു നന്തിൽ പിഴവ് പറ്റാതെ, തന്റെ സ്വതന്ത്രമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ അയാൾ നന്മയെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. തിന്മ സീക്രിക്കാനയാൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ചെയ്തില്ല. അയാൾ സ്വന്തം പ്രകൃതി ശരിക്ക് മനസ്സിലാക്കി; തന്റെ ദൈവത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. നിയമം ലംഗികാനയാൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ദൈവാനുസരണമാണയാൾ തെരഞ്ഞെടുത്തത്. ഈ മനുഷ്യൻ പരിക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. എന്തുകൊണ്ട്? അയാൾ തന്റെ ബുദ്ധി ശരിക്കുപയോഗിച്ചു; കണ്ണുകൾക്കാണ് നല്ലവസ്തും കണ്ണു; കാതുകൾക്കാണ് നന്നായി കേട്ടു; മന്ത്രിഷ്കങ്ങൾക്കാണ് ശരിയായ അഭിപ്രായം രൂപവർക്കിച്ചു; സത്യം സീക്രിക്കുമെന്ന് മനസ്സുകൊണ്ട് തീരുമാനിച്ചു; സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ട് താൻ സത്യവോധമുള്ളവനാണെന്ന് കാണിച്ചു; സത്യതിനു മുമ്പിൽ തലകുന്നിച്ചുകൊണ്ട് താൻ സത്യത്തിന്റെ സേവകനാണെന്ന് തെളിയിച്ചു. അങ്ങനെ അയാൾ പരിക്ഷ ജയിച്ചു. ഈത്തരം സർഗ്ഗാണങ്ങളുള്ള വ്യക്തികൾ ഇഹത്തിലും പരത്തിലും വിജയം പ്രാപിക്കുക തന്നെചെയ്യും - തീരിച്ച.

ഈ മനുഷ്യൻ ജണ്ഠാന കർമ്മങ്ങളുടെ ഏത് മേഖലയിലും ശരിയായ വഴിയിലേ സബ്ബരിക്കു. കാരണം, സ്വഷ്ടാവിനെ തിരിച്ചറിയുകയും അവൻ്റെ ഗുണങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്ത വ്യക്തി അഞ്ചാനത്തിന്റെ ആറിയുമ ന്യൂവും ശരിക്ക് ശഹിച്ചവനാണ്. അത്തരം വ്യക്തിക്ക് ഒരിക്കലും പിഴവ് പറ്റില്ല. അയാളുടെ ആദ്യ കാൽബവപ്പ് തന്നെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാണ്. തന്റെ അന്തു ലക്ഷ്യത്തുകൂടിച്ചും ഉംശ വോധമുണ്ടയാൾക്ക്. അയാൾ ഒരു തത്താനോഷ്ഠിയപ്പോലെ പ്രപബ്ലേമസൈസൈറ്റിനാണ് പതിഗ്രാമിക്കും. പക്ഷേ, അയാൾ ഒരവിശ്വാസിയപ്പോലെ ഉറഹാഹോഹങ്ങളിലും അനുമാനങ്ങളിലും ചെന്നുടക്കില്ല. അയാൾ പ്രകൃതിശാസ്ത്രം വഴി പ്രാപണിക നിയമങ്ങൾ പരികാൻ പരിഗ്രാമിക്കും; പ്രപബ്ലേമത്തിലെത്തർഭവിച്ചു കിടക്കുന്ന ഹസ്യങ്ങൾ പുറത്തെടുക്കും; മനുഷ്യനിൽ ദൈവം നിക്ഷേപിച്ചുവെച്ച ശക്തിവിശേഷങ്ങൾ അനേകിച്ചു കണ്ടതും; ആകാശ ഭൂമികളിലെ സർവ വസ്തുകളും എങ്ങനെ ധാരാവിധി ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്ന് കണ്ണുപിടിക്കും; എന്നാൽ, അപ്പോഴാക്ക ശാസ്ത്രപ്രജന്താനെത്ത ദൃതുപയോഗം ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നും ദൈവഭോധം അയാളെ തടയും. “ഞാൻ ഇക്കാണുന്ന വസ്തുകളുടെ യെല്ലാം ഉടമയാണ്; പ്രകൃതിയെ ഞാൻ കൂടിക്കിണ്ണും; ഞാൻ പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തെ എന്റെ സ്വാർമ്മത്തിനായി യമേഷ്ടം ഉപയോഗിക്കും; ലോകത്തെ ഞാൻ അട്ടിമറിക്കും; കൊള്ളുയും കൊല്ലും രക്തചുഡാരിച്ചിലും വഴി എന്റെ അധികാരാധിപത്യം ഞാൻ ലോകമാകെ സ്ഥാപിക്കും” എന്നി അനേന്തയുള്ള തെറ്റുധാരണയെയാനും അയാൾക്കുണ്ടാവില്ല. ഈ ദൈവനിഷ്യിയായ ഒരു ശാസ്ത്രപ്രജന്തിന്റെ മാത്രം വീരവാദങ്ങളാണ്.¹ ശാസ്ത്രീയ ശവേഷണങ്ങളിൽ പുരോഗമിക്കുന്നതാറും മുസ്ലിം ശാസ്ത്രപ്രജന്തിന്റെ ദൈവ വിശ്വാസം ദൃശ്യത്തെമാതിരക്കാണെങ്കിലും. അതെയുമധ്യാൾ ദൈവത്തോട്

നന്ദിയുള്ളവനുമായിതിക്കും. സ്വന്നാമൻ തന്റെ കഴിവും അഭ്യാസവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ തോതനുസരിച്ച് താൻ സമൃദ്ധത്തിന്റെ ക്ഷേമമേശരയുണ്ടാക്കായി പരമാവധി പരിശീലനങ്ങളുടെബന്ധനായിതിക്കും അയാളുടെ വിശ്വാസം. ദൈവം തന്നിക്കരുളിയ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കുള്ള നന്ദിപ്രകാശനം അഭ്യാസവും മാത്രമാണെന്നയാൾ കരുതും.

അപേക്ഷാരംതന്നെ ചരിത്രം, സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം, രാഷ്ട്രീയമീംഡം, നിയമം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ നടത്തുന്ന പഠന-ഗവേഷണം- നിരീക്ഷണം അള്ളില്ലും ഒരു മുസ്ലിം ശരികലും നിഷേധയിരുത്തു പിറകിലായിരിക്കില്ല. പക്ഷേ, ഇതുവരുത്തെയും വികിഷണങ്ങളിൽ വലിയ അന്തരം കാണും. ശാസ്ത്ര പഠനം നടത്തുന്ന മുസ്ലിമിന് ശരിയായ വികിഷണവും പവിത്രമായ ഉദ്ദേശ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കും. തന്റെ മുസ്ലിം അയാൾ ശരിയായ നിഗമനങ്ങളിലെത്തി ചേരുന്നു; ചരിത്രം പിരിക്കുന്നോൾ മനുഷ്യരാജിയുടെ ഭൂതകാലാനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് ഹംമുശ്രേകാളുള്ളുന്നു. ജനസമൂഹങ്ങളുടെ ഉത്ഥാന-പതനങ്ങൾക്ക് ഹേതുവായി വർത്തിച്ച ഏടക്കങ്ങളും അവരുടെ സംസ്കാര-നാഗരികതക ഭൂമന്ത്രവിച്ച് അനോപകാരപ്രദമായ കാര്യങ്ങളും അയാൾ ചികിത്സയുടുക്കാം. എന്നിട്ട് ഉതകുഷ്ഠവിഭാഗങ്ങളിൽ കണ്ണെത്തിയ ഗുണാവിശേഷങ്ങളുപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ദുഷ്കിച്ച സമൂഹങ്ങളുടെ തകർച്ചകൾ നിദാനമായിത്തീർന്ന തിന്മകളെ തിരസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യും. സാമ്പത്തിക രംഗത്തയാൾ എത്താനും വ്യക്തികൾക്ക് മാത്രം ലാഡോ നേടിക്കൊടുക്കുകയും നിരവധി പേരുകൾ നഷ്ടം വരുത്തിവെക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വ്യവസ്ഥകൾക്ക് പകരം മനുഷ്യരാജിക്കാരുപോലെ ഗുണപ്രദമായ ധനാധനവും രിതി ആവിഷ്കരിക്കും. രാഷ്ട്രീയമേഖലയിൽ അയാളുടെ മുഴുശ്ശഭയും, ലോകത്ത് ശാന്തിയും സമാധാനവും നന്ദിയും നീതിയും വിളയാട്ടാനുതകുന്ന ഭരണ വ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിക്കുന്നതിലായിരിക്കും. ഒരു വ്യക്തിയോ കക്ഷിയോ ദൈവം ഭാസൻമാരെ സ്വന്നം ഭാസൻമാരാക്കി മാറ്റാതിരിക്കാൻ അയാൾ ശ്രദ്ധിക്കും. ഭരണത്തെയും അതിന്റെ മുഴുവൻ സ്വാധീനശക്തിയെയും ദൈവത്തിന്റെ അനാമനതായി മാത്രമേ അയാൾ ഗണിക്കു. മാത്രമല്ല, അവയെ ദൈവവാസിന്മാരുടെ ക്ഷേമമേശരയുണ്ടാക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ പരമാവധി പരിശീലനക്കുകയും ചെയ്യും. നിയമം കൈകൊരുപംചെയ്യുന്നോൾ ജനങ്ങൾക്ക് സമ്പൂർണ്ണനിർത്തി കൈവരുത്തലായിരിക്കും അയാളുടെ ലക്ഷ്യം- അർഹരായവർക്ക് സ്വന്നം അവകാശങ്ങൾ നീതിപൂർവ്വം ലഭ്യമാക്കുകയും ആരും അനീതികൾ വിഡേയരാവാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിയമവും സമ്പദം

മുസ്ലിമിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ ദൈവഭക്തിയും സത്യസന്ധ്യയും സർ മാർഗ നിഷ്ഠയും ഉണ്ടായിരിക്കും. സർവത്തിന്റെയും ഉടമ ദൈവമാണ്; തന്റെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും പകലല്ലെള്ളതെല്ലാം ദൈവത്തമാണ്; താൻ ഒന്നിന്റെയും ഉടമയല്ല- സ്വശരിത്തതിന്റെ പോലും. സകലതും ദൈവത്തിന്റെ അനാമത്താണ്; അവ കൈകൊരുപം ചെയ്യാൻ തനിക്ക് നൽകപ്പെട്ട അധികാര സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ താൻ ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് മാത്രം കൈകൊരുപം ചെയ്യേണ്ട

തുണ്ട്; ഒരുന്നാൾ ഈ അനാമതൽ ദൈവം തിരിച്ചുവാങ്ങും; അന്ന് ഓരോ വസ്തുവിന്റെയും കണക്ക് താൻ ബോധിപ്പിക്കേണ്ടിവരും- ഈ ബോധം ഓരോ മുസ്ലിമിന്റെയും മനസ്സിൽ സജീവമായിരിക്കും.

ഈ ബോധയെത്താട്ട ജീവിതം നയിക്കുന്ന മനുഷ്യർ സ്വഭാവ ഗുണ അർഹ എന്തുമാത്രം ഉതകുഷ്ഠമായിരിക്കും! അയാളുടെ മനസ്സ് ദൂർവിചാര അളിൽനിന്ന് മുക്തമായിരിക്കും; ദൂഷപിന്തകൾ അയാളുടെ മസ്തിഷ്കത്തി നന്മായിരിക്കും; തന്റെ കണ്ണുകളെ തിന്മകളിൽനിന്നനാശ തിരിച്ചുകളിലും; സഭ്യതരമായവയിൽനിന്ന് കാതുകളുടക്കും. അയാളുടെ നാവ് അസ്ത്രം ഉതിയാടുകയില്ല. സ്വന്തം ആമാശയത്തിൽ നിഷ്പിഖമായ ക്ഷേണം നിറക്കു നന്തില്ലും അയാൾക്കിഷ്ടം വിശന്നിതിക്കുന്നതായിരിക്കും. അയാളുടെ കര അർഹ, നൃായമില്ലാതെ, അനൃർക്ക് നേരെ ഉയരുകയില്ല; കാലുകൾ തെറ്റായ വഴിയിൽ ചതിക്കുകയുമില്ല; സ്വന്തം ശിരസ്സിനെ, അത് ചേരുക്കപ്പെടുമെന്ന് വന്നാൽപോലും, അനൃതുടെ മുന്പിലയാൾ കുന്നിക്കുകയില്ല. അക്രമവും അനീ തിരും വഴി തന്റെ ഒരാദയയും ആവശ്യവും പുർത്തികരിക്കുകയില്ല. നാൻമ യുടെയും ഭാഗം തയ്യാറാക്കുന്നും മുൻതിയായിരിക്കുമ്യാൾ. അയാൾക്ക് സത്യം, സർവതില്ലും വിലപ്പെട്ടതായിരിക്കും. അതിനുവേണ്ടി തന്റെ മുട്ടുവൻ ആശ കളുമയാൾ ബലിയർപ്പിക്കും. സകല ലാഞ്ഞല്ലോ പരിത്യജിക്കും - സാദേഹ തത്ത്വപോലും! വല്ല ലാഭവും പ്രതീക്ഷിച്ചോ നഷ്ടം ഭയനോ അസ്ത്രവു മായി അശേഷം അയാൾ സഹകരിക്കുകയില്ല. വിജയം അത്തരകാർക്ക് മാത്രം അർഹതപ്പെട്ടതാണ്.

ഈ മനുഷ്യനെക്കാൾ ഭേദപ്പംനും മാനൃന്ധമായ മറ്റാരാൾ ഉണ്ടാവില്ല. കാരണമുണ്ട്. അയാളുടെ ശിരസ്സ് ദൈവത്തിന്റെയല്ലാതെ മറ്റാരുടെ മുന്പില്ലും കുന്നിയുന്നില്ല. അയാളുടെ ഏകകൾ ദൈവത്തരണമാരുടെ മുന്പിലേക്ക് നീളു നില്ല. അപോൾ പിനെ, അയാളെ ഹീനതം ബാധിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഈ മനുഷ്യനെക്കാൾ ശക്തനായ മറ്റാരാളും ഉണ്ടാവില്ല. കാരണം, അയാൾക്ക് ദൈവത്തെയൊഴിച്ച് മറ്റാരെയും ഭയമില്ല. ദൈവത്തിക്കൽനിന്നനാലും അനു ശ്രദ്ധമോ ഉദാരമോ അയാളാൾക്കുനില്ല. ഈ മട്ടിലുള്ള രാജൈ സത്യ തിരിക്കിന് വ്യതിചലിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന ശക്തിയെത്തുണ്ട്? അയാളുടെ വിശ്വാസം വിലയ്ക്കുവാങ്ങാൻ ഏത് സന്ദർഭത്തിനാണ് സാധ്യമാവുക.

ഈ വിശാസിയെക്കാൾ ഏറ്റവും ഭയാന്തരിയായി മറ്റാരാളും ഭൂമുഖത്തുണ്ടോ വില്ല. കാരണം, അയാൾ ആധിംബരപ്രിയന്നല്ല; ദേഹോച്ചരകളുടെ അടിമ യല്ല. ദുരയും അത്യാർത്ഥിയുമുള്ളവന്നല്ല; നൃഥ്യവും നിയമവിധേയവുമായ അധികാരപരമായതിൽ സംതുപ്തന്തനാണാർഹ. നിഷ്പിഖമാർഹത്തിലും നിയമ വിരുദ്ധമായും സ്വരൂപിച്ച സന്ദർഭത്തിനോട് നിന്നയും വെറുപ്പും മാത്രമേ അയാൾക്കുണ്ടാകും. അയാളെ അവജനിപ്പിച്ചുവാം തിരഞ്ഞെടുക്കിക്കും. മനസ്സാ നിയും സംതുപ്തിയുമാകുന്ന സന്ദർഭത്തിനെക്കാൾ അമുല്യമായ മറ്റൊരു സന്ദർഭാണ് മനുഷ്യൻ ലഭിക്കാനുള്ളിട്ട്?

ഈ മനുഷ്യനെക്കാൾ ഉത്തമനായ ഒരു സുപ്രധാനതാ കൂടുകാരനോ

ഉണ്ടാവില്ല. കാരണം, അയാൾ എല്ലാവരുടെയും അവകാശം വകബെച്ചു കൊടുക്കുന്നു; ആരുടെയും അവകാശം അപഹരിക്കുന്നില്ല. സർവജനങ്ങളോടും നന്മചെയ്യുന്നു. ആരോടും തിരഞ്ഞെചയ്യുന്നില്ല. സർവജനങ്ങളുടെയും കേഷമെശവരുങ്ങങ്ങൾക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ, അതിന് ഒരു പ്രതി ഫലവുമാഗററിക്കുന്നില്ല. ജനപ്രധാനങ്ങൾ സ്വയം അയാളിലേക്കാകർഷിക്ക പ്പെടുന്നു. അയാളെ സ്നേഹിക്കാനും ഖഹുമാനിക്കാനും സകലരും നിർബ്ബ സ്ഥിതരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ മനുഷ്യനെക്കാൾ സർവസമ്മതനും വിശ്വസ്തനുമായി മറ്റാരുത്ത നൃണാവില്ല. കാരണം, അയാൾ വിശ്വാസവിജ്ഞന ചെയ്യുകയില്ല; സത്യം മറ്റു കൈപ്പിടിക്കും; വാർദ്ധതം പാലിക്കും; എന്തിനും യോഗ്യനായിരിക്കും; മറ്റു ത്രിവർ തന്നെ കണ്ണാലുമില്ലെങ്കിലും ദൈവം കാണുന്നുണ്ടെന്ന ഭോധത്താം ലയാൾ സർവരംഗത്തും സത്യസന്ധയ പുലർത്തും. ഈ മട്ടിലൂളം ഞാളു ആരാൺ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുക? ഒരു മുസ്ലിമിന്റെ സ്വഭാവചര്യകൾ പറി കുന്നപക്ഷം അയാൾ നീചനും ഹീനനും പരാജിതനും അനുർക്കയിനനും ആയിരിക്കുക എൻകലും സാധ്യമല്ലെന്ന് വ്യക്തമാകും. അയാളെപ്പോഴും ജേതാവും അധികാരിയും ഉന്നതനും തന്നെ ആയിരിക്കും. കാരണം, അവ നിലുള്ളവാക്കുന്ന ദ്രോഷംഗംഡങ്ങങ്ങളെ അതിജയിക്കാൻ ഒരു ശക്തിക്കും സാധ്യമാവില്ല.

ഈഞ്ഞനെ, ഈ ലോകത്ത് മാനൃതയോടും ദ്രോഷംഗംഡങ്ങളോടും കൂടി ജീവിതം നയിച്ചശേഷം അവൻ സന്നാമനായ പ്രപഞ്ച സ്വഷ്ടിക്കിണ്ടെ തിരു സന്നിധിയിൽ ഹാജരാവുന്നു. അപ്പോൾ ദൈവം തന്റെ സ്നേഹാനുഗ്രഹാ അള്ളും കരുണാകരാക്ഷണാള്ളും അവന്റെ മേൽ വർഷിക്കുന്നു. കാരണം, ദൈവം അവനെയേൽപ്പിച്ച അനാമത്ത് വരുത്തിവെച്ച ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ അയാൾ കൂത്യമായി നിറവേറ്റിയിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സകല പരീക്ഷ കളും നൃത്യതമാനം മാർക്കോട അയാൾ വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈതെത്ര, ശാശ്വത വിജയം. ഈഹലോകം തൊട്ട് പരഹലോകം വരെ തുടർന്നുപോകുന്ന, അനന്തമായ, മഹാത്മരമായ വിജയം.

ഈതാനിന്നലും -പ്രക്കൃതി മതം. ഈ മതം ഒരു പ്രത്യേക സമുദായ തേതാടോ രാജ്യതേതാടോ മാത്രമായി ബന്ധപ്പെട്ടതല്ല. എല്ലാ കാലത്തും എല്ലാ രാജ്യത്തും എല്ലാ സമുദായങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞതുപോയ ദൈവങ്കൾത്തും സത്യസന്ധയരുമായ എല്ലാ സജ്ജനങ്ങളുടെയും മതമായിരുന്നു ഈത്. ചിലരുടെ ഭാഷയിൽ അതിന്റെ പേര് ‘ഇന്ത്യലും’ എന്നായിരുന്നിരിക്കാം. മറ്റു പേരുകളിലും അതിന്റെപ്പട്ടിരിക്കാം. എതായാലും അവരെല്ലാം ‘മുസ്ലിം’കൾ തന്നെയായിരുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. ഈ ഭൂസ്ഥിതിയാണ് ഈന്ന് ആധുനിക മനുഷ്യനെ നേരിട്ടിക്കുന്നത്. ബോ. ജോഫ് റാഡ് എന്നുന്നു: “ശാസ്ത്രം ദിവ്യസമാനമായ കഴിവുകൾ നമ്മൾക്ക് പ്രാണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും

ಈ ಪ್ರಾಯಾಜಗಣಪ್ತದ್ವಾರಾ ತಿಳಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕುಟ್ಟಿಕಲ್ಪಿತದ್ವಾರಾ ಅಪರಿಷ್ಕಾರದ್ವಾರಾ ಮಗೊ ಡಾಬ್‌ಮಾನರ್ ನಂತರ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸ್ತಿಸ್ತಿಕ್ಕುವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.” ಪ್ರಮುಖ ಡಾಬ್‌ಮಾನಿಕಾಂಗ ಬರ್ತ್‌ಡಾನ್‌ ರಿಸ್‌ಪ್ರೋಟ್‌ ಎಂಬುದನ್ನು: “ಕುಟ್ಟಿಕಲ್ಪಿತದ್ವಾರಾ ಉಪಾಯಿಕರ್‌ಕುವೆಣಿ ಮನುಷ್ಯಸಂಖೆಯವು ಲಕ್ಷ್ಯಾಂಶರಿಂತ್ರು ವೆಣಿ ಮನುಷ್ಯವಿಯಸಿತ್ತವು ತಮಿತ ನಡಕ್ಕುವು ಇತ್ತೀಚ್ಚಿತ ಪರಿಯರಿಂದ್ರಿಯ ನಡಕಾಗಳ್ ನಂತರ ಹಣ್ಣುಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರ ಹಣ್ಣುಬರಹ ಅಂತಿ ಜೀವಿಸ್ತಿರ್ತುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಾನಿಂದ ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತಯ್ದೂಯ್ಯಾಂ ಕೆಂಡಾಗಳ್ ಮನುಷ್ಯರ ಹಣ್ಣುಚರ್ಗಣಾರ್ಥದ ಡಾಬ್‌ ಕ್ಯಾಡ್‌ತರಿ ಸಂಖಯಾನ್‌ಪರಮಾಯಿರಿಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಾನಿಂದ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಗಂಡಕಣಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದ ಕ್ಯಾಡ್‌ ಶಾಸನ. ಅಂತಾನಿಂದ ಕ್ಯಾಡ್‌ತಾನಿಗಾಗುಷಿತಿಷ್ಟೆ ಮನುಷ್ಯರ ತಣ್ಣಿದ ಕ್ಯಾಡ್‌ತಾನಿ ಪರಿಷಂ ಅಂತಾನಿ ವರ್ಣಿಯಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾರಿಂದಿತ್ತಿಂದ ಸಂಖಾರಪರಿಷಯಾಯಿರಿಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.” (Impact of Science on Society pp. 120-121) ಮದ್ದಾರ್ಯ ಪ್ರಮುಖ ಚಿರಿಕರ್ ಹೀಗೆ ವಿರೋದಾರಾಸಂಖ ವಿವರಿಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ: “ಬಾಯ್ಯವಿರ್ ಪರಿವಹಣ್ಣುಭಾರವ ಪರಿಕಾರಾಗುಂ ಬೆಳ್ಳಿತಾಗಿರುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಬೆಳ್ಳಿತಾಗುಂ ನಾಂ ಪರಿಶ್ರಿತಿ ಕ್ಯಾಡ್‌. ಇಮ್ಮಿಯಿರಿ ಮನುಷ್ಯಗಣಾಗುಂ ಜೀವಿಕಾಗಳ್ ಮಂತ್ರಂ ನಾಯಕರಿಂಣಿತ್ತುತ್ತಾಕ್ತಾರೆ.” (Quoted by Joad in Counter Attack From the East p. 28)

രണ്ട്

വിശ്വാസവും അനുസരണവും

‘ഇൻഡി’ എന്നത് ലോകനാമനായ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിന്റെ പേരാണെന്ന് കഴിഞ്ഞ അധ്യായത്തിൽനിന്ന് ശഹിച്ചുവല്ലോ. ഈ പറയുന്നത്, അനുസരണത്തിന് അറിവിൽനിന്നും ദൃശ്യവിശ്വാസത്തിന്നിന്നും ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചാണ്. മനുഷ്യൻ ചില സംഗതികൾ അറിയുകയും ആ അറിവ് ദൃശ്യവിശ്വാസമായി മാറുകയും ചെയ്യാതെ കാലങ്ങന്താളും അവൻ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുക സാധ്യമല്ല. ഒന്നാമതായി, ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തെ കുറിച്ച് മനുഷ്യൻ പുർണ്ണമായ ഉറപ്പുണ്ടായിരിക്കണം. ദൈവം ഉണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസം തന്നെ ഇല്ലാതെവന്ന് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കാനാവില്ലോ. അതോടൊപ്പം ദൈവിക സത്തയുടെ ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും വേണം. ദൈവം ഏകനാണെന്നും അവന് തുല്യമായി ഒന്നുമില്ലെന്നും അറിയാതെ ഒരാൾ അനുരൂപം മുന്നിൽ തലകുന്നിക്കുകയും കൈനീട്ടുകയും ചെയ്യുക സാഭാവികം. അതുപോലെതന്നെ ദൈവം എല്ലാം കേൾക്കുന്ന വന്നും അറിയുന്നവനുമാണെന്ന് ഒരാൾക്കറിയിക്കുകയിൽ ദൈവിക നിയമങ്ങൾ ലംഘിക്കുന്നതിൽനിന്ന് സ്വയം തന്ത്രാൺ അയാൾക്കങ്ങളെന്ന കഴിയും? ദൈവികഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ശരിയായ അറിവിന്റെ അഭാവത്തിൽ ഇൻഡി നിഷ്കർഷിക്കുന്ന ആദർശപരവും കർമ്മപരവുമായ സത്പമത്തിൽ ചർക്കാൻ മനുഷ്യൻ സാധ്യമാവില്ല. ഇൻഡി വിഭാവന ചെയ്യുന്ന വിശ്വാസത്തിനും അയാളിൽ ഉള്ളവാക്കുകയുമില്ല. എന്നാൽ, പ്രസ്തുത അറിവ് കേവലമായ അറിവ് മാത്രമായാൽ പോരം. മറിച്ച്, അതിനെന്തിരായ ചിത്രകളിൽനിന്ന് മനസ്സും അതിന് വിരുദ്ധമായ കർമ്മങ്ങളിൽനിന്ന് ജീവിതവും മുക്തമാക്കണമെല്ലാം അത് ഉറച്ചവിശ്വാസമായി മാറണം.

പിന്നീട്, ദൈവാശീഷ്ടമനുസരിച്ച് ജീവിതം നയിക്കാനുള്ള മാർഗമേതെന്ന അനിയന്നം. ദൈവത്തിന്റെ ഹിതാഹിതങ്ങളിൽനിന്നും. ദൈവം ഇഷ്ടപ്പെട്ടുനാതും വെറുക്കുന്നതുമെന്തൊക്കെയെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം. ഈ അറിവ്, ദൈവിക നിയമവ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ചുള്ള പുർണ്ണജ്ഞാനത്തിൽനിന്നേ

ലഭിക്കു. ആ വ്യവസ്ഥകൾ ദൈവത്തിന്റെ തന്നെയാണെന്നും അവ പിന്തു ചരുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ ദൈവപ്രാതിൽ ലഭിക്കു എന്നുമുള്ള ദ്രുശവിശാസവും വേണം. കാരണം, ദൈവികനിയമങ്ങളുടെക്കുറിച്ച് അജ്ഞന്നനായ ഒരാൾ എത്ത് നിയമങ്ങളാണെന്നുസരിക്കുക? ഇന്തി, അറിവുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ദ്രുശവിശാസമില്ലെങ്കിലോ? അല്ലെങ്കിൽ, ദൈവിക നിയമവ്യവസ്ഥകളെപ്പോലെ മറ്റു നിയമവ്യവസ്ഥകളും ശരിയായിരിക്കാമെന്നവൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലോ? ഒരിക്കലുമെങ്കിൽ ദൈവിക നിയമവ്യവസ്ഥയെ കൃത്യമായോ പുർണ്ണമായോ അനുസരിക്കാനാവില്ല.

ഈ അറിവിനും ദ്രുശവിശാസത്തിനും ശേഷം വേണ്ടത് ദൈവധിക്കാരത്തിന്റെ വീശ്വത്തിനെക്കുറിച്ചും ദൈവാനുസരണത്തിന്റെ സംഘമലത്തെ കുറിച്ചുമുള്ള അറിവാണ്. പരലോകജീവിതത്തെയും ദൈവസന്നിധിയിൽ ഹാജരാകുന്നതിനെയും കുറിച്ചും അവിടത്തെ രക്ഷാശിക്ഷകളെപ്പറ്റിയും പുർണ്ണമായ അറിവും ആതിൽ ഉറച്ച വിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. പരലോക ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അജ്ഞന്നനായ ഒരാൾ അനുസരണത്തിന്റെയും ഡിക്കാരത്തിന്റെയും ഫലത്തിൽ എന്ത് വ്യത്യാസമാണ് കാണുക? അനുസരിച്ചവനും ഡിക്കാരിച്ചവനും അവരെ കണ്ണിൽ സമം. ഇരുവരും നശിച്ച മണ്ണായിപ്പോവുകയാണ്. എന്നിൻറെക്കു, ദൈവാനുസരണത്തിന്റെ നിബന്ധനകളും അതു വരുത്തിവെക്കുന്ന പ്രയാസങ്ങളും സഹിക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറാകുമോ? ഈപരലോകത്ത് കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങിക്കാണ്ക് അയാൾ പഹപാദളും കുറ്റകുട്ടങ്ങളും പെടിയുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാമോ? ഈ അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യൻ ദൈവിക നിയമങ്ങളോട് കുറിച്ചുള്ളവനാവുകയില്ല. ഇന്തിയൊരാൾക്ക് പരലോകത്തെക്കുറിച്ചും ദൈവത്തിന്റെ കോടതിയെക്കുറിച്ചും അറിവുണ്ട്. പക്ഷേ, അവയിൽ ദ്രുശവിശാസമില്ലെങ്കിലോ? ദൈവാനുസരണത്തിൽ അടിയുറച്ചുനിൽക്കാനാവില്ല. സംശയവും സന്ദേഹവും മനുഷ്യനെ ഒന്നിലും ഉറപ്പിച്ചുനിർത്തുകയില്ല. ഒരു പ്രവൃത്തി ഫലപ്രദമനുറപ്പേണ്ട കിലേ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനുത്തി ചെയ്യുകയുള്ളൂ. അതുപോലെ ദോഷകരമാണെന്ന ദ്രുശവിശാസമുണ്ടെങ്കിലേ നിങ്ങൾക്കു് സമേധയാ വർജ്ജിക്കാനാവു. അതിനാൽ, ഒരു മാർഗ്ഗം അവലംബിക്കാൻ അതവലംബിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന പരിണാമത്തെയും അന്ത്യഫലത്തെയും കുറിച്ചുള്ള അറിവ് ഒഴിച്ചുകൂടാതെ താണ്. ആ അറിവ് ദ്രുശവിശാസമായി രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുകയും വേണം.

‘വിശ്വാസ’ത്തിന്റെ അർമ്മം

‘അറിവ്’, ‘ദ്രുശവിശാസം’ എന്നീ പദങ്ങളുടെ അറിവി ശബ്ദമല്ലതെ ‘ഇന്നമാൻ’ (വിശ്വാസം). ശരിയായി അറിയുകയും ബോധപൂർവ്വം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നാണ് ‘ഇന്നമാൻ’ എന്ന പദത്തിന്റെ പുർണ്ണമായ അർമ്മം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവനെ ‘മുഞ്ഞമാൻ’ എന്നും പറയുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഏകതയും അവരെ സത്താഗ്രഹണങ്ങളും നിയമവ്യവസ്ഥയും രക്ഷാശിക്ഷകളും അണിഞ്ഞ് അവയിൽ ദ്രുശമായി വിശ്വസിക്കുന്നവനാണ് മുഞ്ഞമാൻ

(വിശാസി). മനുഷ്യൻ 'മുസ്ലിം' (ദൈവത്തെ മാത്രം അനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നവർ) ആയിരുത്തീരുക എന്നതാണ് 'ഇന്ത്യ' എന്ന പദം.

'ഇന്ത്യൻ' ഇല്ലാതെ ആർക്കൂറം മുസ്ലിമാവുക സാധ്യമല്ലോന്ന് ഈ വിശദികരണം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സസ്യങ്ങൾക്ക് അവയുടെ വിത്തുമായുള്ള ബന്ധമാണ് ഇന്ത്യൻ ഇസ്ലാമുമായുള്ളത്. വിത്തില്ലാതെ സസ്യമുണ്ടാക്കാത്തതു പോലെ ഇന്ത്യൻല്ലാതെ ഇസ്ലാമുമില്ല. പാകിസ് വിൽ, മല്ലിൻ്റെ പുഷ്ടികുറവോ കാലാവസ്ഥയുടെ പ്രാതികുല്യമോ മുലം, നന്നായി വളർന്നില്ലെന്നു വരും. അതുപോലെ ഇന്ത്യൻ ബലഹീനതയോ ശിക്ഷണ-പരിശീലനങ്ങളുടെ പോരായ്മയോ കൂടുകെടുക്കുകളുടെ ദുഃഖ്യാധികമോ മുലം ഒരാൾ പുർണ്ണനും പക്കനുമായ മുസ്ലിം ആകാതെയുമിരിക്കാം.

ഇന്ത്യൻയും ഇസ്ലാമിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യരെ നാലായി തരം തിരിക്കാം:

1. ദുഷ്മായി വിശാസിക്കുകയും ആ വിശാസത്താൽ പ്രചോദിതരായി ദൈവകർപ്പനകൾ പുർണ്ണമായി ശിരസാവഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ. ദൈവം വെറുകുന്ന കാര്യങ്ങളിൽനിന്ന് അവർ അഗ്രിയിൽ നിന്നൊന്നുപോലെ വിട്ടു നിൽക്കും. ദൈവമിഷ്ടപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കായി, ധനസമ്പദംമാം സാവേശം പ്രവർത്തിക്കുന്നപോലെ അധികാനിക്കും. ഇവരുടെ സാക്ഷാൽ മുസ്ലിംകൾ.

2. വിശാസികളുകില്ലും, ദൈവത്തിന് സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കാൻ സയം ഫേറ്റിപ്പിക്കാൻ മാത്രം വിശാസത്തിന് ശക്തിയില്ലാത്തവർ. ഇവരുടെ പദവി അൽപ്പം താഴെയാണെങ്കില്ലും മുസ്ലിംകൾക്കുന്നു. ഇവർ നിയമലം ഘടകരും അതിനുള്ള ശിക്ഷകൾ അർഹരൂമാണ്. പക്ഷേ, അവരുടെ സ്ഥിതി രാജ്യദ്വോഹികളുടേതോ ധിക്കാരികളുടേതോ ആല്ല; വെറും കൂറ്റവാളികളും ദേൽ മാത്രമാണ്. കാരണം, അവർ രാജാവിനെ സമയത്തിനുകയും രാജനിയമണ്ണെല്ലാം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

3. വിശാസം തീരെയില്ലെങ്കില്ലും പുറമേ, ദൈവികനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നവർ. ഇവർ സത്യത്തിൽ, രാജ്യ ഭ്രാഹ്മികളുണ്ട്. ഇവരുടെ പുറംപുച്ച യമാർമ്മത്തിൽ ദൈവത്തോടുള്ള അനുസരണമല്ല. അതിനാൽത്തന്നെ, പതിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതുമല്ല. രാജാവിനെ രാജാവായും രാജകീയ നിയമങ്ങളെ യമാർമ്മ നിയമങ്ങളായും അംഗീകരിക്കാത്തവരെപ്പോലെയാണെവർ. പുറമേ, രാജനിയമങ്ങളുണ്ടാവായും അവർ രാജാവിന് കീഴ്പ്പെട്ടവരും രാജകീയ നിയമങ്ങളോട് കൂറുള്ളവരും ആണെന്ന് പറയുക വയ്ക്കുന്നതാണ്. ഏതുനിലകളും രാജ്യദ്വോഹികളുടെ കൂടുതലിലാണവരുടെ സ്ഥാനം.

4. വിശാസം ടുമില്ലാത്തതോടൊപ്പം ദുർമാശികളും ദുരാചാരികളുമായവർ. ഏറ്റവും താണപട്ടിയിലാണെവർ. കാരണം, ഇവർ ധിക്കാരികളും രാജ്യദ്വോഹികളുമായതോടൊപ്പം ദുർവ്വത്തരും നാശകാരികളുംകൂടിയാണ്.

ഈ വിഭജനത്തിൽനിന്ന് ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാകുന്നു: മനുഷ്യൻ്റെ വിജയസൗഖ്യങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നത് ഇന്ത്യൻ ആശയിച്ചാണ്; ഇസ്ലാം- അത്

പുർണ്ണമോ അപൂർണ്ണമോ ആകട്ടു- ഇന്നമാനാകുന്ന വിത്തിൽനിന്നേ മുഴുവൻ. ഇന്നമാൻ ഇല്ലാത്തിട്ടത് ഇന്നല്ലാമും ഉണ്ടാക്കില്ല - പകരം ‘കുമ്പർ’ അണ്ണുണ്ടാവുക. അതിൻ്റെ മറ്റാരു പേരാണ് ‘ബഗാവത്ത്’. രാജ്യദ്രോഹം, ധിക്കാരം, നിയമലംഘനം എന്നൊക്കെയാണിതിനർമ്മം. അതു ചിലപ്പോൾ ശുരൂതരമാകും - മറ്റു ചിലപ്പോൾ നില്ലാരവും. അത് മാത്രമാണ് വ്യത്യാസം.

അതാനലബ്യിയുടെ മാർഗങ്ങൾ

അനുസരണത്തിന് വിശ്വാസം അതുന്നാഹേകഷിതമാണ്. വിശ്വാസത്തിന് അതാനവും - ദൈവികഗുണങ്ങളെയും ദൈവിക വ്യവസ്ഥയും പരലോക ജീവിതത്തെയും കുറിച്ചുള്ള അഭാനം; ദുഷ്യവിശ്വാസത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന അമാർമ്മ അഭാനം. ഈ അഭാനം എവിടെന്നും, എങ്ങനെന്ന ലഭിക്കും? ഇതാണ് അടുത്ത ചർച്ചാവിഷയം.

അതിമഹത്തായ ഈ പ്രപഞ്ചം ഒരു സ്വഷ്ടകാവിന്റെ സ്വഷ്ടകിയാണ്; അവൻതന്നെന്നാണ് അത് നിയന്ത്രിച്ചുനടത്തുന്നത്. ഈ സത്യത്തിന് സാക്ഷി നിൽക്കുന്ന ദൈവിക ദ്വാഷ്ടാനത്തേൻ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെങ്ങും വ്യാപിച്ചുകിട്ടുണ്ട്. ഈക്കാരും അഭാനും മുന്ന് വിവരിച്ചുവാളോ. പ്രസ്തുത ദ്വാഷ്ടാനത്തെ ഓരോ സർവ്വ ദൈവിക ഗുണങ്ങളും പ്രകടമായി കാണാം. യുക്തി, ശക്തി, നൈപുണ്യം, അഭാനം, കാരുണ്യം, സുരക്ഷ, സർവാധിപത്യം തുടങ്ങി എല്ലാം. എന്നാൽ, ഈദുർശ കാരുണ്യശൾ വീക്ഷിച്ച് ശഹിക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യ ബൃഥിക്ക് ഏറുക്കുന്ന പിശവ് പറ്റിയിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത ദ്വാഷ്ടാനത്തെല്ലാം മുന്നിലുണ്ടായിട്ടും ചിലർ ദൈവം രണ്ടുണ്ടെന്നും മറ്റു ചിലർ മുന്നുണ്ടെന്നും വേറു ചിലർ നിരവധിയുണ്ടെന്നും വാദിച്ചുകളുണ്ടു്. നാലാമത്താരു കൂട്ടർ ദിവ്യതാത്ത പലതായി ഭാഗിച്ചു. മശക്കാരു ദൈവം, കാറ്റിനൊരു ദൈവം, അഗ്രനിക്കാരു ദൈവം എന്നിങ്ങനെ. പ്രസ്തുത ദൈവങ്ങൾക്കുണ്ടാം നേരാ വായി ഒരു വലിയ ദൈവവും. ഇപ്പും ദൈവത്തെയും അവൻ്റെ ഗുണങ്ങളെയും ശഹിക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യബൃഥിക്ക് പിശവ് പറ്റിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. അവ ദേഹം സവിന്നതരം പ്രതിപാദിക്കാൻ ഇവിടെ സന്ദർഭമില്ല.

മരണാനന്തര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് കാർഷപ്പാടില്ലും ജനങ്ങൾക്ക് തെറ്റു പറ്റി. മരണത്തോടെ മനുഷ്യൻ മല്ലായിപ്പോകുന്നു; പിന്നെ മറ്റാരു ജീവിത മേയില്ല - ചിലർ വാദിച്ചു. മനുഷ്യൻ തന്റെ കർമ്മഫലങ്ങൾ അനുഭവിക്കാ നായി പുന്നജന്മമെടുത്ത് ഈ ലോകത്തേക്ക് തന്നെ വിണ്ണും വിണ്ണും തിരിച്ചുവരുന്നുവെന്നാണ് മറ്റു ചിലരുടെ വാദം.

ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് ജീവിക്കാനാവശ്യമായ നിയമങ്ങൾ മനുഷ്യന് സാന്നം യുക്തിയുപയോഗിച്ച് നിർമ്മിക്കാമോ? പാളരു ദ്വാഷ്ടകരമായ ഒരു ജോലിയാണത്. മനുഷ്യബൃഥി തീർത്തും കൂടുമറ്റതും അവൻ്റെ വൈജ്ഞാനിക സിദ്ധി അപാരവും ആരണ്യന്ന് സക്തപ്പിക്കുക. അതുപയോഗിച്ച് നിരവധി സംവത്സരങ്ങളിലെ പരിക്കണ്ണനിരീക്ഷണങ്ങൾക്കു ശേഷം തദ്വിഷയത്തിൽ എതാണ്ഡാരഭിപ്രായം രൂപവത്കർക്കിക്കാൻ അവൻ കഴിഞ്ഞതക്കും. എന്നാൽ,

അപ്പോഴും താൻ പുർണ്ണമായും സത്യം കണ്ണഭത്തികഴിഞ്ഞുവെന്ന് ഉറപ്പി കാണി അവനാവില്ല. ഒരു മാർഗ്ഗദർശനവും നൽകാതെ മനുഷ്യനെ സത ദ്രോഹി വിട്ടുണ്ടാക്കാൻ സ്വന്തം ബുദ്ധിയും കഴിവുമുപയോഗിച്ച് സത്യം കണ്ണുപിടിക്കാനാവശ്യപ്പെടുക, കണ്ണുപിടിച്ചവരെ ജേതാക്കളായും അല്ലാത്തവരെ തോറ്റവരായും ഗണിക്കുക -ഈതാൻ മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ മേൽ നടത്താവുന്ന സഖ്യർഥാ പരീക്ഷ. എന്നാൽ, കരുണാമയനായ ദൈവം സ്വാസ്ഥ്യമാരെ അത്തരം അതികർത്തനായ ഒരു പരീക്ഷക് വിഡേയനാക്കുന്നില്ല. മരിച്ച്, തന്റെ കാരുണ്യാതിരേകത്താൽ, അവൻ, മനുഷ്യരിൽനിന്നൊരു വിഭാഗത്തെ പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുത്ത് തന്റെ ഗൃഹങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ശരിയായ അന്താനും അവർക്ക് നൽകി. തന്റെ ഹിതത്തിനൊന്ത് ജീവിതം നയിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗമേതെന്ന് അവരെ അറിയിച്ചു. പരലോക ജീവിതത്തെ കുറിച്ചുള്ള തയാർമ്മ വിവരങ്ങൾ അവർക്കു നൽകി. എന്നിൽ അവരോട് മറ്റു ജനങ്ങൾക്ക് അവ എത്തിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചു. അവരാണ് ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകരിമാർ. അവർക്ക് ആ അന്താനും നൽകിയ രീതിയെ ദിവ്യബോധനം(വഹന്യ)എന്ന് പറയുന്നു. അവർക്ക് നൽകിയ ശ്രദ്ധയെ ദൈവഗ്രന്ഥം (കിതാബുല്ലാഹി)എന്നോ ദൈവവാക്യം(കലാമുല്ലാഹി) എന്നോ വിളിക്കുന്നു. ഈതോടെ, മനുഷ്യബുദ്ധിയും വിജോകവും മറ്റാരു വിധത്തിലുള്ള പരീക്ഷക് വിഡേയമാക്കപ്പെടുകയായി. പ്രവാചകരിമാരുടെ ഉർക്കുഷ്ഠം ജീവിതം കണ്ണും, അവരുടെ ഉള്ളാത്തമാത്രയും പറിച്ചും മനുഷ്യർ അദ്വാഹത്തെ പ്രവാചകനായി വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ ഇല്ലെ എന്നതാണോ പരീക്ഷ. അവൻ സത്യസന്ധ്യയും സത്യസേവകനുമാണെങ്കിൽ സത്യ ദത്തയും സത്യം ഉദ്ദാഹരിപ്പിക്കുന്നവരെയും സീകരിച്ച് പരീക്ഷ ജയിക്കും. സീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ അർഥം സ്വന്തം ശ്രദ്ധാശേഷി അവൻ പാശാക്കിക്കൊള്ളഞ്ഞുവെന്ന് മാത്രം. ആ നിശ്ചയം അവനെ പരീക്ഷയിൽ പരാ ജീതനാക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ദൈവത്തെയും ദൈവിക നിയമവും സമാധാനയും കുറിച്ചുള്ള തയാർമ്മ അന്താനും കരഗതമാക്കാൻ ഒരിക്കലും അവന് സാധി ശ്രീശ്ലോന്നും വരും.

അദ്ദുശ്യ കാര്യങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം

നമുക്കാരു കാര്യം അറിയില്ലെങ്കിലെന്നതാണ് ചെയ്യുക? അറിവുള്ളവരെ സമീപിക്കും; അവരുടെ നിർദ്ദേശം സീകരിക്കും. രോഗം ബാധിച്ചാലോ? സയം ചികിത്സിക്കുന്നതിനുപകരം ഒരു ഡോക്ടറു സമീപിക്കും. ഡോക്ടർ രൂടെ യോഗ്യതയും പ്രശസ്തിയും പരിചയവും മുലം ആ ഡോക്ടർക്ക് നന്മ ചികിത്സിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ആ വിശ്വാസ തന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അയാൾ കുറിച്ചുതരുന്ന മരുന്ന് കഴിക്കുന്നതും ഉപേക്ഷിക്കാൻ പറഞ്ഞവ വർജ്ജിക്കുന്നതും. നിയമപ്രശ്നങ്ങളിൽ ഉപദേശം തെറാൻ നാമാരു വകീലിനെ സമീപിക്കുകയും അയാൾ പറയുന്നത് വിശ്വാസവാദനത്തിൽ

ഗൃഹനാമത്രന വിശ്വസിക്കുന്നു; അദ്ദേഹം പർപ്പിച്ചുതരുന്നത് അപൂടി അംഗി കതിക്കുന്നു. യാത്രയിൽ വഴിയറിയാതെ വന്നാൽ, അറിവുള്ളവരെ നാം വിശ്വസിക്കുകയും അവർ കാണിച്ചുതരുന്ന വഴിക്ക് യാത്ര തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ലഭകിക കാര്യങ്ങളിൽ അറിവ് നേടാൻ അറിവുള്ളവരെ വിശ്വസിക്കാനും അനുസരിക്കാനും നാം നിർബന്ധിതരാം. മുതിനാഞ്ഞ അദ്ദേഹകാര്യങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം എന്ന് പറയുന്നത്.

അദ്ദേഹകാര്യങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നതിന്റെ അർധം നമുക്കറിവില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ അറിവുള്ളവരിൽനിന്ന് പരിക്കുകയും അതിൽ ഉറച്ചുവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതേ. പ്രപഞ്ചനാഭനായ ദൈവത്തെയും അവരുടെ ഗുണങ്ങൾയും കുറിച്ച് നമുക്കറിവില്ല; ദൈവത്തിന്റെ മലക്കുകൾ ദൈവനിയമങ്ങൾക്ക് വഴിപ്പെട്ട് ലോക കാര്യങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് നമുക്കറിവില്ല. അവർ നാമേം വലയം ചെയ്തിരിക്കയാണെന്നും നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാം. ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് ജീവിക്കാനുള്ള സത്യമാർഗമേതെന്ന കാര്യവും നമുക്കജ്ഞാതമാണ്. പരലോക ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും നമുക്ക് വേണ്ടതു അണാനമില്ല. അതിനാൽ, പ്രാർത്ഥ സംഗതികൾ അറിയുന്ന ഒരാളുടെ കണ്ണുപിടിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമായി വരുന്നു. ഒരാളുടെ സർമ്മാർഗ നിഷ്ഠയും സത്യസന്ധയും ദൈവക്കത്തിയും ജീവിത വിശ്വവിയും യുക്തി യുക്തമായ സംസാരവും കണ്ട്, അയാൾ പറയുന്നത് സത്യവും വിശ്വസനീയവുമാണെന്ന് സമർത്ഥക്കുന്നുവെങ്കിൽ നാം വിശ്വസിക്കുന്നത് അദ്ദേഹകാര്യങ്ങളിലാണ്. ദൈവത്തെ അനുസരിക്കാനും ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് ജീവിക്കാനും അദ്ദേഹകാര്യങ്ങളിലുള്ള അറിവും വിശ്വാസവും ഷിച്ചുകൂടാതെ താണ്. ഈ അറിവ് പ്രവാചകരിൽനിന്നോ ലഭിക്കു.

മുന്ന്

പ്രവാചകത്വം

കഴിഞ്ഞ അധ്യായത്തിൽ മുന്ന് കാര്യങ്ങളാണ് വിവരിച്ചത്. എന്ന്: ദൈവത്തെ അനുസരിച്ച് ജീവിക്കാൻ ദൈവത്തിന്റെ സത്ത, ഗുണങ്ങൾ, ദൈവികമാർഗ്ഗം, പരലോകത്തിലെ ഒക്ഷാശിക്ഷകൾ എന്നിവ സംബന്ധിച്ച് ശരിയായ അണ്ടാനവും അതിൽ വിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. രണ്ട്: പ്രസ്തുത അണ്ടാനം സ്വപരിശേമത്താൽ സ്വാധ്യത്തമാക്കുക എന്ന കരിന പരീക്ഷണ താണ് ദൈവം മനുഷ്യനെ വിധേയമാക്കിയില്ല. മറ്റ്, അത് ദിവ്യവോദ്യനം വഴി ചില ശ്രേഷ്ഠവൃക്ഷത്തികൾക്ക് (പ്രവാചകൻമാർക്ക്) നൽകുകയും മറ്റു ഇളവർക്കൽ എത്തിച്ചുകൊടുക്കാൻ പ്രവാചകൻമാരോട് ആജണ്ടാപിക്കുക യുമാണ് ചെയ്തത്. മുന്ന്: ജനങ്ങളുടെ ചുമതല ആ പ്രവാചകനെ തിരിച്ച റിയുക എന്നതാണ്. കണ്ണിശ്രമായ പരിശോധനകൾക്കുശ്രദ്ധം ഏരാൾ സത്യ സന്ധ്യനായ പ്രവാചകനാണെന്ന് വോധ്യപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും അദ്ദേഹം കൈക്കൊടുക്കാൻ മാർഗ്ഗം തെള്ളും പിഡിക്കാതെ അനു യാവനം ചെയ്യുകയുമാണ് വേണ്ടത്.

എന്നാൽ, പ്രവാചകൻമാരെ തിരിച്ചിറിയാനെന്നതാണ് വഴി?

പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ യാമാർമ്മം

മനുഷ്യനാവസ്ഥമുള്ള പ്രസ്തുക്കളെല്ലാം ദൈവമിവിടു ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടു ണ്ണെന്ന് കാണാം. ജനിക്കുന്ന ഒരു കുഞ്ഞിനെ നോക്കു: എന്തൊക്കെ സാമ ശ്രീകളുമായാണ് അവനീ ലോകത്തെക്ക് വരുന്നത്. കാണാൻ കണ്ണ്, കേൾ കാൻ കാത്, ശ്വസനത്തിന് മുക്ക്, സ്വർഗനശക്തിക്ക് ചർമ്മം, നടക്കാൻ കാലുകൾ, പണിബെയ്ക്കുകാൻ കൈകൾ, ചിന്തിക്കാൻ മന്ത്രിഷ്കൾ - അങ്ങനെ ദേശങ്ങളാം! ഇവയെല്ലാം മുൻകുട്ടിത്തന്നെ കുഞ്ഞിന്റെ കൊച്ചുശരീരത്തിൽ സഞ്ചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ലോകത്ത് എത്തിച്ചേർന്നശ്രദ്ധം ജീവിക്കാൻ വേണ്ട സാമഗ്രികളും സൃഷ്ടജം. വായു, വെളിച്ചും, ചുട്ട്, വെള്ളം, ഭൂമി എന്നി വക്കു പുറമേ, മാതാവിശ്വേഷി മാർക്കത്തിൽ പാണി. മാതാപിതാക്കളുടെയും കൂട്ടം ബാംഗങ്ങളുടെയും മാത്രമല്ല, അന്യരുടെപോലും സ്തനപാതാല്യങ്ങൾ;

ലഭ്യനകൾ. അങ്ങനെ ആ കുണ്ടൽ വളരുന്നോറും അവൻ്റെ ആവശ്യങ്ങൾ പുർത്തീകരിക്കാനുള്ള സകല വസ്തുകളും പട്ടിപടിയായി അവൻ ലഭിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു - ആകാശ ഭൂമികളിലെ സകല ശക്തികളും അവനെ വളർത്തുന്നതിൽ ബഹുമാനവരായതുപോലെ!

മാത്രമല്ല, സകലവിധ കഴിവുകളും മനുഷ്യന് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കായ ബലം, ബുദ്ധി, ഗ്രഹണശക്തി, സംസാരശേഷി തുടങ്ങി നിരവധി കഴിവുകൾ. ഈകാര്യത്തിൽ ദൈവം വിസ്മയാവഹമായ ഒരു വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടാക്കിയതായി കാണും. കഴിവുകൾ എല്ലാവർത്തിലും ഒരേ അനുപാതത്തിലല്ല! ആയിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യർ പരഞ്ഞപരം ആശയിക്കുകയോ വിലവൈക്കുകയോ ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. മനുഷ്യരാശിയുടെ പൊതുവായ ആവശ്യം മുൻനിർത്തി കഴിവുകളും മനുഷ്യർക്കുതന്നെ നൽകിയ ദൈവം ഓരോരുത്തർക്കും നൽകിയ കഴിവിന്റെ തോതിലും അനുപാതത്തിലും ദേശം കണ്ണപിച്ചു. ചിലർക്ക് കായബലം കുടുതൽ നൽകിയപ്പോൾ മറ്റു ചിലർക്ക് കലാവാസനയും തൊഴിൽ നെപ്പെണ്ണവുമാണ് പ്രാബന്ധം ചെയ്യതത്. ചിലർക്ക് ബുദ്ധി ശക്തി കുടുതൽ; മറ്റു ചിലർക്ക് നേതൃത്വ വാസനയും. രേണുശേഷിയാണ് ചിലർക്ക് മുഴച്ചുനിൽക്കുന്നത്. അസാമാന്യമായ വാചാലതയാണ് ചിലർക്കുടെ സവിശേഷതയെങ്കിൽ മറ്റു ചിലർക്ക് കുത്തഹസ്തരായ എഴുത്തുകാരാണ്. ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലെ അതിദ്രശ്യകരമായ വിഷമപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണുന്നതിൽ മിട്ടുകരാണ് ചിലർക്ക്. മറ്റു ചിലർക്ക് ശാസ്ത്രീയ കണികപിടിത്തങ്ങൾക്കാണ് ലോകത്തെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു. പ്രകൃത്യാതന്നെ നിയമത്തിൽ തൽപരരാണ് ഒരു കുട്ടൻ. മറ്റുള്ളവർ വർഷങ്ങളോളം ചിത്രച്ചിട്ടും പിടിക്കിട്ടാതെ പോയറ്റുകളിൽ അവരുടെ ചിന്ത നിഷ്പത്യാസം ചെന്നെത്തുന്നു. ഇതെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ മഹത്തായ യുക്തിയുടെ ഫലമായേ. ഈ കഴിവുകളുണ്ടും വ്യക്തികൾ സ്വയം സൃഷ്ടിക്കുന്നവയല്ല. പതിശീലനംകൊണ്ട് സ്വാധത്തമാവുന്നതുമല്ല. ജന്മസ്ഥിതിമാണെ. ദൈവം സ്വന്തം യുക്തിക്കും ഉദ്ദേശ്യത്തിനുമൊത്ത് ഓരോരുത്തർക്കും നൽകിയിട്ടുള്ളൂ.

ദൈവം കഴിവുകൾ ദാനം ചെയ്ത റീതി പരിശോധിച്ചാൽ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാകും. സാമൂഹിക ജീവിതത്തിൽ കുടുതലാവശ്യമായ കഴിവുകൾ കുടുതലാളുകൾക്കും ആവശ്യം കുറവുള്ളവ കൂടണ്ട അള്ളുകൾക്ക് മാത്രമായും നൽകുകയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. യോഗാക്ഷർ, കർഷകൾ, ആശാർമികൾ തുടങ്ങിയവർ ധാരാളമുണ്ട്. വൈജ്ഞാനിക സിദ്ധി, രാജ്യത്രജ്ഞത, സേനാനായകതാം തുടങ്ങിയവകൊണ്ടനുഗ്രഹിതരായവർ കുറവായെ കാണും. ഒരു പ്രത്യേക കലയിൽ അസാധാരണ നെപ്പെണ്ണമുള്ളവർ അതിലും കുറവായിരിക്കും. കാരണം, അത്തരം ഒരു വ്യക്തിയുടെ സംഭാവനകൾ നുറ്റാണ്ടുകളോളം അത്തരത്തിലുള്ള മറ്റാരു വിദർഘരണ്ടെ ആവശ്യമില്ലാതാക്കുന്നു.

ഈവിടെ ഒരു ചേദ്യമുയരുന്നു. ജീവിതവിജയത്തിന്, കുറേ എണ്ണിനീയർമാരും ശാസ്ത്രജ്ഞരുമാരും തത്ത്വജ്ഞാനികളും നിയമപട്ടംകളും

രാഷ്ട്രമീമാംസകരും തൊഴിൽവിദഗ്ധരും മാത്രം മതിയോ? മറ്റാവശ്യങ്ങളാനുമില്ലോ മനുഷ്യന്? മനുഷ്യന് ദൈവമാർഗ്ഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ കഴിവുള്ള ചിലരും വേണ്ടതില്ലോ? ഈ ലോകത്ത് എന്തൊക്കെയുണ്ടെന്നും അവ എങ്ങനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നും കാണിച്ചുകൊടുക്കാനാളുണ്ട്. എന്നാൽ, താൻ ആർക്കുവേണ്ടിയാണ്? പ്രാപണിക വസ്തുക്കൾളാം തനിക്ക് നൽകിയതാരാണ്? അത് നൽകിയവണ്ടി ഫിത്തതിനൊന്തൽ ജീവിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ? ജീവിതവിജയം കരഗതമാക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്ത്? ഇത്യാദി കാര്യങ്ങൾ മനുഷ്യനെ പറിപ്പിക്കാനും വേണ്ട ആരെങ്കിലും? വേണമെന്ന തിൽ ഒരു സംശയമില്ല. സത്യത്വാൺ അവയാണ് എല്ലാറില്ലോ പ്രധാനം. നമ്മുടെ അതിനിസ്ത്വാരമായ ആവശ്യങ്ങൾപോലും പുർത്തെക്കിടക്കാൻ വേണ്ട സകല ഏർപ്പൂട്ടുകളും ചെയ്ത ദൈവം, സുപ്രധാനമായ ഈ ആവശ്യത്തിൽ അശ്വബ കാണിച്ചു എന്ന് പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ ബുദ്ധി അംഗീകരിക്കുമോ? ഇല്ല; ദൈവം അതിൽ അശ്വബ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല. തൊഴിലുകളിലും കലാ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും വിദഗ്ധരെ സൃഷ്ടിച്ചതുപോലെ, തന്നെയും തന്റെ ഗുണ ആളുള്ളും അനിയുന്ന നിപുണന്മാരെയും ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർക്ക് ദൈവം നേരിട്ട് അതാനും പകർന്നുകൊടുത്തു— മതപരവും ധാർമ്മികവും സദാചാരപരവുമായ ജന്മാനും. അത് മറ്റു ജനങ്ങൾക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കുക എന്ന മഹാസേവനത്തിനായി അവരെ ചുമതലപ്പെടുത്തി നിയമിച്ചു. ഈ മഹാത്മാക്ഷർക്കാണ് (പ്രവാചകൻ(നബി), ദൈവദുർഘ്ഗ(നസൂദ്) എന്നാണെന്നുന്നത്.

പ്രവാചകനെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയാം?

കാവ്യപ്രതിഭയുള്ള രാളുടെ സംസാരം കേട്ടാൽ അതയാളുടെ ജന്മ സിഖമായ കഴിവാണെന്ന് മനസ്സിലാകും. എത്ര തന്നെ ശ്രമിച്ചാലും അയാ തുടേത് പോലുള്ള കവിത ചെണ്ടാൻ മറ്റൊള്ളവർക്കാവില്ല. അതുപോലെ പ്രസംഗം, എഴുതൽ, ശാസ്ത്രത്തിൽ ഗവേഷണം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ ജന്മ വാസനയുള്ളവരെയും അവരുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ സവിശേഷതകളിൽനിന്ന് തിരിച്ചറിയാം. കാരണം, അവർ സന്നം ജോലികളിൽ അനന്തസാധാരണമായ യോഗ്യത തെളിയിച്ചിരിക്കും. ഇതുപോലെയാണ് പ്രവാചകനും. അന്യർക്ക് ഉത്തരവിക്കാൻപോലും കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ നിഷ്പത്യാസം തെളിയും. അന്യരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്ന് പ്രേട്ടാത്ത സുക്ഷ്മമായ സംശയത്തിലും ദൃഷ്ടികൾ പതിയും. അദ്ദേഹം പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ബുദ്ധി അംഗീകരിക്കും. എന്നാലും, അതാണ് ശരിയെന്ന് ബുദ്ധി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ വാക്കിന്റെയും സത്യാവസ്ഥ ദൈവംഡിന നുഠേജാളും പ്രാപണിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും വഴി തെളിഞ്ഞുകൊണ്ടെങ്കി തിക്കും. എന്നാൽ, എത്ര ശ്രമിച്ചാലും അത്തരം ഒരു വാക്കുപോലും നമുക്ക് പറയാനാവില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രകൃതി പരിശുദ്ധമായിരിക്കും. തന്മുലം സകല ഏർപ്പൂട്ടുകളിലും ജീവും ദ്രോഷ്പവും സംശയരഹിതവുമായ മാർഗ്ഗങ്ങളേ കൈക്കൊള്ളും. ചീത വാക്കോ ദൃഷ്ടപ്രവൃത്തിയോ അദ്ദേഹ

തനിൽനിന്നൊരിക്കലും പുറത്തുവരില്ല. സത്യവും സർക്കർമഞ്ചളും മറ്റുള്ള വരോടുപദ്ധതിക്കുന്നതോടൊപ്പം സ്വയം പ്രാവർത്തികമാക്കുകയും ചെയ്യും. വാക്കിന്നതിരായി പ്രവർത്തിച്ചതിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണില്ല, അദ്ദേഹ തനിൽനിന്ന് ജീവിതത്തിൽ; വാക്കിലോ പ്രവൃത്തിയിലോ സ്വാർമ്മതയുടെ നിഴ ലാട്ടംപോലും ദുശ്യമാവില്ല. അനുജീവനുതകാൻ സജീവിതത്തിലഭ്യേഹം കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ സഹിക്കും. മാത്രമല്ല, സ്വന്തം ഗുണന്തിനായി അനുർക്ക് ഹാനിവരുത്തുകയുമില്ല സത്യസന്ധ്യ, ശ്രേഷ്ഠപിന്ത, സർമ്മാർഗനിഷ്ഠം, പരിശുഖി തുടങ്ങിയ ഉത്കുഷ്ടഗുണങ്ങൾക്ക് മാതൃകയായിരിക്കുമ്പേഹം. എത്ര തന്നെ പരിശോധിച്ചാലും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് ജീവിതത്തിലെല്ലാരു നൃത്ത കണഡപിടിക്കുക അസാധ്യമായിരിക്കും. പ്രവാചകനെ തിരിച്ചറിയാൻ സഹാ തിക്കുന്ന സംഗതികളാണീവ.

പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കൽ

ഒരു വ്യക്തി പ്രവാചകനാണെന്ന് ബോധ്യമായികഴിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹ തനിൽനിന്ന് വാക്കുകൾ സീക്രിക്കുകയും പ്രവൃത്തികളെ അവലംബിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഒരു വ്യക്തി ദൈവത്തിൽനിന്ന് പ്രവാചകനാണെന്ന് സമ്മതിക്കുകയും അതേസമയം അയാളുടെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും തിരി സ്കർക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത് യുക്തിവിരുദ്ധമാത്രെ. കാരണം, ഒരാൾ പ്രവാചകനാണ് എന്ന് സമ്മതിക്കുന്നതിൽനിന്ന് അർദ്ദം അയാളുടെ പ്രസ്താവനകൾ ദൈവത്തിങ്കൾനിന്ന് ലഭിച്ചതും പ്രവൃത്തികൾ ദൈവാഭീഷ്ടമനു സതിച്ചുള്ളൂട്ടുമാണെന്ന് നാം സമ്മതിക്കുന്നു എന്നാണ്. അതിൽപ്പീനെ, അദ്ദേഹത്തിനെതിരിൽ നാം പരിയുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും യഥാർമ്മത്തിൽ ദൈവവിരുദ്ധമായി ഭവിക്കും. ദൈവവിരുദ്ധമായതെന്നും സത്യമായിരിക്കില്ല. അതിനാൽ, ഒരു വ്യക്തിയെ പ്രവാചകനായി സമ്മതിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ, അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് വാക്കുകൾ അക്ഷയരഹപതി സീക്രിക്കറാനും ആജ്ഞകൾ ശരംസാഖപിക്കാനും നാം നിർബന്ധിതരാണ് -അവയിലുടങ്ങിയ തത്ത്വങ്ങളും യുക്തികളും ഫലങ്ങളും നമുക്ക് മനസ്സിലായാലും ഇല്ലാക്കില്ലോ. ഒരു കാര്യം പ്രവാചകരൂതാണ് എന്നതു തന്നെ അത് സത്യമാണെന്നതിന് തെളിവാണ്. സകല യുക്തികളും നാശകളും അതിലന്തർപ്പിച്ചിരിക്കുമെന്ന് കരുതാനും അതു തന്നെ മതി. ഒരു കാര്യത്തിൽനിന്ന് യുക്തിയോ ഫലമോ നമുക്കറിയാനാ വുന്നില്ല എന്നതിൽനിന്ന് അർദ്ദം അത് മുഴുക്കെ ഭോഷ്മാണ് എന്നല്ല. അത് മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ നമുക്ക് പിശവ് പറ്റിയട്ടുണ്ട് എന്ന് മാത്രമാണ്. ഒരു വിഷയത്തിൽ പുർണ്ണവെബ്ബർധ്യം ഇല്ലാത്ത ഒരാൾക്ക് അതിലെ അതിസുക്ഷമമായ സംഗതികൾ ശ്രദ്ധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളണമെന്നില്ലണ്ണോ. എന്നാൽ, ആ വിഷയത്തിൽ പുർണ്ണ വിദർഘനായ ഒരാൾ പരിയുന്നത്, തനിക്കതിലുള്ള യുക്തി പിടിക്കിട്ടിയില്ല എന്ന ഏക കാരണത്താൽ തള്ളിക്കളു യുന്നവർ എത്ര വലിയ വിധാനികളാണ്. ലോകത്തിലെ സകല ജോലിക്കും അതിൽ വിദർഘരായവർ വേണം. ഒരു വിദർഘനെ കണംതിയാൽ പിന്നെ അവനിൽ നാം പുർണ്ണവിശ്വാസം അർപ്പിക്കുന്നു. അതിൽപ്പീനെ, മറ്റാരും

അവൻ്റെ പ്രവൃത്തികളിലിടപെടില്ല. കാരണം, എല്ലാവരും ഏല്ലാറ്റിലും ഒരു പോലെ വിദർശരായിരിക്കില്ലഫലം. അതെത്രമാരു വിദർശരായനെ കണ്ടതൊന്നാം നാം സന്നം ബുദ്ധിയും സാമർപ്പിച്ചുമുപയോഗിക്കേണ്ടത്. കണ്ണെത്തിയ വ്യക്തി വിദർശരായാണെന്ന് ബോധ്യം വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അയാളിൽ പൂർണ്ണമായി വിശാസമർപ്പിക്കേണ്ടും. അതിനുശേഷം അവൻ്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ കൈകടക്കത്തുന്നതും ഓരോ കാര്യത്തിന്റെയും തത്തവായും യുക്തിയും പരിപ്പിച്ചുതരാത്രപക്ഷം സീകരിക്കുകയില്ലെന്ന് ശരിക്കുന്നതും ബുദ്ധിയല്ല. ഒരു വകീലിന് കേസ് ഏൽപ്പിച്ചുകൊടുത്ത ശേഷം അദ്ദേഹത്തോടു മുകളിൽ വാദങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചാൽ അയാൾ നിങ്ങളെ പിടിച്ച് പുറത്താക്കും. ഒരു ഡോക്ടറോട് ചികിത്സയുടെ യുക്തിയും തെളിവും ചോദിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ അയാൾ നിങ്ങളുടെ ചികിത്സതനെ വേണ്ടെന്നു വെക്കും. ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് യഥാർത്ഥജ്ഞാനം കരിച്ചുമാക്കുകയാണ് നമ്മുടെ ആവശ്യം. ദൈവഹിതത്തിനെന്നാൽ ജീവിക്കാൻ പറ്റിയ മാർഗ്ഗമെന്നെന്നും അവിയാണം. ഇത് സ്വയം അറിയാനുതകുന്ന ഉപകരണമാനും നമ്മുടെ പക്ഷ ലില്ല. അതിനാൽ, നാം ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകരാണ് കണ്ണഭരണത്തിലിക്കുന്നു. ഈ അനോധിപാതയിൽ നമ്മുടെ മുഴുവൻ കഴിവും സാമർപ്പിച്ചു വിനിയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇല്ലെങ്കിൽ, വല്ല കപടനെയും പ്രവാചകരെന്ന് തെറ്റിയെത്തിച്ചുപോകും. ആപത്കരമായ വഴിയിൽ ചെന്നുപെടുകയാവും അതിന്റെ ഫലം. എന്നാൽ, സമഗ്രമായ അനോധിപാതനങ്ങൾക്കുശേഷം ഓരാൾ സത്യപ്രവാചകനാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുകഴിഞ്ഞാൽ, അദ്ദേഹത്തിൽ പൂർണ്ണമായി വിശസിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർപ്പനകൾ കണികിക്കായി അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തേ പറ്റു.

പ്രവാചകനിൽ വിശസിക്കുന്നതെന്തിന്?

ഇന്റലാമിക ദർശനം ദൈവത്തികളിന്ന് ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകരിൽ മുഖ്യവന ലഭിച്ചതാണ്. ഇത് ശഹിച്ചാൽ പിന്നെ, പ്രവാചകനിൽ വിശസിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കുകയും അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ബാധ്യതയായിത്തീരുന്നു. പ്രവാചകരു മാർഗ്ഗം വിട്ട് സബുദ്ധിയെ അവലംബമാക്കി മറ്റു വല്ല മാർഗ്ഗവും നിർമ്മിക്കുന്നവൻ വഴിപിഴച്ചവനാണെന്ന് കാര്യത്തിൽ സംശയമെന്നുമില്ല.

ഈ വിഷയത്തിൽ ജനങ്ങൾ രസാവഹമായ പല അഭ്യർഥിക്കും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ചിലർ പ്രവാചകരു സത്യസന്ധയെ സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തെ വിശസിക്കുകയോ അനുഗമിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഇവർ നിശ്ചയികൾ മാത്രമല്ല വിധ്യാകൾ കൂടിയാണ്. കാരണം, സത്യവാനെന്ന് സമാതിച്ചേശപ്പെട്ട പ്രവാചകനെ അനുഗമിക്കാതിരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം മനുഷ്യൻ മനസ്പൂർവ്വം വ്യാജം പിൻപറ്റുന്നുവെന്നാണ്. ഇതിൽപ്പുരം വിഡ്യാത്തം മറ്റൊന്നുണ്ട്?

ചിലർ പറയുന്നത്, തങ്ങൾക്ക് പ്രവാചകരെ അനുസരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും

സത്യമാർഗ്ഗം തങ്ങൾക്ക് സ്വയം കണ്ണുപിടിക്കാൻ കഴിയുമെന്നുമാണ്. ഈ വാദവും തെറ്റാണ്. നിങ്ങൾ ഗണിതശാസ്ത്രം പഠിച്ചിരിക്കുമല്ലോ. രണ്ടു ബിന്ദുകൾക്കിടയിൽ നേർരേവെ ഒന്നുമാത്രമേ ഉണ്ടാകു. മറ്റു രേവകൾ ഒന്നു കിൽ വളരുത്തെന്നും അല്ലെങ്കിൽ ബിന്ദുകൾക്കു പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കാതെന്നും ആയിരിക്കും. സത്യമാർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നു. ഇസ്ലാമിന്റെ ഭാഷയിൽ അതിനെ ‘സിരാത്യുൽ മുസ്തബാ’ എന്നു വിളിക്കുന്നു. അത് മനുഷ്യനിൽ നിന്നാരുംഭിച്ച ദൈവത്തിലെവസാനിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രപ്രകാരം മനുഷ്യന് ദൈവത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗവും ഒന്നുമാത്രമേ ഉണ്ടാകു. അതെന്ന് ശിച്ചുള്ളവ വളരുള്ളതോ ദൈവസന്നിധിവരെ എത്താത്തതോ ആയിരിക്കും. ആ നേർമാർഗ്ഗമാണ് പ്രവാചകൻമാർ കാണിച്ചുതന്നു. അതിനാൽ, പ്രവാചകൻ കാണിച്ചുതന്ന മാർഗ്ഗം വിട്ട് മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങൾ തേടുന്നവർ ഒന്നുകിൽ ദൈവസന്നിധിയിലെത്തുകയില്ല; അല്ലെങ്കിൽ വളരുത്ത വഴിക്കേ എത്തു. ദൈവസന്നിധിയിലെത്താതിരുന്നാൽ അവൻ നശിച്ചുതന്നു. വളരുത്ത വഴിക്ക് വരുന്നവരാകട്ട തനി വിഡ്യശികളും. വിശേഷം ബുദ്ധിയില്ലാത്ത മുഗ്ഞങ്ങൾപോലും അടിത്തുനിന്ന് മറ്റാർട്ടിന്റെത്താൻ നേർവഴിയേ തെരഞ്ഞെടുക്കു. വളരുത്ത വഴിക്ക് അവ പോവില്ല. ആ നിലക്ക് ദൈവത്തിന്റെ ഒരുത്തമ ഭാസൻ, നേർമാർഗ്ഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ “നീ കാണിച്ചുതരുന്ന മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ താനി നിന്നും വളരുത്ത മാർഗ്ഗത്തിൽത്തന്നെ തെണ്ണിന്തിരിഞ്ഞ് താൻ സ്വയം ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിക്കൊള്ളാം” എന്നു പറയുന്നുവെങ്കിൽ അയാളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കുന്ന് തോന്നുന്നു.

അൽപം കുടി ആഴത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്ന പക്ഷം, പ്രവാചകമാർഗ്ഗം നിരസിക്കുന്നവർക്ക് ദൈവത്തിലേക്കെത്താൻ ഒരു മാർഗ്ഗവും - വളരുത്തോ നേർക്കുള്ളതോ - ലഭിക്കില്ലെന്ന് ബോധ്യമാവും. കാരണം, സത്യസംശയം നിസ്വാർമ്മിയുമായ ഒരാളു നിരസിക്കുന്നവൻ എന്നോ കുഴപ്പമുണ്ട് എന്നാണെന്നും. സത്യത്തിന് നേരെ കണ്ണടക്കാൻ ഓപ്രതിപ്പിക്കുന്ന എന്നോ അന്. അത് അവൻ ചിന്താശക്തിയുടെ അപൂർണ്ണതയാണോ; അഹങ്കാരമാണോ; സത്യവും നൻമയും സീകരിക്കാൻ തയ്യാറില്ലാത്തവിധി ദുഷിച്ചുപോയ പ്രകടതമാണോ; പൂർവ്വികരിലൂള്ള അസ്ഥാനമായ വിശ്വാസമാകാം; പൂർവ്വികാചാരങ്ങൾക്ക് പകരം മറ്റാനും സീകരിക്കാൻ തയ്യാറില്ലാത്തതാണോ. ഈതാനുമല്ലെങ്കിൽ അവൻ ദേഹോച്ചകകളുടെ അടിമയായതുകൊണ്ടാണോ. പ്രവാചകനെ അംഗീകരിച്ചുകൂണ്ടിരിക്കുന്ന പിന്നെ പാപങ്ങളും ദുർബുദ്ധത്തികളും പെയ്യാനുള്ള സാത്രത്വം നഷ്ടപ്പെടുപോകുമെന്ന് അവൻ ഭയപ്പെടുന്നുണ്ടാവണും. ഈ കുഴപ്പങ്ങളിലൂടെ ലോനെന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമുള്ള വ്യക്തികൾ ഒരിക്കലും ദൈവിക മാർഗ്ഗംശനം ലഭിക്കില്ല. ഇപ്പറമ്പത്തെന്നും ഇല്ലാത്ത, സത്യസംശയം നിഷ്പക്ഷനുമായ ഒരു സത്യം നേരശി പ്രവാചകന്റെ ശിക്ഷണങ്ങൾ നിരസിക്കുക എന്നത് തീർത്തും അസംഭവ്യമായെന്നും.

പ്രശ്നത്തിന് ശ്രദ്ധവാഹനമായ മറ്റാരു വശമുണ്ട്. സത്യപ്രവാചകൻ ദൈവസന്നിധിക്കുതന്നാണ്. പ്രവാചകനെ വിശ്വസിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും

வேளுமெனத் வெவ்விரைவாகயான். அபோஸ் பிவாசக்கிறாஸங் வெவ யிக்காரமான். ஒரு ராஜுத்திலே பறந்துமாற் ரெளக்குடங் நிதையிக்குடன் உதேயாகப்படுமென அனுஸுதிக்கான் வாய்ப்புமான். உதேயாகப்படுமென யிக்க திகுந்திலென்று அந்தம் ரெளக்குடத்தை யிக்கலிக்குக் என்னான். ரெளக்குடத்தை அங்கீகரிக்குகிறோம் அது நியமிக்குடன் உதேயாகப்படுமென நிராகரி க்கூகிறோம் செய்யுக் என்ற பற்றப்பறவிடுவுமான். அதுபோலே வெவும் முடிவான் மனுஷ்யரூபத்தை ராஜாவான். அதிகால், மனுஷ்யரூப மாற்றங்கள் நடத்தினால் ராஜாவ் நியமிச்சு வழக்கியை அங்கீகரிக்குகிறோம் அனுமதி க்கூகிறோம் செய்யுங்கள் ஸ்ரவமனுஷ்யரூபத்தை வாய்ப்பதற்கான். பிவாசக்கென திருப்பக்கிக்கூனவர் வெவ்வத்தில் விஶவிச்சாலூங் ‘காஹிர்’ தனை.

பிவாசக்கு - ஸங்கஷிப்புத் திருப்புத்

பிவாசக்கு பற்றிய ஏனென்ன அதுமலிச்சு? கும்பேவுஸமாயி அதை அடை அன்றுபிவாசக்கிலெத்ததி? ஹதான் ஹனியதை சர்சு.

வெவும் அநுமதாயில் ஒரு மனுஷ்யரே ஸுஷ்டிச்சு. அவனித்தினினுத்தனை அவனென் ஹளாயையூங். அவனித்தினினான் மனுஷ்யவங்கள் இமுவுடுத்தாகக் கூபிச்சுத். ஹு லோகத்து ஜாத்தாய மனுஷ்யரெல்லாங் பிரபுத்துத புவதிமா ரூப ஸ்ராவணங்களான்.¹ மனுஷ்யஸமுதாயத்திலென் அதுமலே ஒரு மனுஷ்ய நித்தினினாளென்ற ஸகல ஸமுதாயங்களுடையூங் மதபறவும் சுற்றுப்பறவு மாய ஹதிஹாஸங்கள் ஏழுக்கள்வேந ஸம்திக்கூனு. ஹுஸாதுத்திலென் விவிய ஹாஸங்களில், கரேஸமயம், வெவேரை மனுஷ்யர் ஹளாயித்தீர்க்க தாயி ஶாஸ்திரவேஷணங்களுங் தத்தியிச்சிடிலூ. என்னு, ஹுமியுடை நானா ஹாஸங்களில் காளாபூடுந மனுஷ்யரெல்லாங் ஏரே மனுஷ்யநித்தினாங் ஹத்தெவி சுதாயித்திக்கொ என்னான் ஶாஸ்திரஜனத்தில் ஏரியபகும் அலிபோய்க்கு கூன்ற.

அது பிரம மனுஷ்யரென் பேர் அநும ஏற்னாயிருக்கு. அதேபோதை வெவும் பிரம பிவாசகர் குடித்தாயி நிதையிச்சு. தனென் ஸ்ராவணங்கள்க்கு ஹஸ்லாங் பரிபீசிச்சுகொடுக்கான் அதேபோதைதாக் அதுதாபிக்குகிறோம் செய்து. “நினைவுடை வெவும் ஏக்கான்றி; ஸமஸ்தலோகத்திலென்றீயூங் வெவும்; அவனை மாறுது அதுதாயிக்கூக்; அவனென் மாறுது தாஸங்மாராவுக்; அவனோக் மாறுது ஸ்ராவணமர்மிக்கூக்; அவனென் விதத்திலெனாது மாறுது ஜீவிக்கூக்; நீதியூங் ஸத்யவும் பாலிக்கூக் - ஏற்னால் நினைச்சக்க் மஹத்தாய பிரதி மலங் லாலிக்கூ. ஹனி, வெவயிக்காதிக்குதாயி பிரதிதியூக்கயாளைகிலோ, அவனென் கர்த்தாக்கிச்சக்க் நினைச்சு பாதுமாவுகிறோம் செய்யு” - ஹு ஸங்கல் ஸ்ராவண ஸ்ராவணங்கள்க்கு நால்காநாள் வெவும் அநுமினோக் கஞ்சிச்சுத்.

அதுமினென் ஸ்ராவணங்களிலே ஸப்ளானங்கள் பிதாவ் நிர்வேஸிச்சுகொடுத்த ஸ்ராவணமாற்றத்திலூடை சரிச்சுபோன்று. புஷ்டங்கங்கள்க்கு அது கைவிட்டு கூறுகிறோம். அவர் தனிச்சுப்புக்காரம் ஜீவிச்சு துடன்னி. காலாந்தரேள

പലവിധത്തിലുള്ള ദുരാചാരങ്ങളും അവർഡിലുടൻവിച്ചു. ചിലർ സുരൂ-ചട്ട-നക്ഷത്രങ്ങളെയും മറ്റ് ചിലർ മരങ്ങൾ, മുഗങ്ങൾ, നദികൾ എന്നിവയെയും പുജിച്ചുതുടങ്ങി. വായു, വെള്ളം, അർന്തി, രോഗം, ആരോഗ്യം തുടങ്ങിയ വയും ആരാധനാപാത്രങ്ങളായി. പ്രകൃതിയിലെ ഓരോ തരം അനുഗ്രഹ അർക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ദൈവങ്ങളായി. സകല ദൈവങ്ങളുടെയും പ്രതി സമാദിക്കാനായി എല്ലാറ്റിനെയും പുജിച്ചു. ഇങ്ങനെ, ബഹുദൈവം രാധനയുടെയും ബിംബാരാധനയുടെയും നിരവധി രൂപങ്ങൾ ഉടൻവിച്ചു. നിരവധി മരങ്ങൾ രൂപംകൊണ്ടു എന്നതായിരുന്നു ഫലം.

ആദം സന്തതികൾ ഭൂമിയിടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ വ്യാപിക്കുകയും വിവിധ സമുദ്രാധാരങ്ങളും രാഷ്ട്രങ്ങളുമായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയും ചെയ്ത കാലാലട്ടമായിരുന്നു അത്. ഓരോ സമുദ്രാധാരവും ഓരോ പ്രത്യേക മതം നിർമ്മിച്ചു. ഓരോ സമുദ്രാധാരത്തിന്റെയും ആചാര സ്വന്ധനങ്ങളും വിഭിന്ന മായിരുന്നു. ഏകനായ ദൈവത്തെ അവർ മറഞ്ഞു; ഒപ്പം ആദം പരിപ്പിച്ച കാരുങ്ങളും. ജീവിതം ഓരോരുത്തരുടെയും ഇഷ്ടാനുസാരമായി. നാനാ തരം ദുർബ്യൂതികളും ദുരാചാരങ്ങളും അവർഡിൽ പാലിന്നുവന്നു. അസ്വാഖാനങ്ങളും ഉള്ളാഹാപോഹങ്ങളും അഭ്യന്തര തകർത്തു. നന്മ-തിന്മകളെ വേർത്തിരിക്കുന്നതിൽ പിണ്ണണ്ണത് അബ്യഹങ്ങൾ മുലം ധർമ്മം അയർമ്മമായും മറിച്ചും അവർ തെറ്റിവരിച്ചു.²

ഈ പരിത്യസമിതിയിൽ, ദൈവം, ഓരോ സമുദ്രാധാരത്തിലേക്കും ഇസ്ലാമിക പ്രഭോധനാർമ്മം പ്രവാചകൻമാരെ അയക്കാൻ തുടങ്ങാം. തങ്ങളുടെ സമുദ്രാധാര വിന്റെപ്പുകളുണ്ടെന്ന കാരുജങ്ങൾ പ്രവാചകൻമാർ അവരെ അനുസ്ഥിപ്പിച്ചു. ഏകദൈവത്തെ മാത്രം ആരാധിക്കാൻ അവർ ജനങ്ങളെ ഉദ്ദേശിപ്പിച്ചു. ബഹുദൈവവിശ്വാസത്തിൽനിന്നും ബിംബാരാധനയിൽ നിന്നും ജനങ്ങളെ പിന്തിപ്പിച്ചു. മുഖമായ ആചാര സ്വന്ധനങ്ങൾക്കുതിരുത്തി വരുത്തി. ദൈവഹിതത്തിനൊന്ത് ജീവിതം നയിക്കാനുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗം കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ശരിയായ നിയമങ്ങൾ നൽകുകയും അവ അനുസരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യ, ചെന്ന, ഹറാൻ, ഹറാവ്, ഇജിപ്പത്, ആഫ്രിക്ക, യൂറോപ്പ് തുടങ്ങി ഭൂഗോളത്തിന്റെ നാനാഭക്കിലും ഇങ്ങനെ പ്രവാചകൻമാർ നിയുക്തരായിരുന്നു. അവരുടെയെല്ലാം മതം ഓന്നായിരുന്നു. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ‘ഇസ്ലാം’ എന്ന വിളിക്കുന്ന അന്തേ മതം.³

എന്നാൽ, പ്രവാചകൻമാരുടെ ശിക്ഷണരീതികളും നിയമവ്യവസ്ഥകളും, തമിൽ തമിൽ അൽപ്പാൽപ്പും വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ ജനത്തെ ദേക്കും സാംസ്കാരികവും നാഗരികവുമായ നിലവാരം കണക്കിലെടുത്താണ് പ്രവാചകൻമാർ പ്രവർത്തിച്ചത്. സാംസ്കാരിക- നാഗരിക-ബന്ധപ്പിക രംഗങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ പ്രധാന പട്ടിയിലായിരുന്നപോൾ അവർക്ക് ലാല്യവായ ശിക്ഷണ-നിർദ്ദേശങ്ങൾ മതിയായിരുന്നു. എന്നാൽ, പുരോഗതി പ്രാപിച്ചു വരുംതോറും ശിക്ഷണങ്ങളും ആചാരമുറകളും പിപുലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ പക്ഷേ, ബാഹ്യതലത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു.

அத்மாவ் ஏபோடூா, ஏல்லாயிடத்தும் கணுதனை- ஏக்களெவ ஸிலாகம், ஸத்யஸாயத, அத்மார்மத, பாரதிகவிஶாஸங் தூகணியவ. ஹு மஹலிக காரைண்ட் ஏல்லா பொசக்கள்மாருதெயும் ஶிக்ஷளைஜுட ஜீவநாயிருநூ.

பொசக்கள்மாரைட்டுத் தென்னைஜுட பெறுமாரும் அதிவிசித்ரமாயிருநூ. ஜனனைஜுவர பலவியத்தில் உபடவிசித். அவருடை ஸங்கேஷம் நிஷேஷயிசித். சிலரை கொனூ. சிலரை நாட்டின்னிகொட்டியோடிசித். அதயுஷ்க்காலமத்தையும் பிவோயங் செய்திட்டும் சிலர்க்கு அவே பத்தை அனுயாயிகளிலேவர லாலிசில்லை. ஏனால், ஹத்தரம் பிதிவெய்யண்ட்ர அவர்க்கு விலண்டயில்லை. ஸ்தாநம் ஜேலி அவர்முகண்டாதை தூக்கினூ. டடுவில்லை அவருடை பியத்தன ண்டர் பலங் களை தூகணி. வந்ஸமுதாயண்டும் பிவெல ராஷ்ட்ரங்களும் அவருடை அனுயாயிகளையிருக்கிறை. அதிர்ப்பினை, பெய்யாபிக ஶக்திக்கும் மரு வசீக்குநேஷிசித். பொசக்கள்மாருடை காலஶேஷம், அவருடை அய்யாபந ண்டரை அனுயாயிக்கும் துபவேங்கு வருத்தி. வெவைக்குநைண்டுதில் ஸ்தாநம் அரங்கண்டர் குடுத்தித்திருக்கி. அதுயாகங்க் நவிடநூபண்டுவிஷ்க்கிசித். சிலர் பொசக்கள்மாரத்தை எழுசித் தூகணி. மரு சிலர் பொசக்கள் வெவைவதாரமாளைக்கு வாடிசித். வெவப்புதெநாயிக்கருதியவர் வேரி. பொசக்கள் வெவாயிக்காரத்தில் பகுப்புநூவைக்கு மரு சிலர். பூதுக்க த்தில், அதுஷ்க்காலமத்தையும் விழூப்புஷ்கெத்திரை பொருதியவரை தெளை ஜனனை விழூப்புஷ்கெத்திரைகளி. ஏந்தைரு விரோயாலாஸம்! பொசக்கள்மார் நக்கிபோய கர்மபுத்தியை அவர்துப்பிசிப்பிசித் குடுத்து. பலத்தும் முயாபாரங்களும் டுர்க்கப்பிக்குமூலம் அதிலவர் கடத்திக்கூடி; கெடுக்கமக்கும் வழாஜேதிபொசங்களும் கலர்த்திக்கூடி; மனுஷ்யநிமித நியமணைக்குடி செய்திட்டு. மலமோ, ஏதானும் நூடாள்ளுக்கும் கஷின்தபோர் பொசக்கள்க் காக்ஷால் அய்யாபநணைக்கு திரிசுரியாகி கஷியாதவியம் வழாஜுமாயி கலர்நூபோயி. ஸத்யமரியாகி ஏறு மார்஗வுமில்லாதாயித்தீர்நூ.⁴ ஸிக்கா ருமாயி கணும் ஶேஷிக்காதத வியம் பொசக்கள்மாருடை ஜீவிதகம கஶ்போலும் ஹதிஹாஸங்களுடை ஭ாவநயிலலின்தைஷேர்நூ. ஏகிலியும் பொசக்கரத்தங்கள் திரித்தையும் நிஷ்பமலமாயிபோயில்லை. பல தூபத்தில் மலின மாயிட்டும் ஸத்யம் செயிய தோதிலெக்கிலியும் ஜனஸமுபண்டுலவஶேஷிசித். வெவைத்தையும் மறளாந்தரையிவித்தெத்தையும் குரிசு வோயம் துபவேண்ட ஜோடயாளைக்கிலியும் ஏல்லா ஸமுதாயண்டுலியும் நிலபநினூ. நந்ம, ஸத்யம், ஸத்யாபாரம், ஸத்யாபாரம், ஏற்கானீ ஸத்யாபாரம் லோகம் பொதுவே அங்கீ கிறிசு. ஓம-வர்஗-ஹாஸ்தாதேண்ட்ரக்கத்தைத்தையி. மனுஷுவங்ஶத்தின் பொதுவே ஸிக்காருமாய ஏறு மதத்தில்லை பெபாளை ஸாய்யமாக்குக்கை வியம் பொசக்கள்மார் ஸபஸமுதாயத்தை பிரதேகுக் கூட ஸஜமாக்கி.

அதுரங்குத்தில் ஓரோ ஸமுதாயத்திலியும் பிரதேகுக் கூட பிரதேகுக் கூட பொசக்கள்மார் வனுகொள்கிறுநூவைக்கு முன் பாரதைவலோ. அவர்லேரோ தூத்தருதெயும் ஶிக்ஷளைஜுக்கு அவரவருடை ஸமுதாயத்தில் பரிமித

മായിരുന്നു. കാരണം, അൻ സമൂഹങ്ങൾ ഒറ്റപ്പെട്ടാണ് ജീവിച്ചിരുന്നത്. ഈനു കാണുന്ന അടക്കവും ബന്ധവും അനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓരോ സമുദായവും സ്വന്തം ഭേദപരിധിക്കുള്ളിൽ ബന്ധിതരായിരുന്നു. തന്മുലം എല്ലാവർക്കും ബാധകമാകുന്ന ഒരു മതം എല്ലാ സമൂഹങ്ങളിലും പ്രചരിപ്പിക്കുക എല്ലാപ്പു മായിരുന്നില്ല. കൂടാതെ, സമുദായങ്ങളുടെ അവസ്ഥകൾ നേരിന്നൊന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഇനങ്ങളിൽ പ്രകടമായ ദുഷ്പ്രാജ്ഞത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിലും അല്ലെങ്കിലും, വ്യാപകവും. അതിനാൽ, പ്രവാചകർമ്മാർ ഓരോ സമുദായത്തിനും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി ശിക്ഷണങ്ങൾ നൽകി. പ്രവാചകർമ്മാരുടെ ജോലി ദുഷ്കരമായിരുന്നു. തെറ്റായ വിശ്വാസ അശ്വരിക്കു പകരം പുതിയവ പർപ്പിക്കണം; പ്രാകൃതനിയമങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് ഉത്കുഷ്ടമായവ സ്ഥാപിക്കണം; കൊച്ചു കുട്ടികളെന്നപോലെ ഇനങ്ങളെ പട്ടിപടിയായി സംസ്കരിച്ചു വളർത്തണാം. ഹ്രീഡാ ഇനങ്ങളു സംസ്കരിക്കാൻ എത്ര സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കേണ്ടി വന്നു എന്ന് ഒരു തത്ത്വജ്ഞനും അഭിരുചിയും മനുഷ്യസമൂഹം ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി നാശരിക പുരോഗതി ഏകവർച്ചു. അത് ശൈലാവം വിട്ട് യാവനത്തിലേക്ക് കടന്നു; വ്യവസായ- വ്യാപാര- തൊഴിൽ രംഗങ്ങളിലുണ്ടായ പുരോഗതിയോടൊപ്പം സമൂഹങ്ങൾ തമിൽ കൂടുതൽ അടക്കത് ബന്ധപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. കടൽ വഴിയും കരവഴിയും വൻകരകൾ തമിൽ ഗതാഗത ബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിതമായി. മിക്ക സമൂഹങ്ങളിലും ഏകരാജ്യത്വത്ത് പ്രചരിച്ചു. അത് വിജയാന-കലാ-ശാസ്ത്ര അള്ളുടെ പ്രചാരണത്തിന് വഴിവച്ചു. അതോടെ സമൂഹങ്ങൾ തമിൽ ആശയ വിനിയോഗം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. വൻ സാമാജ്യങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതോടെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളും സമുദായങ്ങളും ഒരേ രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥകൾ കീഴിലായി. ഈങ്ങനെ ജനസമൂഹങ്ങൾക്കിടയിൽ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന അകർച്ചയും അനുത്തവും കുറത്തു. അങ്ങനെ മുഴുവൻ ലോകത്തിനുമായി ഒരേക്ക് ജീവിതവ്യവസ്ഥ നൽകാനുള്ള സാഹചര്യം സംജാതമാവുകയായിരുന്നു.

എക്കദേശം 2500 സംവത്സരങ്ങൾക്ക് മുമ്പുതന്നെ ഒരു പൊതു മതത്തെ സ്വയം സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയുംവിധം മനുഷ്യരെ മനോഭ്രംഖ വികാസം പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ബുദ്ധമതം ഒരു ധാർമ്മികസംഘിത മാത്രമായിരുന്നു. ഒപ്പുമണം മതം, എന്നിട്ടുമത് ഇന്ത്യയുടെ അതിരുകൾ കടന്ന് ഒരു വശത്ത് ജ്ഞാനില്ലും മക്കാളിയായില്ലും മറുവശത്ത് അഫ്ഗാനിന്നതാനില്ലും ബിംബാരയിലും പ്രചരിച്ചു. അതിരെൽപ്പെട്ട പ്രചാരകർമ്മാർ വിദ്യുതദേശങ്ങളിലെത്തി ചേർന്നു. അൽപ്പ ശതകങ്ങൾക്കുശേഷം ക്രിസ്തുമതം പരിനന്നു. ഇസു ഇന്ന് ലഭ്യമാണെങ്കാണ് വന്നിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിനുശേഷം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണ് ക്രിസ്തുമതം. അതും ഒപ്പുമണം മതമാണ്. ആ മതത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ലോകത്തിന്റെ പലഭാഗത്തും പ്രചരിപ്പിച്ചു. ഇതെല്ലാം തെളിയിക്കുന്നത് മനുഷ്യസമൂഹം ഒരു ലോകമതത്തെ പ്രതിക്രിയിക്കുകയായിരുന്നു വെന്നാണ്. സത്യവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ ഒരു മതം കിട്ടാതെ വന്നപ്പോൾ

കിട്ടിയതിനെ അവരെതിരേറ്റു - അവ അപക്വയും അപൂർണ്ണവും ആയിരുന്നിട്ടു കൂടി.

മുഹമ്മദ്‌നബിയുടെ പ്രവാചകത്വം

ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് അവിലെ ലോകത്തിനും മുഴുവൻ മനുഷ്യസമൂഹം അശ്വക്കുമായി ഒരു പ്രവാചകൻ - മുഹമ്മദ്‌നബി അറേബ്യയിൽ നിയോഗി തനായത്. സമ്പൂർണ്ണമായ ഓൺലൈം ദൈവം അദ്ദേഹത്തിന് നൽകി. അത് ലോകത്തുടനീളം പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്ന മഹത്തായ ദിനത്യം അദ്ദേഹത്തെ ഏൻപിക്കുകയും ചെയ്തു. അറേബ്യയുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രം പറിച്ചുനോക്കു. സർവലോകത്തിനുമുള്ള ഒരു ദിനത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായിതിക്കാൻ അതിനെ കാശ് അനുഭാവ്യമായ മറ്റാരു പ്രദേശവുമില്ലെന്ന് കാണാം. ഈ രാജ്യ തതിൽറ്റെ കിടപ്പ് ഏഷ്യയുടെയും ആഫ്രിക്കയുടെയും മധ്യത്തിലാണ്. യുറോപ്പും സമീപത്തുതന്നെയുണ്ട്. വിശിഷ്യം, അക്കാദാലത്ത് നാഗരികപുരോഗതി കൈവരിച്ച യുറോപ്പൻ സമൂഹങ്ങളിലെയിക്കും നിവസിച്ചിരുന്നത് യുറോപ്പിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തായിരുന്നു. ആ ഭാഗം അറേബ്യയോട് അടുത്താണ്. ഇന്ത്യയും അറേബ്യയും തമിലുള്ള അടെ ദുരത്തിൽ.

ഈനി, അറേബ്യയുടെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. മുഹമ്മദ്‌നബിയുടെ പ്രവാചകത്തിന് അറേബ്യൻജനതയോളം യോജിച്ച മറ്റാരു ജനപദം അനുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് കാണാം. പേരുകേട്ട മറ്റു സമുദായങ്ങളെല്ലാം ശക്തി ക്ഷയിച്ചു ജീവച്ചുവണ്ണേണ്ടായി തീർന്ന കാലം. അറബികളാവട്ട, നവചെതന്യമാർജിച്ച ജീവൽസമുദായമായിരുന്നു. ഈതര സമുദായങ്ങളിലെ ധാർമ്മികതത്താജ്ഞൾ, നാഗരിക പുരോഗതിയുടെ കുത്തതാഴുകിൽ ഉലിച്ചു പോയിരുന്നു. എന്നാൽ, അറബികളെ സുവലോലുപരും അലസരും ഹീനരും മാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഒരു നാഗരികതയും അന്ന് രൂപം പ്രാപിച്ചിരുന്നില്ല. നാഗരിക പുരോഗതി കൈവരിച്ച സമൂഹങ്ങളിൽ അന്ന് കാണാപ്പെട്ടിരുന്ന തിന്മകളിൽനിന്ന് മുക്തരായിരുന്നു അവർ. മാനുഷിക ഗൃഥങ്ങൾ മിക്കതും അവരിലൂണ്ടായിരുന്നു. അവർ യീരിൻമാരും നിർഭിതരുമായിരുന്നു; ഉദാരരൂം കരാർപാലിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു; സംത്രണ ചിന്താഗതിക്കാരായിരുന്നു; സാത്യത്യപ്രേമികളായിരുന്നു; ആരുടെയും അടിമകളായിരുന്നില്ല. മാനം കാക്കാൻ ജീവൻപോലും ബലിയർപ്പിക്കുമായിരുന്നു; ലഭിതജീവിതമാണവർ നയിച്ചത്. ആധിംബരം അവർക്കിഷ്ടമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, അവർക്ക് ചില ദുർശിണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതിൽ തർക്കമെല്ലാം എന്നാലത് തങ്ങളെ സംസക്കാരം പറിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രവാചകനോ പരിഷ്കർത്താവോ 2500 വർഷമായി ഉടലെടുക്കാത്തതിന്റെ ഫലമായിരുന്നു.⁵ നൂറ്റാണ്ടുകളായി മരുഭൂമിയിൽ സ്വത്രനാജീവിതം നയിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അജ്ഞന്ത വ്യാപകമായിരുന്നു അവതിൽ. ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യന് അവരെ സംസക്രിച്ചുടക്കാനാകുമായിരുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും, ലോകത്ത് മഹത്തായ ഒരു വിപ്പം സുപ്പറ്റിക്കാനുള്ള കഴിവ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു -അതിന് മഹാനായ ഒരു മനുഷ്യൻ

അവരെ സംസ്കരിച്ചുട്ടുകണം; അയാളുടെ ഉന്നതമായ ആശയങ്ങൾ ഉത്കൃഷ്ടമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലേക്കേരെ നയിക്കണം.

ഈ അബിഭാഷയുടെ കാര്യമെടുക്കുക. ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ആശയ അൻ പ്രകടിപ്പിക്കാനും ദേവവിക ജനാനത്തിലെ അതിസുക്ഷ്മമായ സംശയികൾ വിവർിക്കാനും അബിഭാഷയകാളുന്നയോജ്യമായ മറ്റാരു ഭാഷയില്ല. ജനമനസ്സുകളെ ഹിന്ദാകർഷിക്കുന്ന ശൈലിയുമുണ്ടതിന്, ധാരാളം ആശയങ്ങളുശ്രേകാളുള്ളിക്കാൻ ഏതാനും പദ്ധതി മതി. അസ്ത്രം കണക്കെ പ്രധാനത്തിലേക്ക് തുളച്ചുകയറുന്ന ശക്തി ആ ഭാഷക്കുണ്ട്. കാതുകൾക്ക് ഇത്രയേറെ മധ്യത്തിൽ പകരുന്ന ഭാഷയും വേറെയില്ല. അതിന്റെ രാഗത്തിലുണ്ട് തന്നായി മനുഷ്യൻ സ്വയം മിന്ന് ആടിത്തുടങ്ങും. വിശ്വാദ വുർആൻ പോലുള്ള ഒരു മഹാശ്രദ്ധക്കാരായി ഒരു പ്രവാചകനും നിയോഗിക്കാൻ അനേബു തെരഞ്ഞെടുത്ത ദേവവത്തിന്റെ മഹത്തായ യുക്തിയായിരുന്നു!

മുഹമ്മദനബിയുടെ പ്രവാചകത്വം - തെളിവുകൾ

ആയിരത്തണ്ടുർ സംവത്സരങ്ങൾക്കുപുറിതേക്കൊന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കുക. അന്ന് ലോകത്ത് ദലിഗ്രാഹ്യം ദലിഹോണ്ടുമില്ല. തീവണ്ടിയും മോട്ടോർക്കാറുമില്ല. പ്രസ്തീലില്ല, പത്രങ്ങളില്ല. പുസ്തകങ്ങളുമില്ല. ഇന്നുള്ള യാത്രാസൗകര്യങ്ങളില്ല. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ, അനേബു ഇതര നാടുകളിൽനിന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ടു കിടന്ന ഒരു രാജ്യമായിരുന്നു. ചുറ്റുമുള്ള ഇറാൻ, റോം, ഇംജിപ്പ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ വിജയാന കലാശാസ്ത്രങ്ങൾ അൽപ്പാർപ്പമായി പ്രചാരിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, കല്ലേന്താൽ മനസ്കാടുകൾ അനേബുയെ ആ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം വേർപെടുത്തി നിർത്തി. അനേബുവും വ്യാപാരികൾ മാസങ്ങളോളം മരുഭൂമി താണി ആ രാജ്യങ്ങളിലെത്തിപ്പെട്ടിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ ബന്ധം വ്യാപാരത്തിൽ മാത്രമൊത്താണി. അനേബുയിലാകട്ട, നാഗരികത വികാസം പ്രാപിച്ചിരുന്നില്ല. അവിടെ പാംശാലക്കോഴാ ശ്രീമാലയങ്ങളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചാരം നേടിയിരുന്നില്ല. എഴുതാനും വായിക്കാനുമിയുന്നവർ വിരുദ്ധിലെല്ലാവുന്നവർ മാത്രം. അവർക്കാകട്ട, അക്കാദാലത്തെ വിജയാന കലാശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പരിചയം ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല. വ്യവസ്ഥാപിത ഭരണമോ നിയമവ്യവസ്ഥയോ അവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു. ഓരോ ശോത്രവും സ്വന്തം നിലക്ക് സാധികാരികൾ. കൊള്ളളിയും കവർച്ചയും സർവ്വതെ. കലഹവും കൊലയും സർവസാധാരണം. മനുഷ്യരിലീനിലും വില നഷ്ടപ്പെട്ട കാലം. ശക്തർ അശക്തരെ കൊന്ന് കൊള്ളയിടിച്ച്⁶ വ്യാപിച്ചാരെ, മദ്യപാനം, ചുതുകളിൽ എന്നിവ സാധികാരികൾ. നിന്നത് പരിസ്വായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആർക്കും ഒരു സങ്കേച്ചവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്ത്രീകൾപോലും പരിശുദ്ധ കാഞ്ചബയെ നശനരായി പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തിരുന്നു. നിയമവിരുദ്ധം, നിയമവിധേയം എന്നിങ്ങനെന്നയുള്ള വിവേചനം അവർക്കെന്നുമായിരുന്നു. ഒരു നിയന്ത്രണത്തിനും വിധേയരാകാൻ

அவர் தழுவாருள்ளாயிருக்கில்லை. அது ஶக்தமாயிருக்கு அவருடை ஸுதந்திய வோய். ஏது வியிகர்த்தாவினையும் அகூபாதிக்கான் அவர் ஸுநல்தா யில்லை. திலா பிரதிமக்லாயிருக்கு அவருடை வெவண்ணார். வசியின்களை உளியும் மிகுபாவுமுத்து ஏது திலயும் அவர்கள் வெவமாயிருக்கு. அதுடை முனிலும் குளியாத ஏது திரில்லைக்கால் திலக்கை முனில் யமேஷ்டா குளின்து! ஏது திலக்கை தண்ணுடை அவசூணைல்லை நிர்வாபிக்கை மென வர் விஶவாசிச்!

ஹம்டிலுஞ் ஏது ஸமுஹத்தின், ஹதுபோலுஞ் ஏது ஸாஹபருத்தின் கரைச் சீனிக்கூக்கு. செல்லவத்தின்தனை மாதாபிதாக்கல் அதேஹத்த விடுபோயி. அங்பை கஷின்ப் பிதாமஹக்கு. ஏது ப்ராயத்தின் லடிக்கேள் ஏற்றவும் குளியாத ஸஂரக்ஷளை போலும் நத்காங்களில்லை. விவேகங் வாய் ப்ராயத்தின் அரவி ஸுஉல்மாரைகாப்பும் ஏது மேய்க்கான் போவுக்கு. யூவதும் ப்ராபிசுபோய் வாயாரத்திலேற்பூட்டுக்கு. அதேஹபா நிற்கலை நதும் ஹறிக்கூக்குதைம் நடக்கூக்குதைம் மேல் விவரிச் சுற்காராய அரவி கழுதை கூடுதலாள். விழுாப்பாஸு பேறிகு போலும் அதேஹத்தின் லடிச்சி க்கில்லை. ஏதுதானோ வாயிக்கானோ அரியில்லை. ஏராந்து, அதேஹத்தின்கீழ் ஸுலை வவும் மாநோத்தியும் மருஞ்சுவருடைத்தின்கின் திக்கும் தினமாள். அதேஹபா ஏதுரோடும் கழுவுபாடுக்குமில்லை. ஸலேருதர வாக்குகழுப்பயோகிக்கூக்கு. ஸங்ஸாரத்தின் காரிகுமோ பாருஷ்யமோ ஹல்லை. முயிரவும் விளயானிதவு மாய டாஷ்ளை. ஏது மாயுருத்தால் ஜங்னைச் சுற்காரத்திலாக்குஷ்ட்ரவுக்கு. அகூருநெட்டாயத்தான்கு. அதேஹபா ஏதுரை வாயிக்கானைப்பிக்கூக்கு. விஶா ஸ்ததயான், ஜங்னைச் சிலபூட்ட வஸ்துக்கைச் சூக்ஷிக்கானேற்பிக்கூக்குத் தையாள். அதேஹபா அவ ஸுதா ஜீவனையென்னை சூக்ஷி கூக்கு. அதேஹத்தின்கீழ் ஸதுபாயத ஸர்வதூம் அங்கீகரிக்கூக்கு. அவ ரதேஹத்த ‘விஶாஸ்தல்’ (அந்தாமின்) ஏற்கு விழிக்கூக்கு. லஜ்யும் ஸகோசவும் அதேஹத்தின்கீழ் ப்ரகுதியாயிருக்கு. ஸோயாங்வெஷுஷேஷன் நாந்காயி ஏற்றுமதேஹத்த களிடில்லை. அதேஹத்தின்கீழ் ஸாசாரனிஷ்ட் களிஸ்தமாயிருக்கு. கிருங்குடியீய அதேஹபா கழுப்புயிர்த்தி ஸோக்கிடில்லை. பறிஶுபவும் நிர்மலபவுமாய ஏது ப்ரகுதி ஸகல விய அயர்மண்ணைல்லதும் வெருத்து. முயலும் மலிநபூருத்தும் போக்கிடிக்கழுமாய ஜங்னைலுமாயுத்து ஸாஹவாஸு ஏது ஸபாவண்ணர் உச்சகொல்தூான் ஏற்கலும் ஹட்டாக்கிடில்லை. அதேஹத்தின்கீழ் ஸர்வகர்மண்ணல்லும் வூத்தியும் வெடிப்பும் தெல்லின்தூாக்கு. ஸமுஹபா நடத்துக்கு கொலுத்தும் கொலுத்தும் கள்க் ஏது மன்ற் வூம் புள்ளு. அதிகான், குலபரக்கார்க்கிடயின் ஸுப்பியும் ஸுப்பியுமுள்ளாக்கான் அதேஹபா பறிஶமிக்கூக்கு. அதேஹத்தின்கீழ் பூதயம் அணேயரும் அலிவு தூதாள். அகூருநெட பூவும் அதேஹத்தியும் பூவிப்பிக்கூக்கு; அநாமக ஹத்தும் வியவக்கூத்தும் அதேஹபா ஸபாயிக்கூக்கு. விஶகூக்குவர்க்காபாரம் நத்கூக்கு. யாத்ரக்கார ஸபாயிக்கூக்கு. அதேஹத்தின்கின் ஏதுக்கும்

എ ഭ്രാഹവും നേരിട്ടനില്ല. ബിംബപുജകരോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞിട്ടും ബിംബ
അക്കലെയദ്ദേഹം കരിനമായി വെറുകുന്നു. ഏകക്കലുമാരു സൃഷ്ടിയുടെ മുസി
ലദ്ദേഹം തല കുനികകുനില്ല. ആകാശഭൂമികളിലുള്ള വസ്തുകളെല്ലാണും
പുജയർഹിക്കുനില്ല എന്ന ആശയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തരാളത്തിൽനിന്ന്
സാധം പുറത്തുവരുന്നു. ദൈവം ഒന്നുമാത്രമേ ഉണ്ടാകാം; ഒന്നുമാത്രമേ
യുള്ള എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ് സാധം പറയുന്നു. അങ്ങനെ
ഷ്യൻ മുഖരായ ആ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ വേർത്തിരിഞ്ഞ് കാണപ്പെടുന്നു.
ചരൽക്കുന്നയിലെ തത്തംപോലെ; കൊടുംതമസ്തിശൈലാരു ഭാസുര ദീപം
പോലെ!

നാൽപത്തു വയസ്സാകുവോളം അദ്ദേഹം ഈ വിശിഷ്ടവും വിശ്വാസവും
മായ ജീവിതം നയിക്കുന്നു. പാവനവും മാനുവും ഉത്കൂഷ്ടവുമായ ജീവിതം.
ആ എടുത്തിൽ, തനിക്ക് ചുറ്റും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ലഘനാസ്യകാരം അദ്ദേഹത്തെ
പരിഭ്രാന്ത ചിത്തനാക്കുന്നു. അജ്ഞതയും അധർമ്മവും അരാജക
തയ്യം ബഹുഭേദവത്രവുമാകുന്ന അന്യകാരങ്ങൾ. ദുവിലദ്ദേഹം അന്യ
കാരങ്ങളുടെ ഇരു പാരാബാരതത്തിൽനിന്ന് മോചനം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കാരണം,
അവിടെ തന്റെ പ്രക്യതിക്കിണങ്ങുന്നതായി ഒന്നുമില്ല. അങ്ങനെ, അദ്ദേഹം
ദുര എ പർവതത്തിലെ ഗുഹയുടെ ശാന്തമായ ഏകാന്തതയിൽ പല ദിവ
സങ്ഗൾ കഴിച്ചുകൂടുന്നു. പ്രതശുശ്വരി വരുത്തുന്നു. മനസ്സിനും മസ്തിഷ്ക
തതിനും ഏറ്റവേറെ നെന്നർമല്ലും കൈവരുത്തുന്നു. ദീർഘമായ ധ്യാന
തതിലും ചിന്തയിലും മുഴുകിയ ദിനരാത്രങ്ങൾ. ചുറ്റും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന
അന്യകാരം നീക്കംചെയ്യാനുതകുന്ന എ കൈത്തിൽ അക്ഷമയോടെ
അദ്ദേഹം പരതുന്നു. നാശഗർത്തത്തിലാണ്ടുപോയ, ദൂഷിച്ച ആ ലോകത്തെ
അപ്പാടെ പുതുക്കിപ്പണിയാനുതകുന്ന എ ശക്തി തനിക്ക് കൈവന്നാകി
ലെന്നാശിക്കുന്നു- പരിശുശ്വരവും ശാന്തിപുർണ്ണവുമായ എ നവലോകം
പട്ടത്തുയർത്താനുതകുന്ന എ ശക്തിവിശ്രഷ്ടം!

പെട്ടുനന്നാ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതിയിൽ വസിച്ച മാറ്റം. താൻ തേടി
ക്കൊണ്ടിരുന്ന വെളിച്ചും പൊടുനന്ന മനസ്സിൽ പ്രത്യക്ഷമായ പോലെ.
മുഖവാരികളും തോന്നാത്ത എ ശക്തി തനിൽ വന്ന് നിരയും പോലെ.
ഗുഹയുടെ ഏകാന്തര വിട്ട് അദ്ദേഹം പുറത്ത് വരുന്നു. സംന്നം സമുദ്രായ
തതിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് ഇപ്രകാരം ഉദ്ദേശ്യാസ്ഥിക്കുന്നു: നിങ്ങളാരാധി
ക്കുന്ന ഇരു പ്രതിമകൾ തീർത്തും നിഷ്പ്പയോജനമാണ്. സുരൂ-ചന്ദ-ന
ക്ഷത്രാഡികളും ആകാശഭൂമികളിലെ സകല ചരംചരങ്ങളും ദൈവത്തിന്റെ
സൃഷ്ടികൾ മാത്രം. അതേ ദൈവമാണ് നിങ്ങളുടെയും സ്വഷ്ടാവ്-
നിങ്ങൾക്ക് ആഹാരം തയ്യന്നതവന്നാണ്. നിങ്ങളെ ജീവിപ്പിക്കുന്നതും മരിപ്പി
ക്കുന്നതുമവന്നാണ്. അതുകൊണ്ടവനെ മാത്രം ആരാധിക്കുക. ആവശ്യങ്ങൾ
അവന് മാത്രം സമർപ്പിക്കുക; സഹായം അവനോട് മാത്രം തേടുക. നിങ്ങൾ
ചെയ്തുകൂടുന്ന മോഷണവും കവർച്ചയും മദ്യപാനവും ചുതാച്ചവും വ്യാഖി
ചാരവുമെല്ലാം വൻകുറ്റങ്ങളാണ്. ദൈവം തീരെ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവ. അതു

கொள்வதற்கும் தழிக்கவுயின். ஸதழு மாறுதல் பரியுக. நீதி பூலக்குதை. அன்றை ஜிவங்க யநவுமபவரிக்கறுத். ஹபாடுகளில் ஸதழுபயத பாலிக்குக. நீண்டதைப்பும் மநுஷ்யராள்; மநுஷ்யரே ஸமஸ்தமாறு. வங்கம், ஶோதம், சேஶம், டோச, வர்ணம், ரூபம், வேஷம், ஸபவத்து ஏனிபவிலைங்கும் ஒரு மாபாறமுவுமில். தெவவக்கு, ஸதழுபயத, ஸத்தகம், விஶுவ ஜிவிதம் -ஹவயாள் மாபாறமுத்திளை மாபங்கள். மற்றான்தறங் நீண்ட கைக்கூரா தெவவஸாங்கியியில் ஹாஜராகேக்கூடதுகள். நீதிமானாய தெவவ த்திலை ஸங்கியியில் ஶிபார்மையோ கைக்கவுலியோ நடக்குகியில். ஆறு கெயும் ஶோதமாபாறமும் ஶுளம் செய்தில். ஸதழுவிஶாஸவும் ஸத்தகம் மவும் மாறுமாளாவிட பிரயோஜிநப்பூடுகு. ஆறு அமுலும் ஸபவத் கைவஸ முதலுவர் ஸர்மாங் பூக்கு. ஹப்பாதவர் நாகத்திலும்.

ହୁତାଯିରୁଣ୍ୟ ଅନ୍ତେହାଂ ନାଳକିଯ ଉପରେଶତିରେ ପୁରୁଷଙ୍କାଂ. ପକେଖ,
ବିଦ୍ୟାଲୟକଳ୍ପାଯ ଜଗନ୍ନାଥ ଆଵରୁଦ୍ଧ ଯମାର୍ଥମ ଶୁଣିକାଂକ୍ଷିତାଯ ଏହ ଉତ୍ତମ
ପୁରୁଷଙ୍କ ପଲବିଯତିରେ ଫ୍ରୋହିକ୍କୁକଣ୍ଠାଣୀ ଚେତ୍ୟତତ. ତାଙ୍କୁରେ ପୁରୁଷି
କାହାରଙ୍ଗରେ ଏହ କେଷପିଛୁ, ମୁଣ୍ଡଗାମିକରେ ତତ୍ତ୍ଵିପୁରିଣ୍ଠିତୁ ତୁକଣୀଯବ୍ୟା
ଯିରୁଣ୍ୟ ଅବରତ୍ରେହାତିରେ କଣ କୁର୍ଦ୍ଦଂ. ଏହ କୁର୍ଦ୍ଦତିରେ ପେତିଲେ ଅବରତ୍ରେ
ହାତର ଶକାରିଛୁ. କଲ୍ପିଗିଣିତୁ. କରିଗମାଯି ମରିଛୁ. ଓସୋପରାବମେଳେ
ପିଛୁ. ଅବସାନ ପଯିକାଳି ପୋଲ୍ଯୁ ଶୁଣାଲୋଚନ ନଟତି. ପତିମୟଙ୍କ
ସଂବତ୍ସରଙ୍ଗାରେ ଅବରତ୍ରେହାତର ନିରତର କ୍ରୁତମାଯି ଏହକିମିଛୁକେକାଣଳି
ରୁଣ୍ୟ. ଗର୍ବୀରମିଲ୍ଲାତର ସୁରେଶ ବେଦିଯାଳ ପୋଲ୍ଯୁ ଅନ୍ତେହାଂ ନିର୍ବିଦ୍ୟ
ତଥାଯି. ଏଗାନ୍ତିକୁମର ଅନ୍ତରୀତୀରୁଣ୍ୟିଲ୍ଲ. ଅନ୍ତେହାଂ ଏତିତିତ୍ରୁଣୀ ପ୍ରାଣ
ଶରତ୍ତୁଂ ବରିଷ୍ଣାନ୍ତେବୁନ୍ଦିଂ ଅବରତ୍ରେହାତର ପଲବିଯତିରେ ଶଲ୍ଯପ୍ରଦୃତି
କଣାଣିତିରୁଣ୍ୟ.

ହୁ କଷ୍ଟତକଳେଖାଂ ଅ ମହାନ୍ଦୁରାଵର ଏତିଗାଙ୍କ ସହିତ୍ୟ? ଲୋକ ତିର୍ଯ୍ୟକ ସତ୍ୟତିର୍ଯ୍ୟ ନେଇମାର୍ଥଂ କାଣିଚୁକୋଟିକାନ୍ତାଶରିପ୍ତୁକୋଣ୍ଠା ମାତ୍ରଂ. ହୁ ପୃତିଯ ଆଶ୍ୟାନ୍ତାରୁପେକ୍ଷିକାରୀ ତୟାରାକୁଣ୍ଠାପକଷଙ୍କ ତଙ୍କ ଛୁଟ ନେତ୍ରତୁମ ତଥା ଆଭ୍ୟନ୍ତରିକ ନନ୍ଦକାନବର ତୟାରାଯିରୁଣ୍ୟ. ସାଥୀ ତିର୍ଯ୍ୟ କୁଣ୍ଠାର ଆଭ୍ୟନ୍ତରିର୍ଯ୍ୟ ପାଇଅଳିଲ୍ଲାପିକାନବର ଉତ୍ସକମାତ୍ର ରୁଣ୍ୟ.⁷ ପକ୍ଷ, ଆଭ୍ୟନ୍ତର ଆତେଖାଂ ତୀର ଆବଶଳିଚ୍ଛ. ତର୍ଯ୍ୟ କରିତାବ୍ୟ ନିର୍ବହଣତିର୍ଯ୍ୟ ପତରାତ ନିଲକୋଣ୍ଠା. ଓରାର ବ୍ୟାନ୍ଧିମଲାଙ୍ଗଶିକ୍ଷେ ବେଣିଯିଲ୍ଲାତେ, ଆନ୍ଦ୍ରରୁଦ ନନ୍ଦାଯୁଂ କେଷମବୁଝୁ ମାତ୍ରଂ ମୁଖିରିତତି ନାହା ରହି କଷ୍ଟପୂର୍ବକ ପେଗୁକ! ଏତେତାରୁ ଜନତିକୁବେଣି ଆଭ୍ୟନ୍ତରିତ ଚେତ୍ୟାନ୍ତାବୋ ଅ ଜାଣା କଲେଗିଯିବେଳୁଶ ଆବରୁଦ ନନ୍ଦକଣ୍ଠାବେଣି ପ୍ରାରମ୍ଭ କରୁକ! ହୁତିଲ୍ଲାମୁତ୍କଷ୍ଟବ୍ୟ ଉତ୍ସାତବ୍ୟମାଯ ଆତମାରମଧ୍ୟ ଗୁଣକାଂ କଷ୍ଟଯୁଂ ନମୁକ ବିଭାବର ଚେତ୍ୟାନାକୁମୋ?

ഇന്ത്യം ചിന്തിച്ചു നോക്കുക! ആ മനുഷ്യൻ ഗൃഹയിലെ ഏകാന്തവാസം വിട്ട് പുറത്തു വരുന്നു- ഒരു പുതിയ സങ്കേദവുമായി. അതോടെ എത്ര വസിച്ച മറ്റൊന്നുമുണ്ടെന്നതിൽ സംഭവിക്കുന്നത്! ഇപ്പോഴേക്കും ഉരുവിട്ടുന

വാക്കുകൾ സാഹിത്യസന്ദർഭങ്ങൾ; അർധഗംഡിരമാണ്. ഇത്തരം വാക്കുകൾ മുമ്പായും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. പിന്നൊടു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. സന്തം കാവുപ്പതിൽ തിലും പ്രസംഗവെദ്ധവതിലും സാഹിത്യപ്രസംഗതിലും അഭിമാനിച്ചിരുന്നവരാണ് അറബികൾ. എന്നാൽ, താനുഭിയാടുന്നതു പോലുള്ളതു ഒരു വാക്കുമെങ്കിലും നിർമ്മിക്കാൻ ആ നിരക്ഷയൻ അവരെരെയാനടക്കം വെള്ളുവിളിച്ചു. പക്ഷേ, സന്തം പരാജയം സമ്മതിച്ച് അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തലകുനിക്കുകയായിരുന്നു. എന്തിനേരെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ മറ്റു വചനങ്ങളും പ്രഭാഷണങ്ങളും ആ പ്രത്യേക വാക്കുങ്ങളുടെ ശാംഭീരുവും അർദ്ദം പൂശ്ചിയും സ്വന്നരുവും സ്ഥാപിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തം വചനങ്ങളെ, ആ പ്രത്യേക വചനങ്ങളോട് ഇന്നും താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കു- അവ തമിൽ വ്യക്തമായ അന്തരം കാണാം.

ഒരു വിദ്യയും അഭ്യന്തിരിക്കില്ലാതെ, മരുപ്പുവാസിയായ ആ മനുഷ്യൻ പറയാൻ തുടങ്ങിയ സാഹസ്രഭ്യും അർദ്ദമസന്ദൃഷ്ടവുമായ വാക്കുങ്ങൾ മുമ്പായും പറഞ്ഞ വയല്ല. ഇന്നാർക്കൈക്കിലും പറയുക സാധ്യവുമല്ല. അദ്ദേഹം തന്നെയും, നാൽപതു വയസ്സിന് മുമ്പ്, അതെത്തുമാരു വാക്കും ഉച്ചരിച്ചിട്ടുമല്ല. എന്തെല്ലാം വിഷയങ്ങളാണ്ടിൽ കൈക്കാര്യം ചെയ്യപ്പെട്ടത്! സാമാജികവും ധാർമ്മികവും സാംസ്കാരികവും സാംസ്കാരികവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ വൈവിധ്യമാർന്ന വിഷയങ്ങൾ! എന്നല്ല, മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ സകല പ്രശ്നങ്ങളും സംബന്ധിച്ച് നിസ്തുലമായ നിയമങ്ങൾ നിരക്ഷരായ ആ മനുഷ്യൻ നാവിൽനിന്നുതിന്നു വീണു. അവയുടെ യുക്തി രഹസ്യങ്ങൾ ചുരുളിക്കാൻ മഹാ പണിയിത്തുടരുന്നും ബുദ്ധിജീവികളുടെയും സംഖ്യാരാജർ നീംം ചിന്തയും ഗവേഷണവും വേണ്ടിവന്നു. ലോകം ഗവേഷണ-പാനങ്ങളിൽ പുരോഗമിക്കുന്നൊരും അവയിലെങ്കിലും തുക്കതിയും തത്ത്വവും കുടുതൽ കുടുതലായി വെളിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണ്. ആയിരത്തിമുന്നുതിപ്പരം⁵ സംഖ്യാരാജർ കൊഴിഞ്ഞുവിശ്വാസികളിലും അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്ന നിയമങ്ങളിൽ മാറ്റത്തിരുത്തല്ലെങ്കിൽ പഴുതേതും കാണുന്നല്ല. പല നിയമസംഘിതകളും ആയിരം തവണ നിർമ്മിക്കപ്പെടുകയും തിരുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഓരോ പരീക്ഷണവും പരാജയമായിരുന്നു. എന്നാൽ, നാമമാത്ര വിദ്യാഭ്യാസം പോലും സിഖിക്കാത്ത ആ മനുഷ്യൻ പരസ്പരായം കുടാതെ നടപ്പാക്കിയ നിയമത്തിന്റെ ഒരു വകുപ്പു പോലും മാറ്റേണ്ടതായി വന്നിട്ടില്ല!

ഇരുപത്തിമുന്നു വർഷത്തെ കാലഘട്ടത്തിൽ, അദ്ദേഹം സന്തം സ്വലാപമേന്മയുടെ ബലത്താൽ ബലമാവെരിക്കലെപ്പോലും ആത്മ മിത്രങ്ങളാക്കി മാറ്റി; എതിരാളിക്കുള്ള അനുകൂലികളും. എതിർക്കാൻ കച്ചുകെട്ടി രംഗത്തു വന്ന വൻശക്തികൾപോലും തോൽവി സമ്മതിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാൽക്കൽ വീണു. ഒടുവിലദ്ദേഹം വിജയം നേടി. അപ്പോഴുമദ്ദേഹം ശത്രുക്കളോട് പ്രതികാരം ചെയ്തില്ല. ആരോടും ആകുമം പ്രവർത്തിച്ചുമല്ല. സന്തം പിതൃവൃന്ദം വയിച്ചു, കരജേടുത്ത് ചവച്ചുതുപ്പിയവർക്ക് പോലും അദ്ദേഹം മാപ്പി

നൽകി.⁹ തന്നെ കല്ലേറിയുകയും ബഹിഷ്കർക്കുകയും ആട്ടിയോടിക്കുകയും ചെയ്തവർക്കും വിജയാനന്തരം പൊറുത്തുകൊടുത്തു. ആരെയുമെങ്കിലും വണിച്ചില്ല; ഉടനെടികളാനും ലംഘിച്ചില്ല. യുദ്ധത്തിൽ പ്രോല്യും അക്രമം കാണിച്ചില്ല. ബവുവെവരികൾക്കു കൂടി അദ്ദേഹത്തിനുമേൽ അത്തരമൊരുപണം ഉന്നതിക്കാനായില്ല. മുതേ സത്യസന്ധ്യതയും ധർമ്മിഷ്ഠയുംകൊണ്ടാണ് മുഴുവൻ അറബിക്കളുടെയും ഹൃദയത്തെയും മിനുസപ്പടുത്തിയത്. പിന്നീട് അതേ ഗുണങ്ങളുടെ പിൻബലത്താൽ, സർവദാർശുണങ്ങളുടെയും കലവരയായിരുന്ന ആ അറബിക്കളെ, അവരുക്കെടുക്കുകിടന്ന അജ്ഞത്താസകാരത്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു പരിഷ്കൃത സമൂഹമാകി അവരെയും വാർത്തയുടെയും ഒരു വ്യവസ്ഥക്കും വഴങ്ങാതിരുന്ന അറബിക്കളെ ലോകചരിത്രത്തിലുഭാഗരണമില്ലാതെ നിയമപാലകരാക്കിത്തീർത്തു. ഒരു ഭരണരിതിക്കും വിഡേയമാകാൻ തയ്യാറില്ലാതിരുന്ന അവരെ പ്രഭാസമായ ഒരു ഭരണത്തിൽനിന്ന് അനുസരണമുള്ള പ്രജകളാകി മാറ്റി. ധാർമ്മിക-സാംഖ്യ ഗുണങ്ങളുടെ സ്വർഗ്ഗമേൽക്കാതെ അവരെ അത്യുത്കൃഷ്ണട ഗുണങ്ങളുടെ കേരാരമാക്കിത്തീർത്തു. ഇന്ന് അവരുടെ ചതിത്രം വായിക്കുന്നവർ വിസ്മയംതബ്യരായിപ്പോകുന്നു. അധിപതനത്തിൽനിന്ന് ആഴ്ചത്തിൽ കിടന്ന ഒരു ജനതു ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശ്രമഫലമായി, ലോകത്തിലെ അജയ്യുക്തതിയാവുക- അതോ, വെറും ഇരുപത്തിമുന്ന് സംവശംകകാണം! തുടർന്നുവെള്ളോകത്തിലെ അനാന്തര വൻ ശക്തികളെയും പ്രസക്കാലംകൊണ്ട് തകരിതുകളണ്ണതു. ലോകത്തിനവർ ധർമ്മവും സാംഖ്യാരവവും മനുഷ്യത്വവും പരിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. ഇന്നലാമിന്റെ ശിക്ഷണവും അധ്യാപനങ്ങളും കൈകളിലേന്തി ആഹ്മികയിലും യുദ്ധപ്രിലുമവർ വിജയാന്തരി മുഴക്കി.¹⁰

ഇതുവരെ പറഞ്ഞത് അദ്ദേഹം അറബികളിൽ കൈവരിച്ച നേട്ടങ്ങളുകുറിച്ചാണ്. എന്നാൽ, ഇതിലേരെ വിസ്മയാവഹമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരശയങ്ങൾ ലോകമാകെ ഉള്ളവാക്കിയ ഫലങ്ങൾ. ലോകത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയിലും ആചാരങ്ങളിലും നിയമസംഗ്രഹകളിലും അദ്ദേഹം വന്നിച്ച വിസ്താരം സൃഷ്ടിചൂഢി. അദ്ദേഹത്തെ നേതാവും മാർഗ്ഗദർശിയിയുമായംഗീകരിച്ചവർ മാത്രമല്ല, എതിർത്തവരും, ബഡ്യവെവരികൾപോലെല്ലോ, ആ സാധ്യീനത്തിൽനിന്നൊഴിവായില്ല എന്നതാണ്ടഭൂതം. ലോകം മരിന്നുപോയ ഏകദേശവ വിശാസത്തിന്റെ ശക്തായ വക്താവായി അദ്ദേഹം രംഗത്തുവന്നതോടെ, ബഹുദാരവും വിശാസത്തിലും വിശ്വപുജയിലുമധിഷ്ഠിതമായ മതങ്ങൾ പോലും അതിന്റെ വാഹകരാകാൻ നിർബന്ധിതരായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാർമ്മിക സാംഖ്യാചാര നിഃവാനങ്ങൾ അങ്ങങ്ങയ്ക്കും പ്രായോഗികമായിരുന്നു. തന്ത്രപരമായി അത് അനുസാംഖ്യാചാര സംഹിതകളിൽ വൻ സാധ്യീനം ചെലുത്തി. ഇന്നും ചെലുത്തിക്കാണിക്കുന്നു. നിയമം, രാജ്യത്രന്തം, സംസ്കാരം, നാഗരികത, ശാസ്ത്രീയചിത്ര തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലും നിർദ്ദേശിച്ച തത്ത്വങ്ങൾ തികച്ചും ശത്രുയും പരിപക്വവുമായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം എതിരാളികൾ

പോല്ലും അവ മെല്ലു മെല്ലു പകർത്തിരെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇന്നും പകർത്തി ക്കാണിരിക്കുന്നു.¹¹

അജന്തരായ ഒരു സമൂഹത്തിൽ, അസ്ഥകാരാവൃതമായ ഒരു പ്രദേശത്താണ് ഈ മനുഷ്യരെ ഇനന്നും നാൽപതു വയസ്സുവരെ ഇടയവൃത്തിയും വ്യാപാരവുമല്ലാതൊന്നുമുള്ളൂം ചെയ്തിട്ടില്ല. വിദ്യാഭ്യാസമേം ശിക്ഷണമേം ഉംബിച്ചിട്ടില്ല. അമ്മടിലുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ നാൽപത് തിക്കണ്ണപ്പോഴേക്കും എവിടെനിന്നാണ് പൊടുനീനു ഈ കഴിവുകളുടെയും സിദ്ധിച്ചത്? എവിടെ നിന്നാണുള്ളേഹത്തിന് അഞ്ചാം ലഭിച്ചത്? ഭണാധിപൻ, സൈന്യനായകൻ, പരിഷക്രിയാർ, രാജ്യത്രാജ്ഞൻ, നിയമജ്ഞൻ, തത്ത്വജ്ഞനാണി എന്നീ നിലകളിലല്ലോം അദ്ദേഹം അദ്വിതീയനായിരുന്നു. അതേസമയം തന്നെ അദ്ദേഹം നിഗ്രഹിച്ച നിംബയാമങ്ങൾ ദൈവാരാധനയിൽ മുഴുകുന്നു. ഭാര്യാ സന്താനങ്ങളോടുള്ള കടമ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. അംഗത്വകൾക്കും അശ്വരണർക്കും സേവനം ചെയ്യുന്നു.¹² രണ്ടാധികാരം കൈയിൽ വന്നിട്ടും വെറു മൊരു ദരിദ്രനപ്പോലെ ജീവിക്കുന്നു. പന്ത്രയാലക്കാണ്ഡുണാക്കിയ പരുപ രൂത പായയിലുറങ്ങുന്നു. പരുക്കൻ വസ്ത്രങ്ങൾ യൽക്കുന്നു. ലഭിതമായ ആഹാരം മാത്രം കഴിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ പട്ടിണി കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ യോഗ്യതകളല്ലാം അണിനിരത്തിക്കൊണ്ട്, താൻ ഒരമാനുഷനാണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു എന്നു വെക്കുക. എക്കിൽ ആർക്കാൻ അത് വണ്ണിക്കാൻ കഴിയുക? എന്നാൽ സത്യസന്ധനായ ആ മനുഷ്യൻ എന്നാണ് പറഞ്ഞതെന്നോ? ഒന്നും തന്റെതല്ലാണ്! എല്ലാം ദൈവത്തിന്റെതാണെന്ന്! താൻ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്ന ഈ നിസ്തൃല വാക്യങ്ങൾ-എത്താനിന് തുല്യമായി ഒരു വാക്യമെങ്കിലും ചെറിക്കുന്നതിൽ ലോകം പരാജയപ്പെടുവോ ആ വാക്യങ്ങൾ- താൻ സ്വയം ചെറിച്ചുവയ്ക്കു; എന്തെ പ്രതിഭയുടെ ഫലമല്ല; അവ ദൈവത്തിന്റെ വാക്യങ്ങളാണ്. അവയുടെ പേരിലുള്ള സർവ ബഹുമതിയും ദൈവത്തിനാണ്. താൻ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളാകട്ട, എന്തെ സ്വന്നം യുക്തിയുടെയും പ്രാപ്തിയുടെയും ഫലമല്ല. ദൈവനിർദ്ദേശം അനുസരിച്ചുള്ളൂച്ചലും മാത്രമാണ്. ചിന്തിച്ചു നോക്കുക: ഇത്രയും സത്യസന്ധനായ മനുഷ്യൻ (പ്രവാചകനാണ് എന്ന കാര്യം എങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കിനും?) അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യതകളും കഴിവുകളും കർമ്മങ്ങളും മുൻനിർത്തി തന്ത്രം ലൂപ്യനായ മരാതു വ്യക്തിയെ ലോക ചർത്രത്തിൽ കണ്ണിടത്താനാവുമോ?¹³ ഇത്രയാകെ യോഗ്യതകളുണ്ടായിട്ടും അതിൽ അഹാരിക്കുകയോ അതിന്റെ ബഹുമതി സ്വയം അവകാശപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതിന് പകരം അവ തനിക്ക് പ്രദാനം ചെയ്ത ദൈവത്തിന്റെതാണെന്ന് തുറന്ന് (പ്രവ്യാപിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം. എന്നിരിക്കു, അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കാൻ എന്തുകാരണമാണുള്ളത്? സന്നം യോഗ്യതകളുപ്പറ്റി ‘ഇതെല്ലാം ദൈവം തമമാണ്’ എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുമ്പോൾ ‘അല്ലെ, ഇതെല്ലാം നിന്തെ തലയിൽനിന്ന് തന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചതാണ്’ എന്ന് നാമേന്തിന് പറയണ? കപടനാൽ അന്തരുടെ യോഗ്യതകൾ പോല്ലും സ്വന്നമാക്കിത്തീരിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുക.

എന്നാൽ, അദ്ദേഹമാകട്ടെ, തന്റെതന്നെ നിഷ്പ്രയാസം വാദിക്കാവുന്ന യോഗ്യതകൾ പോലും സന്നദ്ധമനവകാശപ്പെടുന്നില്ല. പ്രസ്തുത യോഗ്യത കൾ അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിക്കുന്ന മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി മറ്റാർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാ. തദ്ദീസമാനത്തിൽ ഒരമാനുഷ്ഠനാണെന്ന് വാദിച്ചാൽ പോലും ആരുത്തിർക്കാൻ? എന്നിട്ടും അതുദ്ദേഹം പറയുന്നില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെക്കാർ വലിയ സത്യ വാൻ മറ്റാരാൻ?

ഈദേഹമല്ലതെ, നജ്യുടെ നേതാവ്. സർവലോകത്തിനുമുള്ള പ്രവാചകനായ മൂഹമദ് മുസ്ലിമുടെ തിരുമേനി(സ). അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവാചകത്താൽനിന്നുള്ള തെളിവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യനിഷ്ഠയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്കൃത്യ ഷേർക്കും സഭാവമേരകും ജീവിത വിശുദ്ധിക്കും ചരിത്രം സാക്ഷിയാണ്. ഫുദയശുഡിയോടും സത്യസസ്യതയോടും നീതിബോധത്തോടും കൂടി ആ ചരിത്രം പരിക്കുന്ന ഏത് നിഷ്പക്ഷനും അദ്ദേഹം ഒരു പ്രവാചകൻ തന്നെ ദയൻ സമ്മതിക്കും. അദ്ദേഹം ലോകസമക്ഷം സമർപ്പിച്ച ദൈവവാക്യങ്ങൾ ഇടു സമാഹാരമാണ് പതിശുദ്ധ വുർആൻ. തുറന്ന ഫുദയത്തോടെ, ബോധ പൂർവ്വം ആ ശ്രൂമം പാരാധാനം ചെയ്യുന്ന ആരും അത് നിസ്സംശയം ഒരു ദൈവിക ശ്രൂമം പരിധാനം പറയാൻ നിർബന്ധിതമാവും. അതുരെമാരു ശ്രൂമം രചിക്കുക മനുഷ്യ കഴിവിനതീതമാണെന്നും അയാളുംഗൈക്കിക്കേണ്ടിവരും.

പ്രവാചകത്തു പരിസമാപ്തി-തെളിവുകൾ

ഈ ഇസ്ലാമിനെ അമാവിധി അറിയാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം വിശുദ്ധ വുർആനും പ്രവാചക ചരിയുമാണ്. മൂഹമദ്‌നെ മുഖ്യരക്കുമുള്ള പ്രവാചകനാണ്. അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി പ്രവാചകത്തു പരമ്പര ദൈവം എന്ന നേക്കുമായി അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവം തന്റെ ഭാസനാർക്ക് നൽകാനുദേശിച്ചിരുന്ന സകല നിർദ്ദേശങ്ങളും അന്തുപ്രവാചകൻ വഴി നൽകിക്കു ചിന്തിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രവാചകനിൽ വിശസ്തിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് സത്യാനേപ്പികളും അമാർമ്മ ദൈവദാസന്നാരായിരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരുമായ എല്ലാവർക്കും നിർബന്ധമാണ്.

‘പ്രവാചകത്തിന്റെ അമാർമ്മ’ എന്ന ശീർഷകത്തിൽ മുന്ന് നിങ്ങൾ ചില കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചുവള്ളോ. അക്കാര്യങ്ങൾ മുമ്പിൽവെച്ച് ചിന്തിച്ചാൽ പ്രവാചകൻ തിനുപറതി ജനികയില്ലെന്നും ഓരോ സമുദായത്തിലും എപ്പോഴും പ്രവാചകന്മാർ വരെണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ഒരു പ്രവാചകൻ ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യാപനങ്ങളുടെ ജീവിക്കുന്ന മാതൃകയായിരിക്കും. ആ അധ്യാപനങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്ന കാലത്തോളം പ്രവാചകൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന എന്നതാണ് ഫലം. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, മൂഹമദ് നബിയുടെ മുൻഗാമികളായ പ്രവാചകന്നാരാരും ജീവിച്ചിപ്പിപ്പില്ല. അവരുടെ അധ്യാപനങ്ങൾ അമാർമ്മ രൂപത്തിൽ നിലവിലില്ല എന്നതു തന്നെ കാരണം. അവരുടെ അനുയായികൾ അവയുടെ രൂപം മാറ്റിക്കളിഞ്ഞിരി

കുന്നു. അവർ കൊണ്ടുവന്ന ദേവ ശ്രമങ്ങളിലെണ്ണുപോലും യമാർമ്മ രൂപത്തിലിന്നില്ല. ആ പ്രവാചകരാരുടെ അനുയായികൾക്കുപോലും അങ്ങ നെയ്യുണ്ടന് വാദില്ല. സന്താൻ പ്രവാചകരാരുടെ ജീവിതചര്യകൾ പോലും അവർ മറന്നു. മുൻ പ്രവാചകരാരിൽ ഒരാളുടെയും യമാർമ്മവും വിശാസ യോഗ്യവുമായ ജീവിതചര്യ ഇന്നൊവിടെയും ലഭ്യമല്ല. എവിടെ, ഏപ്പോഴി ജനിച്ചു; എന്താരാക്കെ പ്രവർത്തിച്ചു; എങ്ങനെ ജീവിച്ചു; എന്തല്ലാം നിർദ്ദേശിച്ചു; എന്തല്ലാം നിരോധിച്ചു-ഇതൊന്നും അവരെ സംബന്ധിച്ച് ഉറപ്പിച്ചു പറയുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ, മൂഹമ്മദ്ദനബി ഇന്നും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്! കാരണം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിക്ഷണ നിർദ്ദേശങ്ങളും ജീവിതചര്യകളും ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്ന വിശ്വാസ വുർആൻ അതിന്റെ യമാർമ്മ അക്ഷരങ്ങളോടെ ഇന്നുമുണ്ട്. അതിലെരു മറ്റവും സംഖിപ്പിക്കുന്ന അനുഭവിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം വാക്കും പ്രവൃത്തിയും ചര്യയുമല്ലോ സുരക്ഷിത മായിരിക്കുന്നുണ്ട്. ആയിരത്തിമുന്നുറിൽപ്പുരം സംവത്സരങ്ങൾക്കു ശേഷവും നാം തിരുമെന്തിയെ നേരിൽ കാണുന്നതു പോലെ, അവയുടെ തെളിഞ്ഞ ചിത്രം ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെട്ടു കിടപ്പുണ്ട്. മൂഹമ്മദ്ദനബിയുടെ ജീവിതം രേഖപ്പെടുത്തിയ അതു സുരക്ഷിതമായും സുക്ഷ്മമായും മറ്റാരു മഹാപു രൂഷസ്ത്രയും ജീവിതം ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ജീവിതത്തിലെ ഏതു സന്ദർഭത്തിനും ഏത് പ്രശ്നത്തിനും തിരുമെന്തിയുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് നമുക്കൊരു മാതൃക ലഭിക്കും. മൂഹമ്മദ്ദനബിക്ക് ശേഷം മറ്റാരു പ്രവാചകൾ ആവശ്യമില്ലെന്നതിന് ഇതു തെളിവുകൾ തന്നെ ധാരാളമാണ്.

രജു പ്രവാചകനുശേഷം മറ്റാരു പ്രവാചകരും ആഗമനത്തിന് മുന്നിലെരാതു കാരണം ഉണ്ടാവാതെ വരു. ഓൺ: ആദ്യ പ്രവാചകരും അധ്യാപന ഓൾ നാമാവശേഷമായിപ്പോവുകയും അവരെ പുനർജീവിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിടുകയും ചെയ്യുക. രണ്ട്: ആദ്യ പ്രവാചകരും ശിക്ഷണം അപൂർണ്ണമാവുകയും അതിനാൽ അതിൽ ഭേദഗതിയോ കൂട്ടിച്ചേരിക്കലേണ്ട നടത്തേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്യുക. മുന്ന്: ആദ്യ പ്രവാചകരും ശിക്ഷണം ഓൾ രജു പ്രത്യേക സമുദായത്തിന് മാത്രമായിരിക്കുകയും അതിനാൽ മറ്റും സമുദായങ്ങൾക്ക് വേറെ പ്രവാചകൾ ആവശ്യമായി വരികയും ചെയ്യുക.¹⁴ ഈ മുന്നു കാരണങ്ങളിലെണ്ണുപോലും ഇപ്പോഴുണ്ടാവുന്നില്ല.

നനാമതായി, മൂഹമ്മദ്ദനബിയുടെ അധ്യാപനങ്ങൾ ഇന്നും സുരക്ഷിതവും സജീവവുമായി നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹലിക വിശാസകർമ്മങ്ങളെന്താരെക്കയായിരുന്നു? നിർദ്ദേശങ്ങളെന്തായിരുന്നു? അദ്ദേഹം നടപ്പാക്കിയ ജീവിത രീതിയെത്? നശിപ്പിച്ചവയെത്? തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ ഏതവസ്തുരം നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ സുരക്ഷിതമായി നിലവില്ലെണ്ട്. ആ നിലക്ക് തദ്ദിഷ്യകമായി മറ്റാരു പ്രവാചകരും ആവശ്യം നേരിടുന്നില്ല. രണ്ടാമതായി, മൂഹമ്മദ്ദനബി മുഖേന ലോകത്തിന് ഇസ്ലാമിന്റെ പരിപൂർണ്ണ ശിക്ഷണം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇന്നിയ തീരെ വല്ലതും കൂടുകയോ കൂറക്കയോ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. ഭേദഗതിയും

ആവശ്യമെല്ല. മറ്റാരു പ്രവാചകൻ വന്ന് പരിഹരിക്കേണ്ട ഒരു നൃനതയും അതിനില്ല. അതിനാൽ, രണ്ടാമത്തെ കാരണവും നിലവിലില്ല.¹⁵ മുന്നാമതായി, തിരുമേനി ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തിനോ രാഷ്ട്രത്തിനോ മാത്രമല്ല, സർവ്വ ലോകത്തിനുമുള്ള പ്രവാചകനായിട്ടാണ് നിയോഗിതനായത്. സകല മനു ഷ്യർക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിക്ഷണാന്തരണ ധാരാളം മതി. അതിനാൽ, ഈനി ഒരു സമുദായത്തിനോ രജ്യത്തിനോ വേണ്ടി ഒരു പ്രവാചകൻ വരേണ്ട ആവശ്യം അവഗണിക്കുന്നില്ല. തന്മുലം മുന്നാമത്തെ കാരണത്തിനും പ്രസ കത്തിയില്ല.

‘ஹுகைாளாள் முஹம்த்தங்கவியை விஶுவவழிகளுக்கு ‘வாதமுன்னவி யூன்’ என்க விஶேஷிப்பிச்சிடுகிறது. ‘பவாசக்ர பரவு அவஸானிப்பிச் சுவல்’ என்னாள்தினமோ.¹⁶ ஹனி, முஹம்த்தங்கவியூட் மார்தா ஸுயாங் பின்னு டக்குக்கயூ லோகதெற அதிலேக்க க்ஷணிக்கூக்கயூ செற்றுந ஏறு ஜனத யாளாவஸ்யா. முஹம்த்தங்கவி கொள்ளுவதை நியமண்ண் டக்பூக்கூந ஏறு வழவும் ஸமாபிக்கூந்தினாயி ஸர்வவிய தூஶண்ணல்லு வதிக்கான் ஸுன் குமுக்கு ஏறு ஜனத.

കുറിപ്പുകൾ

- வழகம் பயனாகவும் விழுப்பாறங்கவுமாய் எராசுயமாளிர். ஏக்கமானவரதையும் மனுஷுபுஸமு வுமாள் அதிரீரி யூக்திப்பறநாய கேட்க. வள்ள-வஶ-ஏஶ-வோஹா ஜினாக்கலை ஆயாற மாகி மனுஷுபுக்கிடையில் விவேசப்பா கத்திப்பிக்குங்க விவரிதமாள். சேலையதைப் பகுபிதிவரம்பரியதைவும் சக்தக்காதிப்புங்க விரோதமானாலோவதும் லோகங்கள் வெட்டிமு விசூக்காளிக்கூடு ஹக்காலாந் மாநுஷினைக்குத்திருத்தாய ஹு ஸிவாங் ஹாவியை ஸாங்பஸ்திரித்தோல் ஶக்தமானாயாது ஆராகிருமாள். - வழக்கிற் அவர்முச்
 - மதபறித்தெந்தக்குறிப்பு ஹு வீக்ஷணாதி நிலப்பிலிதிக்கூடு 'மதபறினாவா'த்திற் கட கவிரியுமாள். பிரப்பது வாப்பூகார் பிரகுதிப்புஜயாள் மதபறினாமத்திலை அதை சம. புராதன ஸமுயாய்ஞாலுட பிரகுதிப்புஜயக்குரிக்கூடு பாதிதுவப்புத்தக்கி ரை நிலித் பரியிவர மலதமே அவர் பறிசோயிக்கூடுஞ்சு. அதாகாக, மதாநிதிருத்தலு கர்க்கு கைக்காந்தலாலுக்கச்சுக்கு வியேயுமாள். அதிபூராதநமாய ருபணசு பறிசோ யிகாள் அவர் ஏழுவெபாரிப்பு. ஏக்கனவெபாஸிவாநா(தாவிரி) அதிருநூ அதிபூராத நமாய ஆறாயங்காம் ஏற்க வாவநெட வெலப்புக்குத்தூந்தாள் பிரிக்கலா ஶாஸ்தி நிட மனங்கள். ஏக்கனவெபாஸிவாநாத்திருந்தீர் தெழுவித்தானிசூபாயுவாள் மதுஞ்சு துபங்க ஞாலும். ஹதேப்புரி கூடுதலாறியாங்கம்பிக்கூடுவர் The Origin and Growth of Religion என பேரிற் எழுத்தே ரோஸ்(லங்கர், மதநார்) ஹம்பூசிலேக் விவரத்தான் செய்த Prof. W. Schmidt எழு விலப்பூட் சரவங்கள் பிரவெஸ் கோக்குக. - வழக்கிற் அவர்முச்
 - ஹஸ்தாமிளீ ஆறாலங் முபாமுச் நவி(ஸ) முதற்காலங்கள் பொதுவிற், விஶிஷ்யா பானுாது ஏழுத்துகார்க்கிடியில் ரை தெழுயாளையூங்க. திருமேநிகை ஹஸ்தாமிளீ ஆறாந்தாமிபாக்காநாக்குடி சிலர் விஶேஷச்சிக்கூடு. வாந்துவதற்கில் ஸதுத்திற் கௌரை யூதுத கொள்ளநாம் மதமாளிக். வெவுவத்திற் யமாற்ம பிரவாசகர்மாதூரையெல்லாம் மதம் ஹஸ்தாம ஆறிருநூ. வெவுவத்திக்காக்கின்கூதுத ஸங்கூதனிறீக் வாககர் மதமானிருநூ ஸதுபாவகர் முவென மனுஷுபுவங்களிற் கால்க்கப்படு சிவுவெல்லிபாங்கள் ஹஸ்தாம. - வழக்கிற் அவர்முச்
 - எழுஞ பிரவாசகர்மாதூரையெல் அனாயாயிக்கரி ஹு ரீதியிலாள் தனைஜுவ ஸாக்ஷத்தை மதம(ஹஸ்தாம) ஒசுசிடிப்பு ஹன் விவிவ நாமங்களின் அரியபூட்டு மதங்கள் நிர்விபுத்.

இலாமரளமயி, ஹாஸா(அ)யூடு மதங் ஹப்லாஂ அதிருநூ. பகேசு, அரசுபவன்தினு ஸேஷன் அங்குயாயிக்கீர் அரசுபவன்தினனை அதாயிப்பு. அரசுபவன்தினு ஶகிஷன்னைத்தின் பலத்தும் கூடுதல்கூறி ஹார் கிளிப்புதூமதம் ஏற்கன பேரிலரியபெட்டு மதம் நிர்மிக்குதயு செய்து.

5. ஹவ்வாஹிற்கெவி(அ), ஹப்மாஹால்தீகெவி(அ) என்னிவருட காலம் முறைமற்கெவி(ஸ)க்கு 2500 பக்கங் முன்வர். ஹா நிலை காலால்தீகெவிடக்கு அன்னையில் ஒரு பிவாபக்கர் வர்ணிக்கிடு.
6. 'The Arab Civilization' ஏற்கன குதியின்புரு 10) பிவாப. ஜோஸப் ஹெல் (Joseph Hell) எழுதுநூ: "ஹத்தரம் வசக்குக்கீர் அதிரியமாய் வெறுக்குபோயா தகர்க்குக்குதயு அப்பரிசு முமாய் ஸுக்கெபக்கபாதம் அவர்கள் வழித்திடுக்குதயு பெற்று. தன்னில் ஸுமாய் ஸுபும்ள ராளைக் காலை சேர்வதைப் பகுதி. முதிதவர் தன்னில் கொல்லுமானு கொல்லுத்திக்கொடும் கவர்ச்சு செய்யுமூலத் தியமாநூஸுத உரக்குள்ளாளானானு."

7. ஸத்துமார்த்தின் ஏற்கிற்பிலிரு கொல்குடுக்கீர் தன்ன ஸேநிடென்சிவெநூ, பிவாபக்கர். அரசுபவா அதெல்லாம் புதுவிரியை கேட்கிடு. பிளினான்சிக்கேல் புலோங்கென்சிக்கேல் வச ஸாக்கத அரசுபவா அவர்க் கால்தீகெவிடுக்குநூ. பீங்களிக்கீர் வெப்பிய யெப்புக்குதைக் கெடுபில் மருாடவ் பிரயாயிடிடு. அதூ, பகேசு, பரா ஜயத்தல்வர் கலாஶிப்பு.

வுலெலி பிமுவரதண்டானு ஒரு நிவாபக ஸாலம் ஸவியுட அடுத்துவெநூ. கொவிகெள் கசியுந ஏல்லா சிற்றிக் ப்ரதாபவரு அவர் எவிக் வெப்புநீடி, அரசுபவன்த பஶந்தா காங் வெளி. அவர் பாண்டு: "யாமாள் நிரக்கவையூமகீன் நிரக்கின்சுத்துக்குத் தயங் தன்னில் தாா. ஸமாமாமாள் அவரிக்குவைதைகீன் ஸைசீச் நிரை ராஜைபாயி பார்க்கான். ஸார்த்துள்ளாள் க்கெழுக்கீன் நீ தந்தைநடக்குவெநூ ஸார்த்துயமதை நிரக்க வெஜி கசிகொ.

ஸவிய வல்லியேந்தையு ராத்துநிர்வாபளத்தின்கீர் பிரதினிப்பிக்குதயு அதிருநூநூ அவருக் குடும்பதையு. அதெல்லாம் ஏல்லுப்புத்தினில் வல்லிக்கிளாள் பொான புலோங்கென்சிக்கீர். பகேசு, புலோக்கீர் குஞ்சித்தின் அவரையுட தூட்டு! ஒரு ஸ்ரீமத்தா கீர்த்தல் அரசுபவன்திலிரு மருபரி வெநூ: "கொல்லுமுதலோ அயிக்காரமோ ஏல்லிக்குவேவேலே! ஜனனைச்சுக்கு முன்னியிப்பு காலானயிட்டாள் கெவலமைன நியோயிடிடு. அவர்க் கூபால் ஸமாபாலம் நீண்டிக்கென்தின்குதயாள் ஸொள். அத் ஸிக்கிட்டுப்புத் தீண்டிக்கீ லோகத் ஸ்ரீபுவும் ஸமாயாநவும் கெடாா. பர லோகத் ஸாக்க ஸ்ரீபுவு. ஸரிக்கிக்காலை பக்கம் நமுக்கிடியின் வெவும் கொன தீமிப்பு குத்திப்பிக்கொல்லு."

மருத்துக்கெல் காடு முப்பாலுட நிர்வாயத்தின் வாணி ராத்துபுக்கிக்காள் தெளாட வசுபெடு ஸாலம் பிரதுபுவேநாடுபவாபா பாண்டு: "பிரதுபுவு! வலத்தைக்கையின் ஸுருதையும் ஹட்டு வெக்கியின் புருதையும் அவர் வெப்புதைநாலும் ஹா குத்துதைக்கீர்கீர் ஸொள் விரிவி கவுக்குதலை. எங்கிலீச் பிரப்புத ஸமம் ஸபலமாயி கெவப்பிதி கெடுக. அல்லைக்கீல் அ மார்த்திலாயிக்கொள்க் கால்கூகு. ராஷ்டிலாங் ஸபவிக்குவைதைவர ஸொளித் தூத்து."

புலோக்கீர் நிர்ப்புதையுமாய நீக்குதலால்வெநூ அதுஶ்ஶாஸிக்கிண்டியுமாள் நாமிபிரச காஸு ஸா. -வுல்லிக்கீர் அவர்க்கீ.

8. 1932-லாஸ் ஹா ஸ்ரீமம் ரவித்து.
9. ஹவுக் யுவன்தின், அவிஸி சௌத்துதலவாய அவுஸுபுவ்யாளி ஹரு ஹிர் ஸவியுட பிரதுபுவு ஹாஸப(எ)யூடு கரசீ கடிட்சு சவப்பு அதிலை தீமித்த ஸாலை.
10. ஜன்மவுவெநூ அவிதூலிஸிலிரு பல்லிதுபவிலையுமாய பொஸஂம் ஹத்தருள்தின் பொஸ்த புமாள் ஸபவுக்கெவலராயகருட மர்தாம் ஸபவிக்கையுதாதயபூசுர் அதிர்ராஜுமாய அவிஸிஸிரியயிலைக்கீல்து(ஹாதை ஏற்கெடுப்பு) கூடுதலையாள் அங்குசுராக்காளின் பிலரோக் ஸவி(ஸ) அதூவுபெடுக்குதயுலையி. அன்னை ஒரு விதோா அவிஸிஸிரியயிலைக்கீல்து பொயி. ஸவிக்கூ அங்குயாயிக்கீல்குமத்திலிரு ஏற்கு கடுமைக்கையும் செய்யாள் மகிகாதிருக மக்கா ப்ரமாளிமாள் வெருதையிருந்தில் அவர் அலைர்மிக்கீ அங்குமதிடு. அவிஸிஸிரி

யன் ராஜாவாய நபஞாஸியேங் (எங்கள்) அவரை வெலுதிக்காரங் மடக்கியியக்காரி ஆவ ஶூபீடு. நபி துடனிலெஷு மஹதாய விழுவதிலேசு வெளிபூரிசிக்காளச் சபை ஶியுத கொட்டாற்றில் அலையாஸிக்கல்லிலொராதூய ஜன்பதி ஏது பிரஸங் வெய்து. அதிலிரு நெஷ்புருக்கமாள் சூபீடு:

“அழையோ ராஜாவே, என்னச் விழபவுக்கரைய ஏது கூடத்தொயிருந்து. என்னச் செலம் தீர்க்கல்லாயிருந்து. ஹிந்மாயதெத்தூங் பெய்துமாயிருந்து. ஸாயுக்கெல்லாங்குத் தொயை நிரவேடியிலீடு. அயற்வைபாபிக்கோக் கார்மாயி வர்த்திட்டு. ஒருவெல்லாந்தீ செல விரீ சக்தி தீர்க்கூக்காந்தா. அவசராங் என்னசெல ஸமுவரிக்காரி செலவும் எது பொரு சக்கர நியோயிட்டு. அரைபான்திலிரு ஸத்யங்கை, அங்கே, ஆர்ஜவம், சீகாந்துகை தூங் அனிய ஸுங்கார்ச் சென்னிருக்க ஸுபவிக்கெல்லாள். அடேஹா என்னசெல வெவாராயாகி லேக்க கூனிட்டு. விழபவாராயா விலகி. ஸத்யமே பாய்வு ஏற்காடு காரம் பலிக்களை மெங்கு நகவெப்பாங் மானிக்களைமெங்கு அயற்கிக்காரிக் கார்மாய் செலுவாராக்காந்து அஞ்செலம் என்னசெல உபவேசிட்டு. அழைவில் வர்ஜிக்களைமெங்கு கெத்தவைதிட்டின் நிர்த்தங்களைமெங்கு அஞ்செலம் என்னசெலாங்கால்தொயிட்டு. ஏழைவிய ஆர்வாஸாங்குது அஞ்செலம் நிர்விவுமாக்கி. குழ வீரயாகி, அங்காமக்கலூர் யாங் அங்கூரிக்கரீ, பதிவிரைக்கல்லின் வழிசெலக்குரு பூர்ணக்கரீ; அஞ்செலத் தீவிரியிட்டு; அஞ்செலத் தீவிரியிட்டு;

11. ஆக்ரமி லெங்காரிச் பாயுந்து: “ஸத்யத்தில், ஹர்வாணம் மஹதாய ஏது கூடுதுகாள் நிர்வ விட்டுத். மனுஷு பலித்துதீர்க், மாய்ச்சுக்கல்யாங்காவாதை ஏது ஸமாங் அதிர் நெடியகுடுத்தி திக்கூந்து. வோகா ஹனியுங் பலுர்காக்காயிடுவேபர் முத்துமே ஹர்வாணிரு ஸமாங் புரினா மாயி அங்கிக்கெப்பெடுக்குத்தா. ” ஏது முத்தினி சாங்க்ரதாதாய ஜோசீ வெற்போ குக்கீர்க்கூங் காங்குக: “உரார்ஜத்தெங், ஜேயாதிஸாங்குது, தனதாராய்த்து. சாங்குதும் தூட்டாரி பற்றாங் சுற்றுக் கூடுதலாக விழுதை சாவக்கல்லாங்கா, முலிக்கமாயி, அங்கெபுரி பிரகாராகக்கலின்கின் உதுக்கிளின்கு வாய்வாய்க்காங் ஸமத்தேவு ஏற்று. ஸபையாங்கில அலைபிக்கி யூரோபுரி தாத்தவிரையுடு பிரதக்கலூரி சளிக்கெப்பெடுத்துக்காள்.”

Quoted by A. Karim in ISLAM'S CONTRIBUTION TO SCIENCE AND CIVILIZATION.

விவூத ஸ்ரீகிரிச் சிரித்தாய ஸம்ர்த்து ஏற்குத் தூப்புக்கால ஏற்றுதி: “கூச்சிலிரு அயீ மதை ஸௌரிக மேவலயில் மாதமையிருந்திலீ ஸாங்குது, தற்காலிக, கவித, கல கர்த்துப்பா முபாக்குமையிடுதெல் வோகாத் புஷ்டிப்பாவிட்டு. அங்க் யூரோபுரி அஜதையி லாளு கிடக்குக்காயிருந்து. பகேச, யூரோபுகார் மாபீரிக்காதை காலதுதையை ஆக காலாலடுதைத் ‘ஹுடை யூரோ’ ஏற்கு விட்டிட்டு. ஏற்காலை, உதுக் யூரோபுரில் மாதமையி யூநு-திரிச்சுயாயும், கீகிஸ்துருக் யூரோபுரில் மாதம் காலை, அங்க் முபாக்குமையுடு அது பத்துத்தெயிலாயிருந்து ஸபையினில் உபஜாலமாய ஏது நாயரிக்கத் தில்லினிருந்து. PAKISTAN QUARTERLY-Vol. IV, No. 3.

விவூத பதித்தாராய ரோஸ்ட்ட் ஸிரோவாஸ்ட்ட் தாலீ *THE MAKING OF HISTORY* ஏற்கா ஸம்பந்தில் பாயுந்து: “அலைபிக்கல்லாயிருந்தாக்கில் தாஞ்சுடு முங்காலவாயமக்கு அதிர் ஜயிக்காளி ஸாயாயிடு ஸுங்காலத்துக்காலத்தாளி யூரோபுரி நாயரிக்கத்துக் கிக்கொரீங் கூதியுமாயிருந்திலீ. காலைங்களுக்கு ஸுங்காலக்கால காலதிக்கத் தாங்குதையை கூடுதலாக சுயமுக்கூடிலும் அதுயாளி யூதாத்தைக்கூடுதலாக காலதிக்கத் தாங்குதையை பிரகாரியாகக்கலீன்கின் உதுக்கிளின்கு வாய்வாய்க்காங் ஸபையினில் உபஜாலமாய ஏது நாயரிக்கத் தில்லினிருந்து. ‘ஸயாஸ்ட்’ ஏற்கால் வினாக்கல் விடுதலை கருத்தாள். ‘ஸயாஸ்ட்’ ஏற்கால் விடுதலை கருத்தாள் தீவிரமாயும் அது செலுத்துவதை அது புதிய அதிகாரம், பலிக்கூங்களில் நிர்விவுயிலீடு முபுருப்பாய்வாய ஸாங்குதையை பிரகாரியாகக்கலீன்கின் உதுக்கிளின்கு வாய்வாய்க்காங் கீகிஸ்துருக் யூரோபுரில் மாதம் காலை, அங்க் முபாக்குமையுடு அது பத்துத்தெயிலாயிருந்து ஸபையினில் உபஜாலமாய ஏது நாயரிக்கத் தில்லினிருந்து. அது செலுத்துவதை அது ரீதிக்கலூரும் யூரோபுரிக்க பரிசுயிப்புடுத்தி யூது அகோங்களாக. அது செலுத்துவும் அது ரீதிக்கலூரும் யூரோபுரிக்க பரிசுயிப்புடுத்தி யது அலைபிக்காளர்.”

പ്രവാചക്ക്ലീവ് എഴുപ്പേക്കേൾ അസോസിയേഷൻസ് സ്ഥാപകനായ സൗഗർബ്യപ്പ കോൺ പറിയുന്നു: “യുറൈസ്റ്റിലൂണഡയ് വൈജ്ഞാനിക നബാനമാനന്തിന്റെ അധികാരിമ കാരണം ഭസ്മം ആയിരുന്നു.”(Quoted by Robert. L. Cullick Jr. in ‘Mohammad the Educator’)- ബുർണ്ണിൽ അഹർമർ

12. പ്രവാചകനാതിക്കൽ പറഞ്ഞു: “കടക്കാതനായി മരണമടയാനിടയുള്ള, അഭ്യൂക്കിൽ, മരണ ശേഷം ബന്ധുക്കുള്ള നിരാലംബനനാക്കിയെങ്കാവുന്ന വല്ലവരുതുണ്ടെങ്കിൽ എന്ന സമീപി കുട്ടി. അവരുടെയെല്ലാം രക്ഷാകർത്താവാം ഞാൻ.” തിരുവൃത്തുട ജീവിതം ഇതിന് ഉത്തരം സാക്ഷിയതെ. -ബുർണ്ണിൽ അഹർമർ
13. ഫോക്കൽ ടെലി നുറു മഹാനാര The Hundreds എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ പരിചയപ്പെടുത്തിയ ഏകാദശി എഴുപ്പ് ഫാർട്ട് പ്രമാ സ്ഥാനം നാശകിയിൽ മുഹമ്മദ്‌നബിക്കാശാഖാനാശകുകു.
14. ഒരു പ്രവാചകന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ അയാളുടെ സഹായത്തിനായി മറ്റാരു പ്രവാചകനു നിയോഗിക്കുകയെന്ന നാഭാമത്താരു തുപബു സാധ്യമാണ്. പക്ഷേ, ഞാന്തർ വിട്ടുകളയാൻ കാരണം, വിശ്വാസ വുന്നാൽക്കാണ് അതിനു രണ്ടുവാഹനങ്ങളുംള്ളു എന്നാണ്. സ്ഥായികളായ (പ്രവാചകനാരു നിയോഗിക്കൽ അല്ലെന്നുവിണ്ട് ഒരു പൊതു നിയമമാണെന്ന് ആ രണ്ടുവാഹനങ്ങൾക്ക് മാത്രം തെളിയുകയില്ല. -ഗ്രന്ഥകാരിൻ
15. പുതിയൊരു ദാതൃത്തിന് ഒരു നിഖിതകാല കഴിഞ്ഞാൽ മതി എന്ന് ചിലർ പറയുന്നു. പതി മുന്നു നുറാണ്ടുക്കുക്കു മുന്ന് അവതരിച്ച ഒരു മതം അപ്രായോഗികവും കൂദാശാപ്പെട്ടുകുമ്പു കുതും പുതുയുഗത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് നിർവ്വഹിക്കാൻ അപ്രാപ്തവുമായിരിക്കുമെന്നാണ് വരുടെ പരാം. തികച്ചും അടിസ്ഥാനം തീരുത്താം മാത്രം കാരണങ്ങൾ പറയാം:

 1. ഇസ്ലാമിക ശിക്ഷണങ്ങൾ ശാശ്വതമാണ്. കാരണം, ഭൂത-ഭാവി-വർത്തമാനങ്ങളിലെയുണ്ടാവുന്ന ശിക്ഷണങ്ങൾ അവ അവതരിപ്പിച്ചത്. ബേയുടെ അവധുക്കത്തായ കൂദാശയ്ക്കും ലോകത്തിനേക്കാൾ കുറവും പരിമിതികളുള്ളതു മനുഷ്യപ്രക്രിയക്കും കഴിയാതുള്ളതു. സ്ഥലകാല പരിമിതികൾക്കു തീരുന്നായ ദൈവം അഞ്ചുനേരില്ല.
 2. ഇസ്ലാം മനുഷ്യപ്രക്രിയിലില്ലാത്തമാണ്. മനുഷ്യപ്രക്രിയക്കാക്കുട്ട് മാറ്റില്ല. പാരാണിക മനുഷ്യന്റെ അരെ തുമ്ഹായിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അവധുക്കത്താണ് മനുഷ്യരഖ്യം വാങ്ങപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ മാലിക പ്രക്രിയക്ക് മാറ്റില്ല.
 3. മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ശാശ്വതിക്കത്തുടെയും മാറ്റത്തിന്റെയും ഘടകങ്ങൾക്കിടയിൽ സൃഷ്ടി രഹായ ഒരു സമീകരണമാണ്. എല്ലാം ശാരംതുമല്ല. എല്ലാം മാറ്റത്തിന് വിധേയവുമല്ല. അടി സ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളും മരാളിക്കുല്പങ്ങളും മാറ്റത്തെ സ്ഥിരക്കുകയില്ല. ബഹാറൂപങ്ങളും കാലത്തിനിന്നുസ്ഥിപ്പ് മാറുന്നത് പരിശനാനിയമായ ചില തന്ത്രങ്ങളുടെ വെളിപ്പ് തനിൽ മാറ്റിട്ടുള്ളതു അവതരണം. ശാശ്വതിക്കത്, മാറ്റം- ഇവ രണ്ടിന്റെയും ആവശ്യങ്ങൾ ഇസ്ലാം നിവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇസ്ലാമിന്റെ ശാശ്വത തന്ത്രങ്ങളാണ് വുർജുനില്ലും സൃഷ്ടാന്തത്തിലുംള്ളത്. അതെന്ന് കാലാന്തര ആവശ്യങ്ങളാനുസരിച്ച് അവ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടു നാൽ ഇജ്തിഹാദിലുടെയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ മാലിക തന്ത്രങ്ങൾക്കും ശാശ്വതമായ വികാസത്തിനുനുവുപയോഗിക്കുവാനും അനുസ്പദിക്കുവാനും മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ ശാശ്വതമായ ചരിത്രയും ചെയ്യുന്നതും അവിക്കലാം അഭിക്രമാധികാരാരു വ്യവസ്ഥ കെട്ടിട്ടുതെ എക്കുമ്പം ഇസ്ലാമം ആയാൾ.
 4. ശാശ്വതയായി നോക്കിയാലും ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യാർഷങ്ങളിൽ ഉംഗാരം ചെയ്തുവെച്ച അന്തേയുഗത്തിലാണ് മനുഷ്യൻ ഉന്നും ജീവിക്കുന്നത് മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രസ്തുത തലത്തിൽ പറയുന്നതു ഒരു മാറ്റവും സംബന്ധിച്ചില്ല. നാഗരികതകൾ ഉംഗാരിക്കുകയും അസ്തമിക്കുകയും ചെയ്യും. സംസ്കാരങ്ങൾ നാബേദ്യക്കുകയും ചാണകാലംവുകയും ചെയ്യും. എങ്കിലും, കാലം പ്രാപണവിക പരിശാനമത്തിന്റെ മഹത്തായ ശൃംഖലപ്പെട്ടുരുതു നിലകൊള്ളുന്നു. അതിനാൽ നൃജാന്മാരുകൾക്കു മുന്ന് നാശകപ്പെട്ടുരുതു നിയമ സംഭിത കാലം വെല്ലാന്തരാം അപാരാധാഗികമായിത്തീരും എന്ന പാദം അടിസ്ഥാനപരിവും അബുദാജിലവുമാണ്.
 16. നമ്പി(സ)പരിയുന്നു: “എനിക്കുശേഷം ഇന്നിയെന്ന പ്രവാചകൻ ഉണ്ടാകുന്നതെല്ലാം മാറ്റാൻ അംഗീകാരം പറഞ്ഞു: “എന്നേയും എനിക്കു മുമ്പുള്ളവരുടെയും ഉപയരിതാണ്: ഒരുൾ

രു മന്ത്രം പണിയു. അതിനെ സുന്നതവും സുഖവുമാക്കി. പക്ഷെ, ഒരു മുളക്കളിൽനിന്ന് നധാനം ഉചിവാക്കിവെച്ചു. അന്നദിനേ അതിനെ പറക്കിണും വെക്കുകയും അതിന്റെ മനോഹരിത യിൽ അടങ്കുതം കുറുകയും ചെയ്തു. എന്തുകൊണ്ട് ഒരു കല്ലുകുടി വെച്ചില്ല എന്നവർ ചോദിച്ചു. ആ കല്ല് ഞാനാകുന്നു. ഞാനാതെ, അന്തുപ്പുംചുകൻ.” (ബുവാൾ, മുസ്ലിം). -വൃത്തിൽ അപഗ്രഡ്

നാല്

വിശ്വാസകാര്യങ്ങൾ

•

വിശ്വാസകാര്യങ്ങളിലേക്ക് കടക്കുന്നതിനു മുമ്പായി കഴിഞ്ഞ അധ്യായങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ച കാര്യങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി പരിശോധിക്കാം.

1. ‘ഇന്റലാമിനറ്റ് അർമ്മം ദൈവത്തിനുള്ള അനുസരണം, കീഴ്വണ്ണക്കം എന്നാക്കേണ്ണാം. ദൈവത്തിന്റെ സത്ത, ഗുണങ്ങൾ, ദൈവമാർഗ്ഗം, പര ലോകം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ശരിയായ അഭാനമില്ലാതെ ‘ഇന്റലാം’ ഉൾക്കൊള്ളാനാവില്ല. ഈ അഭാനം ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകരാർ മുഖ്യമേ ലഭിക്കു. അപ്പോൾ, ‘ഇന്റലാം’ എന്ന ശരിയായ നിർവ്വചനം ‘പ്രവാചകാധ്യാപനങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടും പ്രവാചക മാതൃക പിൻപറ്റിക്കൊണ്ടും ദൈവദാസനായി ജീവിക്കുക’ എന്നായിത്തീരുന്നു. പ്രവാചകരും സഹായ മില്ലാതെ നേരിട്ട് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുന്നു എന്ന് വാദിക്കുന്നവർ ഒരു കല്പം മുന്സലിമല്ല.

2. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഓരോ സമുദായത്തിലും വെച്ചുറെ പ്രവാചകരാർ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു—ഒരേ സമുദായത്തിൽന്തന്നെന്ന രാശിക്കുശേഷം മറ്റൊരാൾ എന്ന നിലയിൽ. അക്കാലത്ത്, ഓരോ സമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചും ‘ഇന്റലാം’ എന്നത് അതു സമുദായത്തിലെ പ്രവാചകരാർ അവരിൽ പ്രഭോധന ചെയ്ത മതത്തിന്റെ പേരായിരുന്നു. ഇന്റലാമിനറ്റ് മരിക്ക തത്ത്വങ്ങൾ എല്ലാ കാലത്തും എല്ലാ രാജ്യത്തും ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നു വെളിയിലും നിയമവ്യവസ്ഥകളും ആരാധനാമാർഗ്ഗങ്ങളും¹ വിഭിന്നങ്ങളായിരുന്നു. അതിനാൽ, ഒരു സമുദായത്തിന് ഒരു സമുദായത്തിലേക്ക് നിയോഗിത്തരായ പ്രവാചകരാർ മാതൃമേ വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. ഇതര സമുദായങ്ങളിലെ പ്രവാചകരാർ അനുഗ്രഹിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

3. മുഹമ്മദന്നബി(സ), എല്ലാ മനുഷ്യസമൂഹങ്ങൾക്കുമുള്ള പ്രവാചകനായി നിയോഗിക്കപ്പെടുകയും അദ്ദേഹം മുഖ്യമേ ഇന്റലാം പുർത്തികരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അതോടൊപ്പം ലോകത്തിന് മുഴുവനുമായി ഒരേ ‘ശരിഅമ്മത്’ നൽകപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മുഹമ്മദന്നബിയുടെ ദാത്യം ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തിനോ ഒരു പ്രത്യേക രാജ്യത്തിനോ ഉള്ളതല്ല. ഒരു

പ്രത്യേക കാലത്തെക്ക് മാത്രവുമല്ല മറിച്ച്, മുഴുവൻ മനുഷ്യവംശത്തിനുമുള്ള താൺ; എല്ലാ കാലത്തെക്കുമുള്ളതാണ്. മുൻ പ്രവാചകരാർ കൊണ്ടുവന്ന ശരീഅന്തുകളെല്ലാം തിരുമെനിയുടെ അശമനത്തോടെ ദുർബലപ്പെട്ടു. ഈനി ലോകാവസാനം വരെ മറ്റൊരു പ്രവാചകൻ വരില്ല. ദൈവത്തികൾനിന്ന് മറ്റൊരു ജീവിത പദ്ധതി അവതരിക്കയുമില്ല. അതിനാൽ, ഇപ്പോൾ ‘ഇന്ത്യാം’ എന്നത് മുഹമ്മദ്സഭാവി കൊണ്ടുവന്ന ദിനിന്റെ മാത്രം പേരാണ്. മുഹമ്മദ്സഭാവിയുടെ പ്രവാചകത്വം അംഗീകൃതിക്കുകയും അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ച കാര്യ അഭിലോച്ചയും വിശ്വസിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജന്തകൾ ദൈവത്തി ഏറ്റതാണെന്ന് സമർത്ഥപ്പെട്ട് അവയെ സർവാത്മനാ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാണ് ഇന്ന് ‘ഇന്ത്യാം’ എന്ന് പറയുന്നത്. മുസ്ലിമാകാൻ നിർബന്ധ പുർവ്വം വിശ്വസിക്കേണ്ടതോ, വിശ്വസിക്കാതിരുന്നാൽ കാഫിറായിപ്പോകുമെന്ന് ഭയങ്കരിക്കേണ്ടതോ ആയ ഒരു പ്രവാചകനും ഈനി വരാനില്ല.

ഇതുവും കാര്യങ്ങളാണ് മുൻ അധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചത്. ഈനി, മുഹമ്മദ്സഭാവി വിശ്വസിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെന്തെന്നും അവ എത്രമാത്രം യുക്തിദ്വേഘാണെന്നും അനേകാശിക്കാം.

ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസം

മുഹമ്മദ്സഭാവി(സ)യുടെ പ്രമാണവും മഹികവുമായ അധ്യാപനം ‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലാഹു’ എന്നതാണ്. അല്ലാഹുവല്ലാതെ വേരെ ഒരിലാഹുമില്ല എന്നാണീ വാക്കുത്തിനർമ്മം. ഇന്ത്യാമിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണീ വാക്കും. ഒരു മുസ്ലിമിനെ അവിശ്വാസിയിൽനിന്നും ബഹുഭേദവ വിശ്വാസിയിൽനിന്നും നാസ്തികനിൽനിന്നും വേർത്തിരിച്ചുനിർത്തുന്നത് ഈ വാക്യമാണ്. ഈ വാക്കും സമർത്ഥകുന്നവരും നിശ്ചയിക്കുന്നവരും തമിൽ ഭീമമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിത്തിരുന്നു. അത് സമർത്ഥകുന്നവർ ഒരു വിഭാഗവും നിശ്ചയിക്കുന്നവർ മറ്റൊരു വിഭാഗവുമായിമാറുന്നു. അത് സ്വീകരിക്കുന്ന വർക്ക് ഇഹ-പരലോകങ്ങളിൽ വിജയവും മോക്ഷവുമുണ്ട്. തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന നാമക്കാക്കട്ട പരാജയവും ഹീനതവും മാത്രവും.

മനുഷ്യർക്കിടയിൽ സംജ്ഞാതമാകുന്ന ഈ വൻ അന്തരം ‘ലാ’, ‘അലിഹ്’, ‘ഹാ’ എന്നീ അക്ഷരങ്ങൾ കൂടിച്ചേർക്കാ ഒരു പദം ഉച്ചതിക്കുന്നതിന്റെ മാത്രം ഫലമല്ല. ‘കുന്നിൽ’ എന്ന പദം ലക്ഷം തവണ ഉരുവിട്ടാലും പനി വിട്ടുമാറി നാമക്കിൽ അത് സേവിക്കുക തന്നെ വേണമല്ലോ. അതുപോലെ “ലാ ഇലാഹ ഇല്ലാഹു” എന്ന ഉരുവിട്ടുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം ഫലമാനുമില്ല. താനുചൂരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥവും അതുവഴി താൻ സ്വയം സമർത്ഥകുന്ന സംശയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഗാരബവും തന്നിൽ വന്നുചേരുന്ന ബാധ്യതകളുടെ ഭാരവും സംബന്ധിച്ച് തികഞ്ഞ ബോധമുണ്ടെങ്കിലേ അതുകൊണ്ട് ഫലമുള്ളൂ. ഈ വാക്കും സ്വീകരിക്കുന്നവരും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നവരും തമിൽ അന്തരമുണ്ടാകാനും വേണം ചില കാര്യങ്ങൾ: ഉച്ചതിക്കുന്ന വാക്കുത്തിന്റെ അർത്ഥം ഹൃദയത്തിൽ വേരുന്നാണ്; അതിൽ ദൃശ്യവിശ്വാസമുണ്ടായിരിക്കണം; വിരുദ്ധ

വിശ്വാസങ്ങളിൽനിന്ന് മുക്തമാവുകയും വേണം. ‘അണി കതിക്കുന്നതാണ്’, ‘വിഷദ് മാരകമാണ്’ തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങൾ നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന തുപോലുള്ള ഒരു വികാരമെങ്കിലും പ്രസ്തുത വാക്യത്തിനുമുണ്ടാകണം. അണിയുടെ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് വിശ്വാസം അടപ്പിൽ കൈയിട്ടുന്നതിൽനിന്ന് നമ്മെ തടയുന്നു; വിഷയത്തിന്റെ സഭാവത്തിലുള്ള വിശ്വാസം അത് കഴിക്കുന്നതിൽനിന്ന് നമ്മെ വിലക്കുന്നു. അതുപോലെ ‘ലാ ഇലാഹി ഇല്ലില്ലാഹി’ എന്ന വിശ്വദ് വാക്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ബഹുഭേദവത്വം, അവിശ്വാസം, നാസ്തികത തുടങ്ങിയവയുടെ അതിനില്ലാത്മായ അംഗങ്ങളിൽനിന്ന് പോലും നമ്മെ ശുശ്വരിക്കേണ്ടതാണ്.

വിശ്വദ് വാക്യത്തിന്റെ അർമ്മം

ആദ്യമായി ‘ഇലാഹ്’ എന്ന പദം എടുക്കുക. ‘ഇബാദത്തിനർഹനായ വൻ’ എന്നാണ്ടിനീർമ്മം. സർവ്വോപതിയായ പ്രതാപ ശക്തിയുടെയും ഓന്ന് ത്യാത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആരാധിക്കപ്പെടാനും അനുസരിക്കപ്പെടാനും അടിമവ്യത്തി ചെയ്യപ്പെടാനും ഭയക്കൽ ബഹുമാനങ്ങളോടെ ശിരസ്സുകൾ കുന്നിക്കപ്പെടാനും അർഹതയുള്ളവൻ എന്ന് സാരം. മനുഷ്യവുംവിജയാസവരപ്പിക്കത്തക്കവിധം വിപുലമായ ശക്തിമാഹാത്മ്യമുള്ളവൻ എന്ന അർമ്മവും ‘ഇലാഹ്’ എന്ന പദം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ലോകത്തിലെ സകല വസ്തുകളും ആശയിക്കുന്നവനും സകലരും സഹായമർമ്മിക്കുന്നവനും അതോടൊപ്പം ആരുടെയും ആശയം ആവശ്യമില്ലാത്തവനും ആയ ശക്തി എന്ന ആശയവും ‘ഇലാഹി’ലടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അദ്യമുൻ എന്ന അർമ്മവും അതിലന്തിഭവിച്ചു കിടക്കുന്നു. മനുഷ്യപ്രായങ്ങൾക്ക് കാണാൻ കഴിയാത്ത വിധം കഴിവുകൾ ഗോപ്യമായിരിക്കുന്നവനെയും ‘ഇലാഹ്’ എന്നു പറയും. പേരിഷ്യനിൽ ‘ഖുദാ’ എന്നും ഹിന്ദിയിൽ ‘ദേവത’ എന്നും ഇല്ലിഷിൽ ‘ഗോഡ്’ എന്നും ഹായിനതിന്റെ അർമ്മവും ഏതാണ്ട് ഇതു തന്നെ. ലോകത്തിലെ ഇതര ഭാഷകളിലും ഈ ആശയം ധനിപ്പിക്കാൻ പ്രത്യേകം വാക്കുകളുണ്ട്.²

‘അല്ലാഹ്’ എന്ന പദം ഏകബെദ്ധവത്തിനുള്ള പ്രത്യേക നാമമാണ്. അപ്പോൾ ‘ലാ ഇലാഹി ഇല്ലില്ലാഹി’ എന്ന വാക്യത്തിന്റെ അർമ്മം അല്ലാഹു എന്ന പേരോടുകൂടിയ ഏകബെദ്ധവമാഴിച്ച് വേറാരു ‘ഇലാഹില്ല’ എന്നായി. അതായത്, പുജകൾഹനായി അല്ലാഹുവല്ലാതെ മറ്റാരുമില്ല. ആരാധന, അടിമ വൃത്തി, അനുസാരം എന്നീ തുപത്തിലും തലകുന്നിക്കപ്പെടാൻ അർഹനായി അവനല്ലാതെ മറ്റാരുമില്ല. ഉടമസ്ഥനും വിധികർത്താവും അവൻ മാത്രമാണ്. സകല വസ്തുകളും അവൻ ആശ്രിതരാണ്. സകലരും അവനോട് മാത്രം സഹായമർമ്മിക്കാൻ നിർബന്ധിതരാണ്. അവൻ അദ്യമുന്നാണ്. ഇതൊക്കെ യാണതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ.

വിശ്വദ് വാക്യത്തിന്റെ പൊതുൾ

വിശ്വദ് വാക്യത്തിലെ പദങ്ങളുടെ അർമ്മം മാത്രമാണിപ്പിറഞ്ഞത്. ഈ നി

അതിന്റെ പൊതുഭൗതികാണന് പരിശോധിക്കാം. പുരാതന ചരിത്രവും പാരാ സ്ഥിക ജനത്തികളുടെ സ്ഥാരക ചിഹ്നങ്ങളും നമ്മുൾപ്പെടെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്: മനുഷ്യൻ എക്കാലത്തും ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിച്ച് അതിനെ ആരാധിച്ചിരുന്നുവെന്നതാണത്. ഈന് ജീവിക്കുന്ന പരിഷ്കൃതരും അപരി ഷ്കൃതരുമായ സമുദായങ്ങളാക്കെന്നും എത്രോ രീതിയിൽ ദൈവവിശ്വ സികളും ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നവരുമാണ്. ഈൽ ദൈവത്തക്കുറിച്ചുള്ള ചിത്ര മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ നിലിന്നമായ ഓന്നാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഒരു ശക്തിയെ ദൈവമായി സ്വീകരിച്ച് അതിനെ ആരാധിക്കാൻ നിർബന്ധിക്കുന്ന ഒരു പ്രേരക ശക്തി മനുഷ്യനിൽ പ്രകൃത്യാ തന്നെയുണ്ട്. എന്നാണ് ഈ പ്രേരകശക്തി? സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തെയും മറ്റു മനുഷ്യരുടെ പരിഞ്ചമ്പി തികളെയും സുസുക്ഷ്മം പറിച്ചാൽ ആ ചോദ്യത്തിനുത്തരം കാണാം.

മനുഷ്യൻ ധമാർഡത്തിൽ ഒരുമിയാധികാരം ജീവിക്കുന്നത്. അവൻ പ്രകൃത്യാതന്നെ ബലപൂർണ്ണമായ ആശ്രിതനുമാണ്. തന്റെ അസ്തിത്വം നിലനിർത്തി പ്ലോറാൻ ആവശ്യമായ നിരവധി വസ്തുകളുണ്ട്. എന്നാൽ, അവയെന്നും അവന്നെയിനമല്ല. അവ സ്വയം അവൻ ലഭിക്കുകയാണ്; അതുപോലെ അവ നിൽനിന്ന് അപഹരിക്കപ്പെടുകയും. അവനുപകാരപ്രദമായ എത്രയോ വസ്തുകളുണ്ട്. അവ കരസ്വമാക്കാൻ അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു; അവ ചില പ്ലോൾ അവൻ ലഭിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലപ്ലോൾ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നു. കാരണം, അവ തീർത്തും അവൻ്റെ അധികാരത്തിലല്ല.

അവൻ ദോഷവും നഷ്ടവും വരുത്തുന്ന ചില കാര്യങ്ങളുണ്ട്. അവൻ്റെ ജീവിത സന്ധാര്യം മുഴുവൻ നിമിഷനേരംകൊണ്ട് നശിപ്പിക്കാൻ കരുത്തു ഉള്ളവ; അവൻ്റെ ആശകളും പ്രതീക്ഷകളും അവ തകർത്തുകളില്ലെന്നു. അവനെ രോഗത്തിലും ആപത്തുകളിലുമകപ്പെടുത്തുന്നു. അവയെ തടുകണമെന്നവനാഗ്രഹിക്കുണ്ട്. പക്ഷേ, എപ്പോഴുമുണ്ട് സാധ്യക്കുന്നില്ല. തന്മുലം അവ യാതന അവന്നിൽ വേദുന്നുന്നു.

ചില വസ്തുകൾ അവനെ വിഹാലനും പരാജിത മനസ്കനുമാക്കുന്നു. ഉത്തരുംഗമായ പർവ്വതങ്ങൾ, വൻ നടക്കൾ, ഭീമാകാരനാരായ ജനുകൾ, കൊടുക്കാറ്, പ്രളയം, ഭൂക്കമ്പം, മേഘഗർജ്ജനം, കരാളമായ അണ്ഡകാരം, കണ്ണ നീക്കുന്ന മിന്നൽപ്പിണ്ടുകൾ, തോരാത്ത പേമാരി, ജലിക്കുന്ന സുരൂഗാളം, പ്രഭ വിത്രുന്ന ചട്ടും, മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ- അങ്ങനെന്നെന്തെത്രയോ പ്രാപണ്ണിക വസ്തുകൾ അവൻ കാണുന്നു. തന്നെക്കാൾ എത്രയോ അധികം വലുപ്പവും ശക്തിയും പ്രതാപവുമുള്ളവ. അവയുടെ മുന്നിൽ താൻ കേവലം അശക്തനും നിസ്സാരനുമാണെന്ന തോന്തൽ അവന്നിൽ ശക്തിപ്രാപിക്കുന്നു. താൻ അടിമയും ആശ്രിതനുമാണെന്ന ബോധം മനസ്സിലുറക്കുന്നു. അതോടെ, ഈ പ്രതിശോഭങ്ങളുടെയെല്ലാം ഉടമസ്ഥത വഹിക്കുന്ന ആ മഹാ ശക്തിയെക്കുറിച്ച് അവൻ ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങുന്നു. അതിന്റെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ബോധം, കീഴ്വണ്ണക്കത്തോടെ അതിന്റെ മുന്നിൽ തലകുന്നിക്കാൻ

അവനെ നിർബന്ധിതനാക്കുന്നു. അതിന്റെ അജയ്യശക്തിയെക്കുറിച്ച് ധാരണ, അതിന്റെ മുമ്പിൽ സന്തം നിസ്സഹായാവസ്ഥ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ അവനെ പേരിലും പ്രിക്കുന്നു. തനിക്ക് നന്ദി ചെയ്യുന്ന ശക്തികളെക്കുറിച്ച് ചിന്ത അവയോട് സഹായമർദ്ദിക്കാൻ അവനെ ഉത്സുകനാക്കുന്നു. തനിക്ക് നാശനഷ്ടമേൽപ്പിക്കുന്ന ശക്തികളെക്കുറിച്ച് അൻഡ് അവയുടെ കോപത്രിൽനിന്ന് രക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ തോൻ അവനെ ഉദ്യുക്തനാക്കുന്നു.

മനുഷ്യൻ അജന്തതയുടെ താഴേ പട്ടിയിലായിരിക്കുമ്പോൾ ശക്തിയും പ്രതാപവുമുള്ളതായോ ശൃംഗാരാധാരങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളതായോ അവന് തോനുന്ന വസ്തുകളെ ദൈവമെന്ന് യാർക്കുന്നു. അങ്ങനെ, പ്രാപ എന്നീക പ്രതിഭാസങ്ങളിൽ മിക്കതിനെന്നും അവൻ പുജിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, അഞ്ചനമാകുന്ന പ്രകാശം വ്യാപിച്ചു തുടങ്ങുന്നതോടെ അവയെല്ലാം തന്നെപ്പോലെ അശക്തരും ആശ്രിതരും അടിമകളുമാണെന്നവൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എത്ര ഭീകര ജന്തുവും ഒരു കൊതുകി നെപ്പോലെ ചതുപ്പോകുന്നു. എന്നാൽ കുലം കുത്തിയെഴുകുന്ന വൻ നടികൾ പോലും മറ്റാരിക്കൽ വറി വരണ്ണു പോകുന്നു. പർവതങ്ങളെ മനുഷ്യൻ തന്നെ ഇടിച്ച് നിരത്തുന്നു. വുക്ഷലതാദികൾ മുള്ളപ്രിക്കുകയെന്നത് ഭൂമിയുടെ സന്തം അധികാരം പരിധിയിൽ പെട്ടതല്ല. ജലത്തിന്റെ സഹകരണമില്ലെങ്കിൽ ഭൂമി നിസ്സഹായയാണ്. വെള്ളത്തിനുമില്ല സേച്ചുവാധികാരം. അത് കാറ്റിനെ ആശയിക്കുന്നു. കാറ്റിനും സ്വാധികാരമില്ല. അതുണ്ടാവുന്നതും ഇല്ലാതാവുന്നതും മറ്റു ചിലതിനെ ആശയിച്ചാണ്. സുര്യ-ചട്ട-നക്ഷത്രാദി ശോളങ്ങളും ചില നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണ്. ആ നിയമങ്ങൾക്കെതിരായി ഓന്നണ്ണാൻ പോലും അവകാവില്ല. ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്ന മനുഷ്യമനസ്സ് അദ്യശ്വേച്ഛയും രഹസ്യവുമായ ശക്തികളിലേക്ക് നീണ്ടിത്തുടങ്ങുന്നു. ഈ പ്രതിഭാസങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ ചില അദ്യശ്വേച്ഛ ശക്തികൾ ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ടെന്നും അവയാണിതെല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്നതെന്നും അവർക്കരുതിത്തുടങ്ങുന്നു. ഇവിടെനിന്നാണ് ദേവമാരുടെയും ദേവതകളുടെയും ആരംഭം. കാറ്റിനും തീയിനും വെള്ളത്തിനും രോഗത്തിനും ആരോഗ്യത്തിനും ഒക്കെ വേറെ വേറെ ദേവങ്ങൾ. അവയുടെ സാങ്കർപ്പിക രൂപങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച ജനം ആരാധനയും തുടങ്ങി.

അഞ്ചനത്തിന്റെ വെളിച്ചും കുറേക്കുടി തെളിയുമ്പോൾ പ്രാപണ്ണിക വ്യവസ്ഥ ഒരു ഏകീകൃത നിയമത്താൽ ബന്ധിതമാണെന്ന് മനുഷ്യന്മായുമാകും. കാറ്റിന്റെ ഗതിയും മഴയുടെ വരവും ശോളങ്ങളുടെ ഫേണവും കാലാവസ്ഥയുടെ മാറ്റവുമെല്ലാം ഒരു നിശ്ചിത വ്യവസ്ഥയിലും ക്രമത്തിലുമാണ് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഓരോ പ്രവൃത്തിയും അതതിന്റെ സമയത്ത് കൃത്യമായി നടക്കുന്നു. അതിനാവശ്യമായ എല്ലാ പ്രാപണ്ണിക ശക്തികളും പരസ്പരം സംഘടിച്ചും സഹകരിച്ചും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളും സംബന്ധിക്കുന്നു! പ്രാപണ്ണിക വ്യവസ്ഥയുടെ ഈ ഏകീകൃതവും ഒരുമയും

കണ്ണ് ചെറിയ ദൈവങ്ങളെയല്ലോ നയിക്കുന്ന ഒരു വലിയ ദൈവം കൂടിയും ശാഖയും സമർക്കാൻ ബഹുദിവസ വിശ്വാസി നിർബന്ധിതനായിത്തീരുന്നു. കാരണം, ദൈവങ്ങൾ തമിലുള്ള ഭിന്നിപ്പ് ലോകവ്യവസ്ഥയെത്തുനന്ന താരു മാറാക്കുമെന്നാവന്നറിയാം. ആ വലിയ ദൈവത്തിന് അവൻ ‘അല്ലാഹു’എന്നോ ‘പരമേശ്വരൻ’ എന്നോ മറ്റൊ പേരിൽ വിളിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ആരാധനയിലും അനുസരണത്തിലും ചെറു ദൈവങ്ങൾക്കുമവൻ പക്ക നൽകുന്നു. ദിവ്യത്രം, ഭൂമിയിലെ ചില സ്വന്ദര്ഥങ്ങൾ പോലുള്ള ഒന്നാണെന്നാണ് അവൻ ഡാരണ. ഇവിടെ രണ്ടായല്ലവനും, കീഴിൽ മുന്തിമാരും, പിന്നെ സെക്രട്ട തിമാരും കീഴുദ്യാഗ്രഹംമാരുമെങ്ങളും. ചെറു ദൈവങ്ങളെ തൃപ്തി പ്രൗഢ്യത്താതെ വലിയ ദൈവത്തിന്റെ സാമീപ്യം സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നും അവൻ ഡാരണയിലും. അതിനായി അവയെ ആരാധനയിലും; അവയോട് സഹായമർമ്മിക്കുന്നു. അവയെ മധ്യസ്ഥരാക്കുന്നു; നേർച്ചകളും വഴിപാടുകളും കൊണ്ട് അവയെ തൃപ്തിപ്രൗഢ്യത്തുന്നു.

ജനാനത്തിന്റെ പ്രകാശം അനുകൂലമം വർധിക്കുന്നതായും ദൈവങ്ങളുടെ സംഖ്യ ചുരുങ്ങിക്കൊണ്ടെം വരും. ആ ബെളിച്ചുത്തിൽ ചിന്തിക്കാനാരംഭിക്കുന്ന മനുഷ്യന്, അജന്താനികൾ ചമച്ചുണ്ടാകിയ ദൈവങ്ങൾ ദൈവങ്ങളേയെ ല്ലുനും തന്നെപ്പോലുള്ളു അടിമകളോ തന്നെക്കാളും നിസ്സഹായരോ ആണെന്നും വ്യക്തമാവും. അങ്ങനെ അവയെ ഓരോന്നായി അവൻ കൈഭയാഴിക്കും. ഒടുവിൽ ഏക ദൈവം മാത്രം അവഗ്രഹിക്കും. ആ ഏക ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിഭാവനയിൽ പിന്നെയും അജന്തതകൾ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിരിക്കും. ചിലർ ദൈവത്തിനെന്നാരു സമൂലശരീരം സക്തപിക്കും. അവന്നൊരിപ്പിടിവും. അതിലിരുന്ന് അവൻ ഭരിക്കുകയാണ്! മറ്റു ചിലർ ദൈവത്തിന് ഭാര്യാ സന്താനങ്ങളെ കൽപിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെതായ ഒരു സന്താന പതന്നയ്ക്കും. ദൈവം മനുഷ്യത്വപത്രിൽ ഇടക്കിടെ ഭൂമിയിലിരിഞ്ഞു വരുന്നുവെന്നാണ് മറ്റു ചിലരുടെ സക്തപിം. പ്രപഞ്ചമാകുന്ന ഇം വ്യവസായശാല നടത്തിവിട്ട് ദൈവം ഏവിടെയോ വിശ്രമം കൊള്ളുകയാണെന്ന് വിശദിക്കുന്നവയുണ്ട്. ഇന്ത്യം ചിലർ, പുണ്യവാളമാരുടെയും മഹാത്മാക്കളുടെയും ശ്രിപാർശ്വയും മാധ്യസ്ഥ്യവുമീല്ലാതെ ദൈവസാമീപ്യം സാധ്യമല്ലെന്ന് തെറ്റിഉതിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ ദൈവത്തിന് തങ്ങളുടെ സക്തപത്തിലുള്ളു ഒരു തുപം നൽകി അതിനെ പ്രതിഷ്ഠംതാഴി പൂജിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയെന്നെല്ലും അജന്തതകൾ! ഫലമോ, അവൻ പിന്നെയും ബഹുദിവസ വിശ്വാസത്തിലും അവിശ്വാസത്തിലും തന്നെ കൂടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു.

“ഈ ഖലാഹ ഇല്ലോ”യുടെ പദവി സർവോത്ക്ഷ്യംമാണ്. ദൈവം ഏല്ലാ കാലത്തും സ്വന്നം പ്രവാചകരാർക്കു നൽകിയ ധ്യാർമ്മ അണ്ടാനമാണിൽ. ഇതേ അണ്ടാനവുംകൊണ്ടാണ് ആദിപിതാവായ ആദം(അ) ആഗതനായത്. ഇതേ അണ്ടാനമാണ് ഇബ്രാഹീം, മുസാ, ഇസൂ(അ) തുടങ്ങിയ പ്രവാചകന്മാർക്ക് നൽകപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇതേ അണ്ടാനത്തിന്റെ വെളിച്ചുവുംകൊണ്ടാണ് ഒടുവിൽ മുഹമ്മദന്നബി(സ)യും ആഗതനായത്. ഇത് തനിമയാർന്ന അണ്ടാന

മാൻ- അപഞ്ചതയുടെ കലർപ്പില്ലാത്ത അന്താനം. പ്രവാചകരാർക്ക് നൽകി പ്രേക്ഷിക്കുന്ന ഇതു അന്താനത്തിൽനിന്നും മുഖം തിരിച്ചുകളിഞ്ഞതാണ് ജനങ്ങൾ ബഹുദൈവ വിശ്വാസത്തിലും വിഗ്രഹ പുജയിലും അവിശ്വാസത്തിലും അകപ്പേട്ടു പോയതിൽനിന്ന് ഹേതു. ഈ ചെറുവാക്കൃതിൽ എത്ര വലിയ യാമാർമ്മ മാനന്തർവ്വിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് നോക്കുക:

1. ദിവ്യതു വിഭാവന: അതിവിശ്വാലമായ ഈ ബേഹർമാണ്ഡികടാഹത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ഭവിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ചിന്തിക്കുന്നോൾ നമ്മുടെ മന്ത്തിഷ്ഠകം തളർന്നുപോകുന്നു. ഈ പ്രപഞ്ചം നമുക്കുജൈഞ്ഞതമായ കാലം മുതൽ ചലിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നമുക്കുജൈഞ്ഞതമായ കാലം വരെ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈതിൽ അറുമില്ലാത്ത സുഷ്ടികൾ ജനിക്കുന്നു. അനുനിമിഷം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഭ്യന്തരങ്ങൾ മനുഷ്യവുഡിയെ സംഭരിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ദൈവമായിരിക്കുന്നവൻ ചില ഗുണവിശേഷങ്ങൾ കൂടിയേ തീരു: അവൻ സ്ഥലകാല പരിധികൾക്കും തന്നും ശാശ്വതനും ആശയം ആവശ്യമില്ലാത്തവനും സർവ്വശക്തനും മഹായുക്തിമാനും ആയിരിക്കണം. അവൻ സർവ്വത്തിലും മേലെ ആയിരിക്കണം. തന്റെ ആജ്ഞകൾ ലംഘിക്കാൻ ഒന്നിനും സാധിക്കാതെ വിധം സിമാതീ തമായ പ്രാപ്തിയുള്ളവനാകണം. സകലവിധ കഴിവുകളുടെയും ഉടമസ്ഥനായിരിക്കണം. സമസ്ത ലോകത്തിലെയും സകല ജീവജാലങ്ങൾക്കും ജീവിത സാമഗ്രികൾ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നവനായിരിക്കണം. സകല വിധ നൃനതകളിൽനിന്നും പരിശുദ്ധനായിരിക്കണം. തന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ ഒരു സാധിനവും ചെലുത്താൻ മറ്റാരെയും അനുവദിക്കാണ്ടെന്നും.

2. ഇപ്പുറം ദിവ്യതു ഗുണങ്ങളില്ലാം ഒരു ശക്തിയിൽത്തന്നെ സമേജിച്ചിരിക്കണം. രണ്ടാംതിനും അവ സമമായി വിത്തിച്ചേടുക്കുക തീരെ അസംഭവ്യമാണ്. കാരണം, എല്ലാറ്റിലും ഉപാന്താധികാരിയായവനും എല്ലാറ്റിനും മേൽ അധികാരം നടത്തുന്നവനുമായി ഒരാളേ ഉണ്ടാകാവു. ദിവ്യതുഗുണങ്ങൾ പല ദൈവങ്ങളിൽ വിഭജിക്കപ്പെട്ടുക എന്നതും സംഭവ്യമല്ല. കാരണം, വിധികർത്താവ് ഒരുവനും സർവ്വത്താർ മറ്റാരുത്തനും അന്നദാതാവ് മുന്നാമതൊരുവനും ആയാൽ ഓരോ ദൈവത്തിനും മറ്റേ ദൈവത്തെ ആശയിക്കേണ്ടിവരും. ഈ ദൈവങ്ങൾ പരിസ്പരം സഹകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചം ഒറ്റയടിക്കണമെന്നും ദൈവത്തിൽ-എന്നതും അസംഭവ്യം. കാരണം, സയം നിലനിൽക്കാനാവാതെ ദൈവം എങ്ങനെന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ നിലനിർത്തും? സന്തം ദിവ്യതും അപഹരിക്കപ്പെട്ടു പോവുന്നത് തന്ത്യാൻ കെൽപില്ലാത്ത ദൈവം എങ്ങനെയാണ് ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ സംരക്ഷിക്കുക? അതിനാൽ, ദിവ്യതുഗുണങ്ങൾ ഒരുപാഠത്തിൽനിന്ന് മാത്രം സമേജിച്ചിരിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

3. ഈ ദിവ്യതുവിഭാവന മുമ്പിൽവെച്ച് പ്രപഞ്ചത്തിലേക്കാന്

കണ്ണോടിച്ചു നോക്കു. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു വസ്തു ഈ ദിവ്യ ത്രായണങ്ങൾ സാധ്യതയില്ലെന്നോ? ഒരിക്കലുംില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിലെ മുഴുവൻ വസ്തുകളും പരാശ്രയം വേണ്ടവയും അനുവസ്തുകളും നിയ ത്രിക്ഷേപ്പട്ടനാവയ്യുമാണ്. അവ ഉണ്ടാകുന്നു; നശിക്കുന്നു. ജനിക്കുന്നു; മരിക്കുന്നു. ഓനിബന്ധിയും അവസ്ഥ സുന്നമിരമല്ല. സ്വയം പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ശക്തി ഓനിനുമില്ല. നിശ്ചിത നിയമങ്ങൾക്കെതിരായി ചലിക്കാൻ ഓനിനും സാധ്യമല്ല. അവരെയാനും ദൈവമല്ല. കാരണം, ദിവ്യത്വത്തിന്റെ കണിക പോലും ഓനിലുമില്ല. അവക്ക് ദിവ്യത്വത്തിൽ പക്ഷുമല്ല. ഈതാണ് പരിശൂല വാക്കുത്തിലെ ആദ്യഭാഗമായ “ലാ ഇലാഹ”(ഒരു ദൈവവുമില്ല) എന്നതു കൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ.

4. ഇപ്പോൾ, പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകല വസ്തുകളിൽനിന്നും ദിവ്യത്വത്തെ നിയോഷം എടുത്തുകളിൽനിന്നും, ഇനി നാം സമ്മതിക്കേണ്ടത് എല്ലാറിനുമുപരി ദൈസ്തിതമുണ്ടാക്കുന്നും ദിവ്യത്വത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഗുണങ്ങളും അവനിൽ മാത്രം സമേച്ചിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും അവനൊഴികെ വേറോ ഒരു ദൈവവുമി ലഭ്യനും ആണ്. ഈതാണ് “ഇല്ലാഹു”വിലാദങ്ങിയ ആശയം. ഈതന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ആശാനം, ഗവേഷണനിരിക്ഷണങ്ങൾ ഏറ്റവേറെ നടത്തു ദേശാനും ആശാനത്തിന്റെ ആദ്യബിന്ദുവും അന്ത്യബിന്ദുവും “ഇല്ലാഹു” എന്ന സത്യം മാത്രമാണെന്ന് നമുക്ക് ബോധ്യമാവും. പ്രപഞ്ച യാമാർമ്മ അഞ്ച് പതിശോധിക്കുന്നതിനുള്ള ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനീയങ്ങളിലെ ഏതു ശാഖ യിൽ ഗവേഷണം നടത്തിയാലും-അത് പ്രകൃതിശാസ്ത്രമോ രസതന്ത്രമോ ജ്യാതിശാസ്ത്രമോ ഭൂമിശാസ്ത്രമോ ജീവശാസ്ത്രമോ ആകട്ട-ഗവേഷണം പുരോഗമിക്കുന്നതായും, “ലാ ഇലാഹ ഇല്ലാഹു”വിശ്രീ സത്യാവസ്ഥ സുരൂപ്രകാശം പോലെ തെളിഞ്ഞു കാണുകയും അതിലുള്ള വിശ്വാസം കുടുതൽ ദുഷമാവുകയും ചെയ്യും. മാത്രമല്ല, ഈ സത്യം നിശ്ചയിച്ചു കഴി ദശായൽ പിന്നെ, പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകല വസ്തുകളും അർധശൂന്യവും പ്രയോജനരഹിതവുമാണെന്ന് ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണത്തിലെ ഓരോ കാൽ വെപ്പിലും ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

എക്കാദവ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ

“ലാ ഇലാഹ ഇല്ലാഹു” അംഗീകരിക്കുന്നതു മുലം ജീവിതത്തിലുണ്ടായി തന്മൈനാ സർപ്പലഭങ്ങളോവോ? അത് നിശ്ചയിക്കുന്നതിനാൽ മനുഷ്യൻ ഇഹ ലോകത്തും പരലോകത്തും അധികമനും പരാജിതനുമായിതീരുന്നതെന്നു കൊണ്ട്?

1. വിശൂല വാക്കും മനുഷ്യനെ വിശാലമനസ്കനാക്കുന്നു. കാരണം, ആകാശഭൂമികളുടെ പ്രസ്താവയും സർവലോകങ്ങളുടെയും ഉടമസ്ഥനും പരിപാലകനുമായ ഒരു ദൈവത്തിലാണെന്നെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ വിശ്വാസത്തിനും ശേഷം പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള അനുംതിനുമായി തോന്തരകയില്ല. തന്റെയും മറ്റൊരു വസ്തുകളുടെയും രക്ഷിതാവ് ഒരാളാണെന്നും

തങ്ങളെയെല്ലാം ഒരേ യജമാനർഹ ഭാസമാരും ഒരേ രാജാവിൻ്റെ പ്രജകളും മാണണന്നും അധാർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അവൻറെ അനുഭാവവും അനുകൂല സയും സഹിതാപവും സ്വന്നഹിവും സേവനവും സക്ഷുചിത വീക്ഷണങ്ങൾക്കും യാതിരിക്കില്ല. മറിച്ച്, താൻ വിശ്വസിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെതു പോലെ നിസ്സീ മവും വിശാലവുമായിരിക്കും. എന്നാൽ, കുറേ ചെറുദൈവങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യരെത്തു പോലുള്ള പരിമിതവും അപൂർണ്ണവുമായ ഗുണങ്ങൾ സകൽപിക്കുന്നവർക്ക് ആ വിശാലവീക്ഷണം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവില്ല. ഒരു ദൈവനി ഷേധിക്കും അതുണ്ടാവില്ല.

2. വിശ്വാദ വാക്കും മനുഷ്യനെ ആത്മാഭിമാനിയാക്കുന്നു. കാരണം, അവൻ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവം സകല ശക്തികളുടെയും ഉടമസ്ഥനാണ്. ജീവിപ്പിക്കുകയും മരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ്; ലാഭനഷ്ടങ്ങളേൽപ്പിക്കുന്നവനാണ്. സ്വാധീനവും അധികാരവുമെല്ലാം അവൻ മാത്രമാണ്. ഈ വിശ്വാസം ദൈവമാണിച്ചുള്ള സകല വസ്തുകളിൽനിന്നും അധാരു സ്വാശേയനും നിർദ്ദയനുമാക്കുന്നു. അധാരുടെ ശിരസ്സ് സൃഷ്ടികൾക്കു മുമ്പിൽ കുന്നിയുകയില്ല. കൈകൾ അനുരൂപ മുമ്പിലേക്ക് നിബൃക്കയില്ല മനസ്സിൽ ആരോടും ഭയക്കിബഹുമാനങ്ങൾ നിന്നയുകയില്ല. എന്നാൽ, ഒരു ബഹു ദൈവവിശ്വാസിയുടെയോ അവിശ്വാസിയുടെയോ നാസ്തികരുത്തേയോ അവ സ്ഥായരാണോ? അവൻ സ്വപ്നങ്ങൾക്കുടെ മുമ്പിൽ തല കുന്നിക്കുന്നു. അവതിൽ നിന്ന് രക്ഷ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. അവരുടെ കോപം ഭയപെട്ടുന്നു.

3. വിശ്വാദ വാക്കും മനുഷ്യനെ വിനയാനന്തരനാക്കുന്നു. അഹങ്കാരം അധാരു സ്വപ്നിലേക്കുകയെ തുല്യ. സന്താന കഴിവുകൾ അധാരു വസ്തിതനാക്കുകയില്ല. തന്റെ ശക്തിയുടെയോ സന്പത്തിന്റെയോ യോഗ്യതയുടെയോ പേരിലുള്ള നാട്യമോ അഹംഭാവമോ അധാരുടെ മനസ്സിൽ സ്ഥലം പിടിക്കില്ല. കാരണം, തന്റെതായതെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ ഭാന്മാണണാണ് അധാരു തുടെ വിശ്വാസം. അവ നൽകിയ ദൈവം തിരിച്ചെടുക്കാനും കഴിവുള്ളവനാണെന്നായാശ്രിതനായാശ്രിതയാം. എന്നാൽ, ഒരു ദൈവവിശ്വാസിയുടെ സ്ഥിതിയോ? വള്ള യോഗ്യതയും കൈവന്നാലുടൻ അധാർ അഹങ്കാരിയായി മാറുന്നു. തന്റെ ഭേദയള്ളുകളെല്ലാം സന്താന കഴിവുകളുണ്ടോ അധാർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ബഹുദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ അനിവാര്യ ഫലമാണെങ്കാരം. കാരണം, ദൈവങ്ങളും ഓവതകളുമായി അനുശീലനില്ലാത്ത പ്രത്യേകഖണ്ഡം തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്ന് അവർ ഉദ്ദേശാഷിക്കുന്നു!

4. വിശ്വാദ വാക്കുത്തിലുള്ള വിശ്വാസം മനുഷ്യന് ആത്മശുഖി കൈവരുത്തുകയും സർക്കർമ്മങ്ങൾക്ക് പ്രേരണ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ജീവിത വിജയത്തിന് അവയല്ലാതെ മറ്റു പോവശികളിലേല്ലോ അധാർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. കാരണം, താൻ വിശ്വസിക്കുന്ന ദൈവം ആരുടെയും ആശയം ആവശ്യമില്ലാത്തവനാണ്. നിഷ്പക്ഷനും നിസ്വാർമ്മിയുമാണ്. നിബന്ധനാണ്. പരമശക്തനാണ്. വിവ്രതത്തിൽ മറ്റാർക്കും ഒരു പക്ഷും അനുവദിക്കാത്തവനാണ്. അതിനാൽ, ആത്മശുഖിയും

സർക്കർമ്മവുമല്ലാതെ, തന്റെ രക്ഷക്കും വിജയത്തിനും മറ്റു വഴികളില്ല. എന്നാൽ, ബഹുദേശവിശ്വാസികളെയും അവിശ്വാസികളെയും വ്യാജപ്രതീക്ഷകളും വ്യാമോഹരണങ്ങളുമാണ് നയിക്കുന്നത്. ദൈവപൂത്രമാർ തങ്ങൾക്കായി സംയം ബലിയർപ്പിക്കുമെന്നാണ് ചിലരുടെ വിശ്വാസം. മറ്റു ചിലർ, തങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ പ്രിയപ്പട്ടവരും അടുത്ത ബന്ധുക്കളുമാണെന്ന് കരുതുന്നു. അതിനാൽ, ഒരിക്കലെല്ലാം ദൈവം തങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുകയില്ല. മഹാത്മാകര്മ്മൻ തങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ദൈവത്തോട് ശിപാർശ ചെയ്യുമെന്നാണ് വേറൊരിലരുടെ വിശ്വാസം. ദേവതകൾക്ക് ചില വഴിപാടുകൾ കൊടുത്താൽ പിന്നെ എന്നും പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ലെസാൻസായി എന്നാണ് വേറൊരിലരുടെ ധാരണ. പാപങ്ങളില്ലും ദുഷ്കർമ്മങ്ങളില്ലും അകപ്പെടുക മാത്രമാണ് ഇത്തരം വ്യാജവിശ്വാസങ്ങളുടെ ഫലം. അവ ആര്ഥശ്രൂവകീരണത്തിൽനിന്നും സർക്കർമ്മങ്ങളിൽനിന്നും ശ്രദ്ധ തിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്യും. നാസ്തികരാക്കട്ട, സന്തം ദുഷ്ക്രത്യങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ദൈവത്തിന്ത്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നീല്ല. തന്നിമിത്തം സർവ്വത്രസ്വത്രരാണ് തങ്ങളെന്നവർ കരുതുന്നു. ദേഹോച്ചകളാണവരുടെ ദൈവങ്ങൾ. അവർ അവയുടെ ഭാസമാരു.

5. വിശ്വാസ വാക്കും മനുഷ്യന് ആശയും പ്രതീക്ഷയും നൽകുന്നു. നിരാഗം അവനെ ബാധിക്കുകയേ ഇല്ല. കാരണം, പ്രപഞ്ചത്തിലെ സർവ്വഭാജ്യം ഇതെന്നയും ഉടമസ്ഥനാണ് അവൻ വിശ്വസിക്കുന്ന ദൈവം. അവൻ സർവ്വജനക്കും ഉടമാരുവാനും സർവ്വശക്തതന്മാണം. ഈ വിശ്വാസം അവന് അംഗം ധാരണമായ മനഃശാന്തിയും സംതൃപ്തിയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. അവൻ മഹാദയത്തിൽ സദാ പ്രത്യാശകളും പ്രതീക്ഷകളും നിരണ്ടിരിക്കും. സകല കവാടങ്ങളും കാട്ടിയടക്കപ്പട്ടാലും ജീവിത മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഒന്നാണെന്നായി നഷ്ടപ്പട്ടാലും ദൈവം തന്നെ കൈക്കെയാഴിക്കില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ഉദാര്യത്തിലും ശക്തിയിലും വിശ്വാസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പുതിയ പ്രതീക്ഷകളോടെ, പ്രത്യാശകളോടെ അധാർ അധാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഈ മനഃശാന്തി പ്രദാനം ചെയ്യാൻ ദൈവവിശ്വാസത്തിന്മല്ലാതെ സാധ്യമല്ല. അവിശ്വാസികളാക്കട്ട അസ്പതിച്ചിത്തരായിരിക്കും. അവർ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നത് ബലഹരിനമായ അസ്തിത്വങ്ങളിലാണ്. തന്മുഖം ആപത്തുകൾ അവരെ നിരാശയിലാഴ്ത്തു. ഫലമോ, പലപ്പോഴും ആത്മഹത്യയും.³

6. വിശ്വാസ വാക്കുത്തിലുള്ള വിശ്വാസം മനുഷ്യനിൽ, മനക്കരുത്ത്, ദ്വാഷനിശ്വയം, സ്വിശപിത്തത്, സഹനം, ആത്മാർപ്പണം തുടങ്ങിയ നിരവധി ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളജീവിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവപ്രീതി മുന്നനിർത്തി മഹത്കൃത്യങ്ങൾക്കായി ഒരുപ്പില്ലെന്നും ദൈവത്തിന്റെ അപാരശക്തി തന്റെ പിന്നിലുണ്ടെന്ന അടിയുറച്ച വിശ്വാസം അവൻ മനസ്സിലുണ്ടായിരിക്കും. ഈ വിശ്വാസം പർവ്വതസമാനമായ ഉറപ്പും എന്നമരുവും അവനിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഒരു ശക്തിക്കും അവനെ പിന്തിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമാവില്ല. ഒരവിശ്വാസിക്ക് ഈ ശക്തി എവിടെന്ന് ലഭിക്കാണാൻ?

7. വിശ്വാസ വാക്കുത്തിലുള്ള വിശ്വാസം മനുഷ്യനെ യീരനാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ് മനുഷ്യനെ ഭീതിപാക്കുന്നത്. ജീവൻ, സമയത്, ഭാര്യാ സഹാന്ത്യങ്ങൾ എന്നിവയോടുള്ള സ്വന്നേഹമാണാണ്. മനുഷ്യനെ മരിപ്പി കാണൽ കഴിവുള്ള ദൈവതര ശക്തികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നും മനുഷ്യന് സ്വയം മരണത്തെ മരിക്കുകവാൻ കഴിയുമെന്നുമുള്ള വിശ്വാസമാണ് രണ്ടാമത്തെത്. ഈ രണ്ട് ധാരണകളെയും വിശ്വുലു വാക്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസം തിരുത്തുന്നു. വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തെരെ ജീവനും ധനവും ഭാര്യാസന്നാ നണ്ണല്ലും ദൈവദത്തമാണ്. ദൈവമാണവയുടെ ഉടമ. അവ ദൈവമാർഗ്ഗത്തിൽ ബലി കഴിക്കാൻ അധ്യാൾ സദാ സന്നദ്ധനായിരിക്കും. മരണത്തു, വിശ്വാസിക്ക് ഒള്ളു ഉണ്ടാവില്ല. കാരണം, വല്ല ശക്തികൾക്കോ വസ്തുകൾക്കോ ഇന്തുകൾക്കോ തന്നെ കൊല്ലാൻ കഴിയുമെന്ന വിശ്വാസമയാശ്രിക്കില്ല. അതിനുള്ള അധികാരവും കഴിവും ദൈവത്തിന് മാത്രമാണ്. ഓരോ ജീവി തുടെയും മരണത്തിന് ദൈവം നിർബന്ധിച്ച് ഒരു സമയമുണ്ട്. അതിനു മുമ്പായി അതിനെ കൊല്ലാൻ ലോകത്തുള്ള മുഴുവൻ ശക്തികളും ഒന്നിച്ച് ശ്രമിച്ചാലും സാധ്യമാവില്ല. ഇതാണന്നാളുടെ വിശ്വാസം. വിശ്വാസികളെക്കാൾ വലിയ ധീരമാർ ലോകത്തില്ലാതിരിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. വാദ്യജാളം ഷഡല്ലു കള്ളും ബോംബുവർഷങ്ങളും അവരുടെ മുമ്പിൽ പരാജയപ്പെടുന്നു. ദൈവിക മാർഗ്ഗത്തിൽ, തങ്ങളെക്കാൾ പത്തിട്ടി ശക്തിയും സംഖ്യാബലവുമുള്ള സെസനിക് വ്യൂഹങ്ങളെപ്പോലും അവർ തുറന്തിയോടിക്കും. ബഹുദൈവ വിശ്വാസികൾക്കും അവിശ്വാസികൾക്കും നാസ്തികർക്കും ഈ ശക്തി എവിടെനു കിട്ടാൻ? അവർക്ക് സന്താം ജീവൻ സർവ്വോപരി വിലപ്പെട്ടതായിരിക്കും. ശത്രുക്കളോടൊപ്പം മരണവും വരുമെന്നും ശത്രുകളെന്നുപോയാൽ മരണവും അകന്നുപോവുമെന്നുമാണവരുടെ വിചാരം!

8. വിശ്വുലു വാക്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ഉള്ളതിൽ തൃപ്തിപ്പേടാൻ മനുഷ്യനെ പേരിപ്പിക്കുന്നു. അനുരൂപ നേരെ കൊതിയോടെ നോക്കുകയില്ല, അധ്യാൾ. അത്യുർത്ഥി, അസുയ തുടങ്ങിയ ദുഷ്ട വികാരങ്ങളിൽനിന്ന് അധ്യാളുടെ മനസ്സ് പരിശുദ്ധമായിരിക്കും. ഒരു കാര്യം നേടാൻ നിഷ്ഠിവും നീചവുമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കൈകൊള്ളുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തപോലും അധ്യാളിലുണ്ടിക്കില്ല. ആഫാരം ദൈവദത്തമാണ്; അവനില്ലിക്കുന്ന ചിലർക്ക് അവന്ത കണക്കേട്ട നൽകും; ചിലർക്ക് കണക്കാക്കിയും. ശക്തിയും ശ്രദ്ധയും സ്ഥാനവും പദവിയും അധികാരവുമെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ അധിനന്തരിലാണ്. തെരെ ഇച്ചയും യുക്തിയുമനുസരിച്ച് ദൈവമത് പ്രാണം ചെയ്യുന്നു. പരിശ മിക്കുക എന്നതാണ് തെരെ ജോലി. വിജയപരാജയങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ കാര്യങ്ങളെത്തെ ആശയിച്ചിരിക്കുന്നു. അവൻ നൽകാനുദേശിക്കുന്ന പക്ഷം ലോകത്തിലെ ഒരു ശക്തിക്കും അതു തെയ്യക സാധ്യമല്ല. തെയ്യാനുദേശി ചൂൽ തരാനും ആർക്കുമാവില്ല- ഇതാണ് വിശ്വുലു വാക്യം അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരാളുടെ വിശ്വാസം. എന്നാൽ, ബഹുദൈവവിശ്വാസികളും അവിശ്വാസികളും നാസ്തികരുമാക്കുട്ട്, തങ്ങളുടെ വിജയ പരാജയങ്ങൾ സന്താം പരിശമത്തെയും ഭരതിക ശക്തികളെയും ആശയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന്

തെറ്റിഡിക്കുന്നു. തന്മുലം അവർ വ്യാമോഹങ്ങൾക്കും അത്യാർത്ഥി കർക്കും വശംവദരായിത്തീരുന്നു. കാര്യം നേടാൻ കൈക്കൂലി, മുഖന്തുതി, വണ്ണന തുടങ്ങി എത്ത് നികുഷ്ടമാർഗ്ഗവും അവർ കൈക്കൊള്ളും. അന്ന് രൂട്ട് വിജയത്തിലുള്ള അസൃഷ്ട നിമിത്തം അവരുടെ മനസ്സ് സദാ പുകഞ്ചു കൊണ്ടിരിക്കും. മറ്റുള്ളവരെ തകർക്കാൻ എത്ത് നീചവും മുഴീയവുമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാനും അവർ മടികാണിക്കില്ല.

9. വിശ്വാദ വാക്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസം മനുഷ്യനെ ദൈവിക നിയമ അശ്വക് വിഡ്യയന്നാകിത്തിർക്കുന്നു. ഇതാണ് വിശ്വാസത്തിന്റെ ഏറ്റവും മഹത്തായ ഫലം. ദൈവം എല്ലാ ധർമ്മങ്ങളും പരിസ്വാജാളുമാറ്റുന്നതാണ്. അവൻ തന്നോട് സന്തം ജീവനാധിത്യക്കാളടക്കത്താണ്. ഏകാന്തതയിലോ നിശാസ്യകാരത്തിന്റെ മറവിലോ ചെയ്യുന്ന ഏതു ധർമ്മവുംതന്നിയും ദൈവ മറിയുന്നു. ഹൃദയാന്തരാളത്തിലെബാളിച്ചുവെക്കുന്ന വിചാര വികാരങ്ങൾ പോലും ദൈവത്തിക്കലെത്തുന്നു. സകല സുഷ്ടികളിൽനിന്നും മറച്ചുവെക്കാവുന്നവയിലെബാനുപോലും ദൈവത്തിൽനിന്നെല്ലാംപ്രിക്കാനാവില്ല. ദൈവ തതിന്റെ രണ്ടാതിർത്ഥത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടെടുകൂകുന്ന സാധ്യമല്ല. സർവരു ദൈവം പിടിത്തത്തിൽനിന്ന് മോചനം നേടാം. പക്ഷേ, ദൈവത്തിന്റെ പിടിത്ത തതിൽനിന്ന് മോചനമല്ല. ഇതാണ് വിശ്വാദ വാക്യത്തിന്റെ താൽപര്യം. ഈ വിശ്വാസം എത്രക്കും ഇടകൂട്ടതാകുന്നുണ്ടോ അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ ദൈവ ശാസനകളുംസരിക്കുന്നതിൽ ആവേശം കൊള്ളുന്നതാണ്. ദൈവം നിരോ ചിച്ച സംഗതികളോട് അടുക്കാൻ പോലും അയാൾ ദൈരുപ്പെടുകയില്ല. നിശാസ്യകാരത്തിന്റെ ഏകാന്തതയിലും അവൻ ദൈവിക ശാസനകൾ നിർവ്വിഹ്യം നിർവഹിക്കും. കാരണം, ഒരു നിമിഷം പോലും വിട്ടുപോകാതെ ഒരു തരം ധർമ്മപ്ലാസ്റ്റിസുകാരുണ്ട്, അയാളോടൊപ്പം. ഒരു നീതിനൂറ്റാം കോടതിയുടെ ‘വാരണ്ണി’ൽനിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെടുകുന്ന അസാധ്യമാണെന്ന ധാർക്കറിയാം. ഇക്കാരണം കൊണ്ടാണ് മുസ്ലിം ആകാനുള്ള അനാമത്തെ നിബന്ധന പരിശുഭ വാക്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ് എന്ന് പറയുന്നത്. ‘മുസ്ലിം’മിന്റെ അർമ്മം ദൈവത്തോട് പൂർണ്ണമായും അനുസരണമുള്ള അടിമ എന്നാണ്. ഏകദേവമല്ലാതെ മറ്റാരാരാധ്യനുമില്ല എന്ന് ദൃശ്യമായി വിശ്വസിക്കാതെ കാലത്തോളം അവൻ ദൈവത്തോട് അനുസരണമുള്ളവനായി തത്തീരുക സാധ്യമല്ലെല്ലോ.

മുഹമ്മദ്ക്കി(സ)യുടെ അധ്യാപനങ്ങളിൽ ഈ ഏകദേവ വിശ്വാസം ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതും മലിനക്കവുമാണ്. ഇസ്ലാമിന്റെ കേന്ദ്ര ബിംബവും അച്ചുതണ്ടുമാണത്. അതിന്റെ എല്ലാ ശക്തികളുടെയും ഉറവിട വുമതാണ്. അതിന്റെ ആദർശ വിശ്വാസങ്ങളും നിയമശാസനകളും പട്ടക പ്ല്ലിറിക്കുന്നത് ആ വിശ്വാസത്തിനേലാണ്. അതെ അച്ചുതണ്ടിനേലാണ് അവെയല്ലാം കരണ്ണുനാൽ. അതെ കേന്ദ്രബിംബവിൽനിന്നാണ് അതിന് ശക്തി ലഭിക്കുന്നത്. അതിനെ തട്ടിനീകിയിയാൽ പിന്നെ ‘ഇസ്ലാം’ എന്ന നന്ദില്ല.

മലക്കുകളിലുള്ള വിശ്വാസം

എക്കരെവ വിശ്വാസത്തിനു ശേഷം മുഹമ്മദൻബി(സ) വിശ്വസിക്കാനാ അഞ്ചാപിച്ച രണ്ടാമത്തെ കാര്യം മലക്കുകളിലുള്ള വിശ്വാസമാണ്. ബഹു ദൈവവിശ്വാസത്തിൽ കലർപ്പിൽനിന്ന് എക്കരെവവിശ്വാസം സംശയമായിത്തീരുമെന്നതാണിതിൽനിന്ന് പ്രധാനമലിം.

രണ്ടുതരം സൃഷ്ടികളെയാണ് ബഹുദൈവവിശ്വാസികൾ ദിവ്യതത്തിൽ പങ്കുചേര്ത്തിട്ടുള്ളത്. ഒന്ന്: സ്ഥല ശരീരങ്ങളോടുകൂടിയ സൃഷ്ടികൾ- സൃത്യൾ, ചുമരൾ, നക്ഷത്രങ്ങൾ, അശി, വെള്ളം, മനുഷ്യർ മുതലായവ. രണ്ട്: ജീവാസ്തവിത്തമില്ലാത്ത അദ്യശ്രൂഷകതികൾ-കാറ്റപ്പിക്കുന്നവ, മഴ പെയ്തി കുന്നന്മാവ, പ്രകാശം നൽകുന്നവ തുടങ്ങിയവ. ആദ്യവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവ ദ്രും വസ്തുകളായതിനാൽ, അവയുടെ ദിവ്യതം പരിശുദ്ധ വാക്കുംകൊണ്ട് തന്നെ തിരിസ്കരിക്കാം. രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവ അദ്യശ്രാസ്തി ത്വദേഹാണ്. അതുതരം അസ്തിത്വങ്ങളെയാണ് ബഹുദൈവവിശ്വാസികൾ മികവാറും പിടികുടിയിട്ടുള്ളത്. അവയെക്കുറിച്ചാണ് അവർ ദൈവങ്ങളും ദേവതകളും ദേവസന്നാനങ്ങളും യർച്ചിവശായിരിക്കുന്നതും. അവ യുടെ സകൽപ്പരുപ്പങ്ങളുംഡാക്കി അവർ പുജകളും വഴിപാടുകളും നട തുന്നു. തന്നിമിത്തം ബഹുദൈവവിശ്വാസത്തിൽനിന്ന് ഈ രണ്ടാം ഇനത്തിൽ നിന്നും എക്കരെവസിഖ്യാനത്തെ പരിരക്ഷിക്കാൻ വിശ്വാസപരമായ ഒരു പ്രത്യേക സംഗതി നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കയാണ്.

ഈ വിഷയകമായി മുഹമ്മദൻബി(സ)യുടെ അധ്യാപനം ഇപ്രകാരമാണ്: ദേവതകളും ദൈവങ്ങളും ദേവസന്നാനങ്ങളുമായി തെറ്റിവബർക്കപ്പെട്ടുന്ന ഇതു അദ്യശ്രൂപ്തിഭാഗം അഥാർമ്മത്തിൽ ദൈവത്തിൽനിന്ന് മലക്കുകളാണ്. അവർക്ക് ദിവ്യതത്തിൽ ഒരു പങ്കുമില്ല. അവരെല്ലാം ദൈവത്തിൽനിന്ന് ആജ്ഞാ നുംതുക്കികൾ മാത്രമാണ്. ദൈവശാസനകളിൽനിന്ന് അൽപ്പം പോലും വ്യതിചലിക്കുക അവർക്ക് സാധ്യമല്ല. അവർ മുവേനയാണ് ദേവം പ്രപഞ്ച മാകുന്ന തരണ്ടെ സാമാജ്യം രേഖകുന്നത്. അപരാക്കട്ട ദൈവശാസനകൾ സനിഷ്കർഷം നിറവേറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്വയം വല്ലതും ചെയ്യാനവർ ശക്തരല്ല. സ്വന്തം ശക്തിപ്രയോഗിച്ച് ദൈവസന്നിധിയിൽ വല്ലതും ആവശ്യ പ്പടക്കാനും അവർക്ക് കഴിയില്ല. വല്ലവർക്കുംബേണ്ടി ദൈവത്തോട് ശിപാർശ ചെയ്യാനുമാവില്ല. മനുഷ്യർ അവരെ ആരാധിക്കുന്നതും അവരോട് സഹാ യമർമ്മിക്കുന്നതും എത്രയും ലഘാവപറമാണ്. കാരണം, ആദ്യലഭ്യത്തിൽ തന്നെ ദൈവം അവരെക്കൊണ്ട് മനുഷ്യപിതാവായ ആദമിൽനിന്ന് മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം നമിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അവർക്ക് നൽകാത്ത അഞ്ചാനം ആദ മിന് നൽകി. ഭൂമിയിലെ പ്രാതിനിധിയും ആദമിന് നൽകി. എന്നിരിക്കു, മലക്കു കൾ മുമ്പ് ആരുടെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം നമിച്ചുവോ ആ മനുഷ്യൻ ഇന്ന് അവരുടെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം നമിക്കുകയും ഭയക്കതിയോടെ അവരോട് കൈനീട്ടിയിരക്കുകയുമാണെങ്കിൽ അതിൽ പരി ഹീനതാ മറ്റൊള്ള്?

ഒരു വശത്ത് മലക്കുകളെ ആരാധിക്കുന്നതും അവരെ ദിവ്യതത്തിൽ

പകാളികളാക്കുന്നതും തടയുന്നോൾ മറുവശത്ത് തിരുമേനി(സ) ഇപ്രകാരം അറിയിക്കുന്നു; മലക്കുകൾ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക സൃഷ്ടികളാണ്. അവർ പാപങ്ങളിൽനിന്ന് പരിശുദ്ധരാണ്. ദൈവ കർപ്പനകൾക്ക് വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിലാണ് അവരുടെ സൃഷ്ടിപ്പത്തെന. അവർ സദാ ദൈവാരാധനയിലും ഭാസ്യവുത്തിയിലും നിരതാണ്. അവർ തിന്നിന്ന് പ്രത്യേകം തത്തരണംടക്കുത്ത രൂപ മലക്കുണ്ട് - ജീവന്തിൽ. ദൈവം പ്രവാചകരാർക്ക് തന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നത് ആ മലക്ക് മുഖ്യമായാണ്. മലക്കുകളിൽ ചിലർ സദാ നിങ്ങളുടെ കുടൈയുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ സഞ്ചരിക്കുന്നാണെങ്കിൽ പാജരാക്കുന്നോൾ അവർ ആ രേഖകൾ സമർപ്പിക്കുന്നതാണ്. നിങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ ചെയ്ത സകല കർമ്മങ്ങളും അതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിക്കുന്നത് നിങ്ങൾക്കു കാണാം.

മലക്കുകളുടെ സത്താ യാമാർധ്യം നമുകൾ അറിയിച്ചുതന്നിട്ടില്ല. ഗുണങ്ങൾ മാത്രമേ നാമം പറിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അവരുടെ അസ്തതിത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കാൻ നമോട് ആളണ്ടാപിച്ചിരിക്കുന്നു. മലക്കുകൾ എങ്ങനെന്നയാണ്, എങ്ങനെന്നയല്ല എന്നാനും അറിയാനുള്ള വിശ്വാസങ്ങാഗ്രഹമായ ഒരു മാർഗ്ഗവും നമുകൾ മുന്നിലില്ല. അതിനാൽ, അവരുടെ സത്തരയക്കുനിച്ച് ഭാവനാ സൃഷ്ടമായ കാര്യങ്ങൾ പരിയുന്നത് വിധ്യാത്മകരാണ്. എന്നാൽ, അവരുടെ അസ്തതിത്വത്തെ നിങ്ങൾക്കാണും പറ്റില്ല. അത് “കൂപ്പറോ” എന്ന്. നിങ്ങൾക്കാണുള്ള ഒരു തത്ത്വിലും ആർക്കും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. നിങ്ങൾക്കുന്നതിന്റെ അർധമാണവിത്തുമേനി(സ) വ്യാജനാണ് എന്നാണ്. മലക്കുകളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതുതന്നെ, സത്യപ്രവാചകൾ അവരെക്കുറിച്ച് അറിവ് നൽകുകയും അവരിൽ വിശ്വസിക്കാൻ ആളണ്ടാപിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ്.

ദൈവഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം

മുഹമ്മദന്നബി(സ) വിശ്വസിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ച മുന്നാമത്തെ കാര്യം ദൈവിക ശ്രമങ്ങളാണ്. ദൈവം തന്റെ പ്രവാചകരാർക്ക് നൽകിയ വിരുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങൾ. മുഹമ്മദന്നബിക്ക് ദൈവം വൃഥതയും അവതരിപ്പിച്ചപ്പോലെ മുൻ പ്രവാചകരാർക്കും അവൻ ശ്രമങ്ങളിനുകൂലിയിരുന്നു. അവയിൽ ചില ശ്രമങ്ങളുടെ പേരുകൾ മാത്രമേ നമുകൾ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇബ്രാഹിംനബിക്ക് നൽകിയ ‘തഹരാത്’, ഭാവുക്ക് നബിക്ക് നൽകിയ ‘സബൂർ’, ഇബ്രാഹിംനബിക്ക് നൽകിയ ‘ഇബ്രീൽ’ എന്നിവ ഉദാഹരണം. (ഈ പ്രവാചകരാർത്ഥരായല്ലാം മേൽ ദൈവാനുഗ്രഹം വർഷിക്കുന്നു). മറ്റു പ്രവാചകരാർക്ക് ലഭിച്ച ശ്രമങ്ങളുടെ പേരുകൾ നമുകൾ കരിയില്ല. അതിനാൽ, മറ്റൊരുക്കിലും മതഗ്രന്ഥത്തക്കുറിച്ച് അത് ദൈവ അതിന്റെയാണാണോ അല്ലെന്നോ തീർത്തുപറയാൻ നമുകൾ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ, ദൈവത്തിക്കൽനിന്നാവതീർണ്ണമായ എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും സത്യ

മാണന്ന് നാം പൊതുവിൽ വിശ്വാസിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മുൻകെഡാന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ‘സുഹർദ്ദു ഇബ്രാഹിം’ ഇന്ന് ലോകത്തെങ്ങും ഇല്ല. ‘താരാത്’, ‘സബുർ’, ‘ഇബ്രീൽ’ എന്നിവ ജുത്തമാരുടെയും കെക്കപ്പര വരുടെയും പകലുണ്ടെങ്കിലും അവരെന്നും അവയുടെ സാക്ഷാൽ രൂപ തിലല്ല. അവയിലെ ദൈവ വാക്യങ്ങൾ മാറ്റിമറിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ജനങ്ങൾ സ്വന്നം വകയായി പലതും അതിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നും വിശ്വാദവുംആണ്. നമ്മകൾ അറിവ് തന്നിട്ടുണ്ട്.⁴

സാക്ഷാൽ ദൈവ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തങ്ങളുടെ കൈവശമില്ലെന്ന് ജുത്തരും കെക്കപ്പത്വരും തന്നെ സമതിക്കുന്നുണ്ട്. മുല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പരിശാഷകൾ മാത്രമാണ് അവരുടെ പകലുള്ളത്. അതിൽത്തന്നെ പലവിധ തിരുത്ത ദാകളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും നടക്കുന്നു. അവ പാരായണം ചെയ്താലോ, ദൈവത്തിൽനിന്നായിരിക്കാൻ ഒരിക്കലും നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഏത്രയോ സംഗതികൾ അവയിൽ കാണാം. അതിനാൽ, ഇന്ന് അവരുടെ പകലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധമാർമ്മ ദൈവിക ഗ്രന്ഥങ്ങളല്ല. ദൈവവാക്യങ്ങളുടെയും മനുഷ്യവാക്യങ്ങളുടെയും ഒരു മിശ്രിതം മാത്രമാണെവ. അഭ്യും വേർത്തിരിച്ച നിയാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗവും ഇന്നില്ല. എങ്കിൽ, മുൻഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിശ്വാസ ക്കാൻ പ്രവാചകൾ ആജ്ഞാപിച്ചതിന്റെ വിവക്ഷയെന്നായിരിക്കും? അതിനാണ്: വിശ്വാദവുംആണും മുമ്പും ദൈവം തന്റെ സന്ദേശം പ്രവാചകരാർമ്മവേണ ലോകജനത്ക്ക് നൽകിയിരുന്നു; അവയെല്ലാം തന്നെ പരിശുദ്ധവും ആണ് അവത്തിപ്പിച്ച് അതെ ദൈവത്തിന്റെ വാക്കുകളായിരുന്നു; വിശ്വാദവുംആണും മുൻ ഉദാഹരണങ്ങളില്ലാത്ത ഒരു നൂതന ഗ്രന്ഥമല്ല; മറിച്ച്, മുൻ തലമുറകൾ വിസ്തർിച്ചുകളയുകയോ രൂപാന്തരം വരുത്തുകയോ മനുഷ്യാശയങ്ങളുമായി കലർത്തുകയോ ചെയ്ത ദൈവിക നിർദ്ദേശങ്ങളെ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കാൻ വന്ന ഗ്രന്ഥമാണ്.

വിശ്വാദവുംആണും സവിശേഷതകൾ

വിശ്വാദവുംആണുംആവശ്യന്തെ ദൈവികഗ്രന്ഥമാണ്. മുൻവേദഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി താരതമ്യം ചെയ്യേണ്ടാൽ വുംആണും പല സവിശേഷതകളും കാണാം:

1. മുൻഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മിക്കതീവെറ്റയും ധമാർമ്മ പ്രതികൾ നശിച്ചുപോയി തിരുന്നു. പരിശാഷകൾ മാത്രമാണ് ഇന്ന് അവയെഴിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, പരിശുദ്ധവുംആണും അതെ ഭാഷയിലും പദങ്ങളിലുമായി തന്നെ യോാടു ഇന്നും ലോകത്ത് സമിതിചെയ്യുന്നു. അതിൽ ഒരുക്കശരത്തിനു പോലും ഒരു മാറ്റവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല.

2. മുൻഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ദൈവവാക്യങ്ങൾക്കൊപ്പം ജനങ്ങൾ സ്വന്നം വാക്യങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്തതു. ഒരേ ഗ്രന്ഥത്തിൽത്തന്നെ, ദൈവവാക്യങ്ങളും ജനത്തു യുടെ ചരിത്രവും പ്രവിക്കരുടെ കമ്പകളും പണ്ഡിതരുടെ വ്യാവ്യാനങ്ങളും കർമ്മശാസ്ത്രത്തിനു മുകുചുകയാണ്.

അവയിൽനിന്ന് ദൈവവാക്യങ്ങൾ വേർത്തിരിച്ചെടുക്കുക എന്ന നിലക്കും സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ, വിശ്വബിജ്ഞപ്പേരുള്ള അനുഭാവകൾ കളിക്കുന്ന കലർപ്പ് പോലും അതിലില്ല. വുർആൻ വ്യാഖ്യാനം, നബിവചനങ്ങൾ, കർമ്മശാസ്ത്രത്തിന്മാരുൾ, നബിചരിത്രം, അനുചരമാരുടെ ജീവിതചര്യ, മുസ്ലിം ചരിത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങളിലുള്ള രചനകളെല്ലാം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹിലാണ്. അവയിലുള്ള ഒരു വാക്കുപോലും വുർആനുമായി കലർന്നുപോകുന്ന പ്രശ്നമില്ല.

3. വിവിധ സമുദ്രാധിക്രമങ്ങളുടെ പകലെന്ന് കാണുന്ന മതഗമങ്ങൾ ചില പ്രവാചകരും ചേർത്തുപറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ആ പ്രവാചകൾ തന്നെ യാഥാർ കൊണ്ടുവന്നതെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ പറ്റുന്ന ചത്രത്വപരമായ രേഖകൾ ഉണ്ടും ലഭ്യമല്ല. ചില മതഗമങ്ങൾ എത്ര കാലത്ത്, എത്ര പ്രവാചകന്ന വരദിച്ച എന്നുപോലും പറയുകയും സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ, വിശ്വബിജ്ഞപ്പേരുണ്ടെന്ന മൂഹമ്മദ്സഭിയോട് ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആരും സംശയിക്കുന്നില്ല. അതിനുള്ള ചരിത്രസാക്ഷ്യങ്ങൾ അനുതയും ശക്തവും അനിശ്ചയ്യവുമാണ്. വുർആനിലെ ഓരോ വാക്കുവും എപ്പോഴും എവിടെ അവതരിച്ച എന്നുപോലും നിഷ്പത്യാസം അറിയാൻ കഴിയും.

4. മൂർഖമാർജ്ജവതരിച്ച ഭാഷകൾ വളരെക്കാലമായി മുതലാഷകളായി കിട്ടുന്നു. അവയിന്ന് ആരുടെയും സംസാരഭാഷയല്ല. അവ ഗ്രഹിക്കുന്നവർ പോലും വിരുദ്ധം. അതരം ഭാഷകളിലുള്ള ശ്രദ്ധങ്ങൾ ഇന്ന് സാക്ഷാത് രൂപത്തിലുണ്ടായാൽത്തന്നെ, അവയിലെ ആശയം ഗ്രഹിച്ച് അതനുഡാവനം ചെയ്യുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ, വുർആൻമുൻ്നെ ഭാഷ ഇന്നും ഒരു ജീവിതലാഷയാണ്. കോടിക്കണക്കിനാളുകളുടെ മാതൃഭാഷയുമാണത്. കുടാതെ, അനേകകോടി അന്യഭാഷക്കാർ ആ ഭാഷ പരിക്കുകയും ആശയ വിനിമയം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോകത്തിന്റെ നാനാ ഭാഗത്തും അത് അഭ്യസിപ്പിച്ച് വരുന്നു. നിഷ്പത്യാസം പരിക്കാവുന്ന ഭാഷയാണത്. വല്ല വർക്കും പരിക്കാവുന്ന ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽത്തന്നെ, വുർആന്മുൻ്നെ ആശയം ഗ്രഹിച്ച ധാരാളം ആളുകളെ എവിടെന്നും കിട്ടും.

5. വിവിധ സമുദ്രാധിക്രമങ്ങളുടെ മതഗമങ്ങളെല്ലാം ഒരു പ്രത്യേക ജനസമൂഹത്തെന്നതയാണ് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്. ഒരു പ്രത്യേക കാലഘട്ടത്തിന്റെ അവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുകയാണവ ചെയ്തത്. അവയിലെണ്ണിയ വിധിവിലക്കുകൾ ഇന്നന്തെ ചുറ്റുപാടിൽ അപ്രസക്തങ്ങളാണ്; അപ്രായോഗികവും. ഇതിൽനിന്ന്, ആ ശ്രദ്ധങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിനും നിശ്ചിത കാലഘട്ടത്തിനും മാത്രം ഉള്ളതായിരുന്നു എന്നു ഗ്രഹിക്കാം. എന്നാൽ വിശ്വബിജ്ഞപ്പേരുള്ള മനുഷ്യനെന്നാണ് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്. ഒരു പ്രത്യേക സമുദ്രാധിക്രമത്തെ മാത്രം ഉള്ളശിച്ചുള്ളതാണ് വുർആൻ എന്ന തോന്ത്രിക്കുന്ന ഒരു വാക്കുപോലും അതിൽ കാണുകയില്ല. അതിലെ ശാസനകൾ എത്ര സ്ഥലത്തും എത്ര പരിപ്രസ്ഥിതിയിലും പ്രായോഗികവുമാണ്. വിശ്വബിജ്ഞപ്പേരുള്ള മുഴുവൻ ലോകത്തിനുമുള്ള ശാശ്വത

ഗ്രന്ഥമാണ് എന്ന് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

6. മുൻഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം ധാർമ്മികവും സദാചാരപരവുമായ ചില ഉപദേശങ്ങൾ അടങ്കിയിട്ടുണ്ട്. സാമാർഗ്ഗിക തത്ത്വങ്ങളുണ്ട്. ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശമുണ്ട്. എന്നാൽ, അവ തിലെന്നും മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും ഒന്നായി സമാഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഈ സവിശേഷത വിശ്വാദ വൃത്തിനുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വെച്ചുറോ കിടന്നിരുന്ന വിശിഷ്ട ശുണ്ണങ്ങളും വൃത്തിനിൽ ഒന്നായി ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മുൻഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിട്ടുകളഞ്ഞതവയും വൃത്തിനില്ല.

7. മുൻഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം മനുഷ്യരുടെ ഇടപെടൽ മുലം സത്യവിരുദ്ധവും യുക്തിഹീനവുമായ കാര്യങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു. പല ആശയങ്ങളും അക്രമവും അനുന്നിയും ആണ്. ആദർശ-വിശാസ- കർമ്മങ്ങളെ ദൃഷ്ടിപ്പിക്കുന്നവയുമുണ്ട്. ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഫ്രൈഡ് സദ്ധൈതരവുമായ സംഗതി കൾ പോലും കാണാം. എന്നാൽ, വിശ്വാദവുർആൻ അന്തരം മാലിന്യങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം പരിശുദ്ധമാണ്. അസന്തുമോ യുക്തിവിരുദ്ധമോ ആയ ഒന്നും അതിലില്ല. അതിലുള്ള ഒരു സംഗതിയും തെളിവുകളും അനുഭവങ്ങളും പാശി തെറ്റാണെന്ന് തെളിയിക്കാനുമാവില്ല. അതിന്റെ ഒരു വിധിയിൽ പോലും അനുന്നിയുടെയോ അക്രമത്തിന്റെയോ കണ്ണിക പോലും കാണില്ല. മനുഷ്യനെ ദുർമാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ഒന്നുമില്ല, അതിൽ. ഫ്രൈഡ് ടെയോ നിർബലാജതയുടെയോ കലർപ്പു പോലും ഇല്ല. ആദ്യത്തു ഉദാതതമായ യുക്തികളും ഉന്നതമായ നിതി നിഷ്ഠയും ധാർമ്മിക- സദാചാര നിർദ്ദേശങ്ങളും സർവ്വോത്കൃഷ്ണകമായ നിയമവിധികളും നിരണ്ട ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്.

ഈ സവിശേഷതകൾ മുലമാണ് വൃത്തിനിൽ വിശ്വസിക്കാനും മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് പകരം വൃത്തിനുനെ മാത്രം അനുഗ്രഹിക്കാനും മനുഷ്യരാണിയോട് ദൈവം ആളണ്ടാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് ജീവിക്കാനാവശ്യമായ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ ഒന്നും വിട്ടുപോകാതെ അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുള്ളപ്പോൾ മറ്റാരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആവശ്യം തന്നെ അവശേഷിക്കുന്നില്ല. വിശ്വാദവുർആനും ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളും തമിലുള്ള അന്തരം ഗ്രഹിക്കുന്നതോടെ മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസവും വൃത്തിനിലുള്ള വിശ്വാസവും തമിലുള്ള അന്തരമെന്നെന്നും വ്യക്തമാവും. ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം വെറും വിശ്വാസം മാത്രമാണ്- അവയെല്ലാം ദൈവത്തിനുള്ളിട്ടുള്ളവയായിരുന്നുവെന്നും വിശ്വാദവുർആൻ അവതരണോദ്ദേശം തന്നെയായിരുന്നു അവയുടെതും എന്നുമുള്ള വിശ്വാസം. എന്നാൽ, പരിശുദ്ധ വൃത്തിനിലുള്ള വിശ്വാസം ഇപ്രകാരമാണ്: അത് സാക്ഷാൽ ദൈവവാക്യമാണ്. ആദ്യത്തു സത്യമാണ്. പുർണ്ണമായും സുരക്ഷിതമാണ്. അതിലെ പിധികളും അനുസാരിക്കൽ നിർബന്ധമാണ്. അതിന് വിരുദ്ധമായ സകലത്തും തള്ളികളും തന്നെയെന്നുമാണ്.

ദൈവദുർത്ഥാരിലുള്ള വിശ്വാസം

ദൈവികഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന് ശേഷം ദൈവത്തിൽ പ്രവാചകക്കാരിൽ വിശ്വസിക്കാനാണ് ആജത്തൊപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. എല്ലാസ്മൂഹങ്ങളിലും ദൈവദുർത്ഥാർ വന്നിരുന്നുവെന്നും മുഹമ്മദൻബി(സ)പ്രഭോധനം ചെയ്ത അതേ സന്ദേശമാണ് അവരും കൊണ്ടുവന്നിരുന്നത് എന്നും മുന്ന് പറഞ്ഞുവള്ളോ. ദൈവദുർത്ഥാരെല്ലാം ഒരേ ഗണത്തിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു എന്നാണിതിനും. അപ്പോൾ അവതിലെരാതെ നിരാകരിക്കുന്ന നതിൽ അർധം എല്ലാവരെയും നിരാകരിക്കുക എന്നാണ്. രഹാളിൽ വിശ്വസിക്കുകയെന്നാൽ എല്ലാവരും വിശ്വസിക്കുക എന്നും. ഒരേ കാര്യം പറയുന്ന പത്രപേരിലെരാതെ വിശ്വസിച്ചാൽ എല്ലാവരെയും സത്യവാനം രായി നാം അംഗീകരിക്കുകയാണ്. അവതിലെരാൾ വ്യാഖ്യനാണ് എന്ന് പറയുന്നതിൽ അർധം എല്ലാവരും വ്യാഖ്യനാരാണ് എന്നും. ഇതുകൊണ്ടും മുഴുവൻ പ്രവാചകക്കാരിലും വിശ്വസിക്കൽ ഇന്റലാമിൽ നിർബന്ധമായി തിരിക്കുന്നത്. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രവാചകനെ നിശ്ചയിക്കുന്നവൻ, മറ്റൊരുവിലും വിശ്വസിച്ചാലും, നിശ്ചയി തന്നെയാണ്.

ഭൂമിയിൽ നിയോഗിത്തരായ ദൈവദുർത്ഥാരുടെ സംഖ്യ ഒരു ലക്ഷത്തിൽരുപ്പത്തിനാലായിരം ആബന്നന് ചില ചതീത്രവേകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഭൂമിവരം ജനവാസം തുടങ്ങിയിട്ട് കാലമെത്തുയോ ആയി. ഏതെങ്കിലും അയഞ്ചൾ ഇവിടെ ജീവിച്ചു മരിച്ചു. ആ നിലകൾ ഇതു സംഖ്യ ടട്ടും കുടുതലായി തോന്നുകയില്ല. ഈ ദൈവദുർത്ഥാരിൽ വൃദ്ധിയും പേരെടുത്തു പറഞ്ഞവർത്തിൽ നാം വ്യക്തമായിത്തോന്ന വിശ്വസിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യത്തിൽ, ദൈവം സ്വന്തം ഭാസ്യാരുടെ മാർഗ്ഗദർശനത്തിനായി നിയോഗിച്ചവരെല്ലാം സത്യസന്ധരായിരുന്നുവെന്ന് മൊത്തത്തിൽ വിശ്വസിക്കാനേന്ന നമ്മോട് ആജണാപിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഉഗ്രാളത്തിൽ ഏതേത് ഭാഗത്തെല്ലാം പ്രവാചകനും വന്നിട്ടുണ്ടോ അവതിലെല്ലാം നാം വിശ്വസിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പക്ഷേ, ഒരു പ്രത്യേക വ്യക്തി പ്രവാചകനാണെന്നോ അല്ലെന്നോ തീരുത്തു പറയാൻ നമുക്ക് നിവൃത്തിയില്ല. കാരണം, അയാളെക്കുറിച്ച് അറിവും നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ, വിവിധ മതകാർ തങ്ങളുടെ മാർഗ്ഗദർശകരായി അംഗീകരിച്ചുപോരുന്ന വ്യക്തികൾക്കെത്തിരായി വല്ലതും പറയാൻ നമുക്ക് അഭിലൈം അനുവാദമില്ല. കാരണം, യമാർമ്മതിലവർ പ്രവാചകനാരായിരുന്നിരിക്കാം. പിന്നീട്, മുസാനബി, ഇംസാനബി(അ) തുടങ്ങിയവരുടെ കാര്യത്തിലെന്ന പോലെ, അവരുടെ അധ്യാപനങ്ങളും പിൻഗാമികൾ ദുഷ്പിച്ചതാവം. അതിനാൽ, നാം അഭിപ്രായം വല്ലതും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവരുടെ വിശ്വാസപാരാജ്യങ്ങളും മാത്രമേ ആകാവു. മതനേതാക്കളും മഹന്മവലംബിക്കാണും. ഇല്ലങ്കിൽ ചിലപ്പോൾ നാം അറിയാതെ ഭർത്തിക്കുന്നത് ഒരു യമാർമ്മ പ്രവാചകനെ ആബന്നന് വരാം.

മുഹമ്മദൻബി(സ)യെപ്പോലെ മുൻ പ്രവാചകനാരും സത്യസന്ധരായിരുന്നു; ദൈവത്താൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു; ഇന്റലാമിക മാർഗ്ഗം

കാൺചുക്കാടുത്തവരായിരുന്നു. ഇക്കാര്യങ്ങളിലോന്നും മുഹമ്മദ്‌നബിയും മുൻ പ്രവാചകരായും തയ്യിൽ അതരമൊന്നുണ്ടില്ല. എന്നാൽ, മുന്നു കാര്യങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്:

1. മുൻ പ്രവാചകരായെല്ലാം ഓരോ പ്രത്യേക സമുദായത്തിലേക്കും ഒരു നിശ്ചിത കാലത്തെക്കും മാത്രമായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. എന്നാൽ, മുഹമ്മദ് മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിക്കുമായി എന്നെന്നേക്കുമുള്ള പ്രവാചകനായിട്ടാണ് ദൈവം അയച്ചത്. ഇക്കാര്യം കഴിഞ്ഞ അധ്യാത്മത്തിൽ സവിശദം പ്രതിപാദിച്ചുവള്ളോ.

2. മുൻപ്രവാചകരായുടെ ശിക്ഷണങ്ങൾ തീരെ അപേത്യക്ഷമായിക്കിഴിഞ്ഞു. വള്ളത്യും ശേഷിപ്പുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെന്ന അവ മാർമ്മ രൂപത്തിൽ സുരക്ഷിതമായി നിലനിൽക്കുന്നില്ല. അവരുടെ ജീവിത ചര്യകളും മാർമ്മ രൂപത്തിൽ ഇന്നൊവിടെയും ലഭ്യമല്ല. അവയെല്ലാം കെടുകമകളും ഇതിഹാ സണ്റമുഖമായി രൂപം മാറിപ്പോയി. തന്മുഖം അവരുടെ ചര്യ പിന്തുടരുക ഈന്ന സാധ്യമാണ്. തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ് മുഹമ്മദ്‌നബിയുടെ സ്ഥിതി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യാപനങ്ങളും ജീവിതചര്യയും ഉപരേണ്ണള്ളും പ്രവർത്തന ശൈലിയും സ്വലാവ സവിശേഷതകളുമെല്ലാം ഇന്ന് സുരക്ഷിതമായവരും ഷിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് അനിയാനുദേശിക്കുന്ന എന്നും നമുക്കിന്ന് ലഭ്യമാണ്. തദ്ദീസമാനത്തിൽ ഇന്ന് ‘ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ളത്’ എന്ന പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദ്‌നബി(സ) മാത്രമാണ്. അദ്ദേഹത്തെ മാത്രമേ നമുക്കിന്ന് അനുഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കു.

3. മുൻ പ്രവാചകരായുടെ പ്രായോഗിക ശിക്ഷണങ്ങൾ താൽക്കാലികവും അപൂർണ്ണവുമായിരുന്നു. ഓരോ പ്രവാചകനും ശേഷം വരുന്നയാൾ മുൻഗാമിയുടെ നിയമവിധികളും കർമ്മനിർദ്ദേശങ്ങളും പരിഷ്കരിച്ചു. ഈ പരിഷ്കരണം അക്കാദാണ്ഡളിൽ നിന്നും നടന്നിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ് അവരുടെ ശിക്ഷണങ്ങൾക്ക് ദൈവം ശാശ്വതികതം നൽകാതിരുന്നത്. താരതമ്യേന പുർണ്ണമായ ഒരു വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരിക്കു, അപൂർണ്ണമായ മുൻവൃവസ്ഥ കൾ ആവശ്യമില്ലെല്ലോ. അവസാനം മുഹമ്മദ്‌നബി(സ) മുവേന ഏല്ലാറ്റിലും പരിപൂർണ്ണവും ശാശ്വതവുമായ ദരിസ്ലാമിക വ്യവസ്ഥ നൽകിപ്പെട്ടു. അതോടെ സകല മുൻകാല പ്രവാചകരായുടെയും കർമ്മാർഘങ്ങൾ സ്വയം ദൂർബലപ്പെട്ടു. കാരണം, പരിപൂർണ്ണമായതിരിക്കു അപൂർണ്ണമായത് സ്വീകരിക്കുകയെന്നത് യുക്തിവിരുദ്ധമാണ്. ഇപ്പോൾ മുഹമ്മദ്‌നബി(സ)യെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നവർ യാർമ്മത്തിൽ മുഴുവൻ പ്രവാചകന്മാരെയുമാണുഗമിക്കുന്നത്. കാരണം, മുൻപ്രവാചകരായുടെ അധ്യാപനങ്ങളിലുണ്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, മുഹമ്മദ്‌നബിയെ വിച്ച് മുൻപ്രവാചകരായിൽ വള്ളവരെയും അനുഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഏറെ നടക്കൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകും. കാരണം, പിൽക്കാലത്ത് ലഭിച്ച നടക്കൾ മുൻ ശിക്ഷണങ്ങളിലുണ്ടാവില്ലെല്ലോ.

ഇക്കാരണങ്ങളാൽ മുഹമ്മദ്‌നബിയെ മാത്രം അനുഗ്രഹിക്കേണ്ടത്

മനുഷ്യരാശികൾ നിർബന്ധമായിത്തീരുന്നു. മുസ്ലിമാകാൻ മൂഹറമ്പനബിയെ സംബന്ധിച്ച് മുന്ന് കാര്യങ്ങൾ വിശദിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്ന്: നബിതിരുമേനി ദൈവത്തിന്റെ അമാർമ്മ പ്രവാചകനാണ്. രണ്ട്: അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശ അഥവ് ഏറ്റവും സവൃംഗമാണ്; അവയിൽ ഒരു പോരായ്മയുമുണ്ട്; അവ തീർത്തും അബുദു മുക്തമാണ്. മുന്ന്: തിരുമേനി ദൈവത്തിന്റെ അബനാ നഞ്ച പ്രവാചകനാണ്; ഇനി, കാലാന്ത്യം വരെ ഒരു സമുദ്ദായത്തിലും ഒരു പ്രവാചകൻ വരില്ല; മുസ്ലിമാകാൻ വിശദിക്കൽ നിർബന്ധമായതോ വിശദിക്കാതിരുന്നാൽ നിഷ്പയിതായിപ്പോകുന്നതോ ആയ ഒരു വ്യക്തിയും ഇനി തുണഡാവില്ല.

പരലോകത്തിലുള്ള വിശ്വാസം

മൂഹറമ്പനബി(സ) വിശദിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ച അഭ്യാമത്തെ നംബത്തി പരലോകമാണ്. ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭാഗമായി വരുന്ന കാര്യങ്ങളിവയാണ്:

1. ഒരു ദിവസം ദൈവം സമസ്തലോകങ്ങളുയും അതിലെ മൃഥവൻ സ്ഫുഷ്ടിജാലങ്ങളുയും സഹിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ആ ദിവസത്തിനാണ് ‘യഹുദൽ വിയാമത്ത്’ (അന്ത്യദിനം) എന്ന് പറയുന്നത്.
2. പിന്നീട് ദൈവം സകലജനങ്ങൾക്കും രണ്ടാമത്തൊരു ജീവിതം നൽകും. എല്ലാവരും ദൈവസന്നിധിയിൽ ഹാജരാകും. അതിനാണ് ‘യഹുദൽ ഹശ്ശ’ (സമേഴ്ന്ന ദിനം) എന്ന് പറയുന്നത്.
3. മനുഷ്യൻ ഇഹലോകജീവിതത്തിൽ ചെയ്ത സർവ കർമങ്ങളുടെയും പുർണ്ണമായ രേഖ അന്ന് ദൈവസമക്ഷം സമർപ്പിക്കപ്പെടും.
4. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും നമ-തിനകൾ തുലനംചെയ്ത് നമ കനം തുണിയിവരെ ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കുകയും തിനകൾ കനം കൂടിയവരെ ശിക്ഷിക്കുന്നതുമാണ്.
5. അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നവർ സർഗ്ഗത്തിലേക്കും ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നവർ നാകത്തിലേക്കും പോകുന്നതാണ്.

പരലോകവിശ്വാസത്തിന്റെ ആവശ്യകത

പരലോകത്തക്കുറിച്ച് നബിതിരുമേനിയുടെ ഈ വിവരങ്ങം തന്നെയാണ് മുൻ കഴിഞ്ഞ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും നൽകിയിട്ടുള്ളത്. അതിലുള്ള വിശ്വാസം മുസ്ലിമാകാൻ എക്കാലത്തും ഒഴിച്ചുകൂടാതെ നിബന്ധനയായി തുന്നു. പരലോകത്തെ നിഷ്പയിക്കുകയോ അതിൽ സംശയിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവൻ ‘കാഹമി’ ആണെന്ന് എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും പ്രവൃംപിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരണം, ഈ വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ദൈവത്തിലും ദൈവദ്വത്താൽലും ദൈവഗ്രന്ഥത്തിലുമുള്ള വിശ്വാസമല്ലോ നിർഭ്രമകമാണ്. മാത്രമല്ല മനുഷ്യ ജീവിതംതന്നെ നാശത്തിലേക്ക് നീണ്ടുകയും ചെയ്യും. ഇത് നിഷ്പ്രയാസം ശഹിക്കാവുന്ന കാര്യമാണ്. വല്ല ജോലിയും ചെയ്യാൻ നാം ആജത്തോപി ക്കപ്പെട്ടാൽ ആദ്യമുയച്ചുന ചോദ്യം അത് ചെയ്താലുള്ള ശുണ്മെന്ന്,

ഹല്ലുകില്ലുള്ള ദോഷമെന്ത് എന്നാൻ. ഈ ചോദ്യം എന്തുകൊണ്ടുടർവ്വിച്ചു? മലമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തികൾ അനാവശ്യവും അർമ്മശുന്ധവുമാണ് എന്ന് മനുഷ്യപ്രകൃതി വിധി കൽപിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണിൽ. ഒരു ഗുണവും ലഭിക്കില്ലെന്നുപറ്റുള്ള ഒരു ജോലിക്ക് വല്ലവരും ഒരുങ്ങമോ? അതുപോലെ, ദോഷമൊന്നും വരുത്തില്ലെന്നുപറ്റുള്ള ഒരു ജോലി വർജിക്കുകയുമില്ല. സംശയത്തിന്റെയും സഫിതി ഇതുതന്നെ. മലം സംശയാസ്പദമായ ഒരു ജോലിയിൽ മനസ്സ് ഉള്ളച്ചന്തക്കുകയില്ല. ദോഷകരമെന്ന് സംശയിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്ന ഒരു ജോലിയുപേക്ഷിക്കാൻ വലിയ ഉത്സാഹവും കാണിക്കില്ല. അഥവാ കർക്കുന്നതാണെന്ന വിശ്വാസം ശിശുകൾക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവരതിൽ കൈവെക്കുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടുള്ള ഗുണം ശ്രദ്ധകാണ്ഡം കൂട്ടിക്കൾ അപ്രാപ്തരായതുകൊണ്ടാണല്ലോ വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്ന തിലവർ മടികാണിക്കുന്നത്. അതുപോലെ, ദൈവവിശ്വാസവും ദൈവഹിതത്തിനെന്നതു ജീവിതവും തീരെ നിഷ്പമലമാണെന്നെ പരലോക നിഷ്പയി വിചാരിക്കയുള്ളു. അവനെ സംബന്ധിച്ചിടതേതാളും ദൈവാനുസരണം കൊണ്ട് വല്ല ഗുണമോ ധിക്കാരംകാണ്ട് വല്ല ദോഷമോ വരാനില്ല. എന്ന് രിക്കേ, അവനെങ്ങെന്ന ദൈവകൽപനകളും പ്രവാചകശാസനകളുമനുസരിക്കും? ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വം അവൻ സമ്മതിക്കുന്നുവെങ്കിൽത്തന്നെ അതുകൊണ്ട് മലവുമില്ല. കാരണം, പരലോകത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തതിൽ അവൻ ദൈവാജനകളുംസരിക്കുകയോ ദൈവാശീഷ്ടമനുസരിച്ച് ജീവിതം നയിക്കുകയോ ഇല്ല.

കാര്യം ഇവിടങ്കൊണ്ടവസാനിക്കുനില്ല. പരലോകവിശ്വാസമോ നിഷ്പയമോ ആണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ വിധി നിർണ്ണയിക്കുന്നത് എന്നുകാണാം. മുൻചൊന്നപോലെ, കർമ്മഹലം മുൻനിർത്തിയാണ്, ഒരു കാര്യം ചെയ്യുമോ വേണ്ടഡേഹം എന്ന് മനുഷ്യ പ്രകൃതി തീരുമാനിക്കുന്നത്. ഒരാളുടെ നോട്ടാലുകിക്കമായ ലാഭനഷ്ടങ്ങളിൽ മാത്രമാണെങ്കിൽ ഇഹലോകത്ത് ലാഭക്കിട്ടാത്ത ഒരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാൻ അയയാൾ സന്നദ്ധനാവുകയില്ല. ഇവിടെ നഷ്ടം ഭയക്കുന്ന ഒരു ദുർവ്വത്തിയും വെടിയുകയുമില്ല. മരിച്ച്, പാരത്രിക നേട്ടങ്ങളിൽ നോട്ടം വെക്കുന്നയാൾ ഇഹലോകത്തിലെ ലാഭനഷ്ടങ്ങളെ താൽക്കാലികമായെ കണക്കാക്കു. മാത്രമല്ല, നമ എത്ര വന്നിച്ചു ലാഭകിക നഷ്ടം വരുത്തിവെച്ചാലും അയയാൾ നന്ദതന്നെ ചെയ്യും. തീരു എത്ര വലിയ ലാഭം നേടിക്കൊടുത്താലും ആത്ത് വർജിക്കുകയും ചെയ്യും. കാരണം, പരലോകത്തിലെ ശാഖതമായ ലാഭനഷ്ടങ്ങളാണയാൾ കണക്കിലെടുക്കുന്നത്. ഈ രണ്ടു വ്യക്തികൾ തമ്മിൽ എന്തൊരുന്നും! ഒരാളുടെ ദുഷ്ടിയിൽ സർക്കർമം ഇഹലോകത്തിലെ ക്ഷണികമായ ജീവിതത്തിൽ വല്ല സ്വർഗ്ഗലവും ലഭിക്കുന്നവയാണ്. കുറിച്ച് പണം, അൽപ്പം ഭൂമി, സ്ഥാനമാനങ്ങൾ, പേരും പെരുമയും, അഭിനന്ദനവും പ്രശ്നംസയും, അൽപ്പം ആനന്ദവും സന്ദേശവും- ഇതൊക്കെ നേടിക്കൊടുക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളാണയാൾക്ക് സർക്കർമം. ദുഷ്ടകർമ്മാക്കട്ട, ഇഹലോകത്ത് ദുഷ്ടമലമുള്ളവാക്കുന്നവയോ

അങ്ങനെ ദേപ്പടാവുന്നതോ ആയ കൃത്യങ്ങളും. ഉദാഹരണമായി, ജീവനഷ്ടം, ധനനഷ്ടം, ആരോഗ്യത്തിന് ഹാനി, ദുഷ്പ്രൈ, ഭരണകുടൽത്തിന്റെ ശിക്ഷാനപടി, ദുഃഖം തുടങ്ങിയവക്ക് കാരണമാകുന്നവ. എന്നാൽ, ഒരു മതത്തെ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സർക്കർമം ദൈവമിഷ്ടപ്പെട്ടു നാലും ദുഷ്കർമം ദൈവം വെറുകുന്നതും ആണ്. സർക്കർമം അവന് ഒരു ഫ്രെറിക് നേടവും നേടിക്കൊടുത്തില്ലെങ്കിലും അവന്ത് സർക്കർമായി തിരഞ്ഞെടുത്തും അത് എന്നതോട് നഷ്ടങ്ങൾ അവന്തിൽപ്പിച്ചാലും ശരി. അവസാനം ദൈവം തനിക്ക് ശാശ്വതമായ പ്രതിഫലം നൽകുമെന്ന് അയാൾ ദുഃഖമായി വിശ്വസിക്കും. അതുപോലെ ദുഷ്കർമം അവന് ഇരാലോകത്ത് വന്നലാം നേടിക്കൊടുത്താലും അയാളുവയെ ദുഷ്കർമം എന്നുതന്നെ കരുതും. ഇവിടത്തെ പ്രസാജിവിതത്തിൽ ആനന്ദത്തിലാറാണ്. കഴി എന്നാലും ദൈവശിക്ഷയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ കരിക്കലെയും കഴിയില്ലെന്ന് അയാളുറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഈ വ്യത്യസ്ത കാഴ്ചപ്പൊടുകൾ മനുഷ്യനുമുമ്പിൽ ഒണ്ട് വ്യത്യസ്ത മാർഗ്ഗങ്ങൾ തുറക്കുന്നു. പരലോകവിശ്വാസമില്ലാത്ത മനുഷ്യന് ഇസ്ലാമിക പാതയിലൂടെ ഒരിക്ക് മുന്നോട്ടു നീങ്ങാനാവില്ല. ഇസ്ലാം സകാത്ത് കൊടുക്കാൻ പറയുമ്പോൾ സകാത്ത് തന്റെ ധനത്തിൽ കുറവുവരുത്തും എന്നാവും അയാളുടെ പേടി. അത് പലിശക്കു കൊടുത്താൽ ദരിദ്രരെ വീട്ടിലെ പുൽക്കൊടിപോലും സന്തമാക്കാം. എന്നു സംഭവിച്ചാലും സത്യമേ പറയാവു, ഒരിക്കലും കളവ് പറയരുത് എന്ന് ഇസ്ലാം ആജണാപിക്കുമ്പോൾ സത്യം പറഞ്ഞിട്ട് ഒരു ലാഭവുമില്ല, നഷ്ടമുണ്ട് താനും. ആ സത്യം തനിക്കുവേണ്ട എന്നാവും മറുപടി. വ്യാജമാകട്ടെ ലാഭകരമാണ്. അത് താനെ തനിന് വർജ്ജിക്കണം? ആളില്ലാത്ത വഴിയിൽവെച്ച് അയാൾക്കൊരു വിലപിടിച്ചു വന്നതു വിണ്ണുകിട്ടുന്നു. ‘അത് നിന്നേതെല്ലാക്കിലുണ്ടുകരുത്’ എന്ന് ഇസ്ലാം അവനോട് പറയുന്നു. അവൻറെ മറുപടി: ഈത് വെറുതെ ലഭിച്ച സാധനമാണ്; താനിതെന്നതിനുപേക്ഷിക്കണം? ഇവിടെ ആരുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ആരും പോലീസിലറിക്കില്ല; കോടതിയിൽ എതിർ സാക്ഷി പറയില്ല; എനിക്ക് ദുഷ്കൾക്കിർത്തിയുണ്ടാവുകയുമില്ല. പിന്നെ ഇതെന്നുകൊണ്ട് ഏനിക്കെന്നുഭവിച്ചുകൂടാ? ഒരാൾ അവൻറെ പക്കൽ ഒരു വസ്തു സുക്ഷിക്കാനേൽപ്പിച്ചു. ഉടനെ അയാൾ മരിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ, ‘മരണപ്പുട്ടവൻറെ ധനം അയാളുടെ അവകാശികൾക്കെത്തിക്കണം’ എന്ന് ഇസ്ലാം അവനോട് പറയുന്നു. അവൻറെ പ്രത്യുത്തമാണ്: താനെതന്നെനിന്ന് കൊടുക്കണം? മരിച്ചവൻറെ പണം എന്നറെ പക്കലുണ്ടെന്നതിന് എന്താണ് തെളിവ്? അവൻറെ കുടുംബങ്ങൾക്കെത്തിനെക്കുറിച്ചിരിയില്ല; അതുകൊണ്ട് എനിക്കെത്തെന്നുഭവിക്കാം; ഒപകകിർത്തിയും ദേപ്പടാനില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, ജീവിത യാത്രയിൽ ഇസ്ലാം അവന് ഒരു മാർഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ എതിർ ദിശയിലുള്ള മറ്റാരു വഴിക്കാണവൻ പോവുക. ഇസ്ലാമിൽ ഓരോനിന്നെയും സ്ഥാനവും വിലയും പരലോകത്തിലെ ശാശ്വതമെല്ലാങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന

തമിലാണ്. അവനാകട്ടെ, ഇപ്പറ്റോകത്തിലെ കഷണിക ജീവിതത്തിൽ പ്രത്യേകം ക്ഷപ്പട്ടുന ഫലങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും. ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞത്തിൽനിന്ന്, പരലോക വിശ്വാസമില്ലാത്തവൻ എന്തുകൊണ്ട് മുൻ്ലിമാവുകയില്ല എന്ന് പ്രക്രിയ. എന്നു മാത്രമല്ല, പരലോക നിശ്ചയം മനുഷ്യനെ മുഖണ്ഡഭൈക്കാൾ താണ് ജീവനുബാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്യും.

പരലോകവിശ്വാസം യുക്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ

പരലോകവിശ്വാസത്തിൽനിന്ന് ആവശ്യകതയും സദ്ധമലങ്ങളുമാണ് ഈതു വരെ പറഞ്ഞത്. ഇനി, അതെപ്പറ്റി മുഹമ്മദ്ദന്തവി വിവരിച്ച കാര്യങ്ങളാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. അവ യുക്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ശരിയായിട്ടുള്ളവ യാണോ എന്നും പരിശോധിക്കാം. പരലോകവിശ്വാസം വാസ്തവത്തിൽ, യുക്തിയെ ആസ്പദിച്ചുള്ളതു ഉറച്ച വിശ്വാസമാണതിന്തിന്മാനം. എന്നി രൂപനാലും, നാം ബൃഥിയുപയോഗിക്കുന്നപക്ഷം പരലോകത്തെക്കുറിച്ച് മുഹമ്മദ്ദന്തവി പറിപ്പിച്ച കാര്യങ്ങളാണ് മറ്റു ചിന്താഗതികളൈക്കാൾ യുക്തി നിഷ്ഠംമായിട്ടുള്ളത് എന്ന് കാണാൻ കഴിയും.

മരണാനന്തര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് മുഖ്യമായും മുന്ന് ഭിന്ന വീക്ഷണ അള്ളാണുള്ളത്. ഒന്ന്: മരണാനന്തരം മനുഷ്യൻ നശിച്ച് മണ്ണായിപ്പോകുന്നു. അനന്തരം മറ്റാരു ജീവിതമില്ല. ശാസ്ത്രീയചിന്തകൾ എന്ന് വാദിക്കുന്ന നാസ്തികരുടെ അഭിപ്രായമാണിത്. രണ്ട്: മനുഷ്യൻ തന്റെ കർമ്മഫലമനും വികാനായി അടിക്കടി ഇരു ലോകത്തെക്കുതന്നെ പുനർജനിക്കുന്നു. ദൃഷ്ടകർമ്മം ചെയ്തവർ അടുത്ത ജീവന്ത്തിൽ പൂച്ച, നായ തുടങ്ങിയ ജീവക്കളോ, വൃക്ഷമോ, നീചവർഗത്തിൽപ്പെട്ട മനുഷ്യരോ ആയി ജീവനെടുക്കുന്നു. സഞ്ചകർമ്മം ചെയ്തവരാകട്ടെ, ഉത്കുഷ്ഠം പദ്ധതിയിലെത്തുന്നു. കെട്ടു റപ്പില്ലാത്ത ചില മതങ്ങളുടെ കാഴ്ചപ്പാടാണിത്. മൂന്ന്: ഇരു ലോകം ഏരിക്കൽ നശിക്കും. വിഞ്ഞും ദൈവസന്നാനിയിൽ പുനർജനിക്കും. മനുഷ്യൻ ദൈവസന്നാനിയിൽ വിചാരണ ചെയ്യപ്പെടും. സാജജങ്ങൾക്ക് സർഗവും ദുർജനങ്ങൾക്ക് നരകവും പ്രതിഫലമായി നഞ്ചക്കപ്പെടും. ഇത് ലോകാരംഭം മുതൽക്കുള്ള മുഴുവൻ പ്രഖ്യാപകാരുടെയും എക്കക്കണ്ഠംമായ പ്രവ്യാഹരണമാണ്.

ആദ്യവിഭാഗക്കാരുടെ വിശ്വാസം ഒന്ന് പരിചിന്തനം ചെയ്യാം. അവരുടെ ന്യായമിതാണ്: “മരണാനന്തരം വല്ലവരും ജീവിച്ചതായി തെങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ല. മരിച്ചവരെല്ലാം മണ്ണിൽ ലയിച്ചുചേരുകയാണ്. അതിനാൽ, മരണാനന്തരം ഒരു ജീവിതമില്ല.” ഇതെങ്ങനെന്നെന്നാണ് ഒരു തെളിവാകുന്നത്? മരണാനന്തരം ആരും ജീവിച്ചതായി കാണാതിരുന്നാൽ മരണാനന്തരം എന്നാകുമെന്ന് തെങ്ങൾക്കണിഞ്ഞുകൂടാ എന്നു മാത്രമല്ല നന്നനക്കുവിഞ്ഞാൽ പറയാനാവു? മരണാനന്തരം ഒന്നുമില്ലെന്ന് തെങ്ങൾക്കണിയാം എന്ന് എങ്ങനെ പറയും? തീരെ വിമാനം കാണാതെ ഒരു ശ്രാമിനാർ വിമാനം എന്നാണെന്നെന്നനിക്കുന്നുമെല്ലാം എന്നല്ല പറയാവു? വിമാനമേ ഇല്ല എന്നെന്നനിക്കുന്നാം എന്നു

പറയാമോ? ഒരാൾ ഒരു സാധനം കണക്കില്ലെ എന്നതിന്റെ അർദ്ദം അങ്ങനെ യൊരു സാധനമേ ഇല്ല എന്നല്ലോ. ഒരാൾക്കും അങ്ങനെ വാദിക്കാൻ സാധ്യമല്ല.

ഒജാമത്തെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച്, ഇപ്പോൾ ഒരു വ്യക്തിയെ മനുഷ്യ നായികാണുന്നത് മുൻജമത്തിൽ മുഗമോ മറ്റൊരുയിരുന്നപ്പോൾ ചെയ്ത സുകൃതങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ്. ഇപ്പോൾ ഒരു ജീവിയെ മുഗമായിക്കാണുന്നത് മുൻജമത്തിൽ മനുഷ്യനായിരുന്നപ്പോൾ ചെയ്ത പാപങ്ങളുടെ ഫലമായും. അപ്പോഴാൽ ചോദ്യം. ആദ്യം ഈ ജീവി എന്നായിരുന്നു? മനുഷ്യനായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിനു മുമ്പ് മുഗമോ വുക്ഷമോ ആയിരിക്കണമല്ലോ. ഇനി, ആദ്യം മുഗമോ വുക്ഷമോ ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിനുമുമ്പ് മനുഷ്യനും ആയിരുന്നിരിക്കണം. ചുരുക്കത്തിൽ, സുഷ്ടി ആരംഭത്തിലെന്നായിരുന്നു എന്ന് ഈ വിശദകാർക്ക് തീരുമാനിക്കുക സാധ്യമല്ല. കാരണം, ഓരോ ജനവും മുൻജമത്തിന്റെ കർമഫലമാണെന്ന് തീരുമാനിക്കണമെ കാൽ ഓരോ ജനത്തിന്റെയും മുമ്പ് മറ്റാരു ജനമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് നിർബ്ബന്ധമാണ്. അതാകട്ടെ, യുക്തികൾ കടക്കവിരുദ്ധവും.

ഈനി, മുന്നാമത്തെ ആദർശമെടുക്കാം: അതിലാദ്യത്തെ കാര്യം, ലോകത്തിനൊരുമുണ്ടാക്കുന്നും തദ്ദേശരം ഇതിനെക്കാൾ ഉന്നതവും അന്വരം വുമായ മറ്റാരു ലോകം ദേവവം സുഷ്ടിക്കമുണ്ടാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു സംശയത്തിനും അവകാശമില്ല. പ്രപഞ്ചത്തക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ പരിക്കു നേരാറും ഈത് നശരമാണെന്നതിന് കൂടുതൽ തെളിവുകൾ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇവിടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ശക്തികൾക്കല്ലാം പരിമിതമായ ആയുഭ്യു ഉള്ളൂ. അവ ഒരു ദിവസം അവസാനിച്ചു പോകുമെന്നത് തീർച്ചയാണ്. മഴുവൻ പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തെന്നാരും അംഗീകരിച്ചതാണിക്കാരും. ഒരു ഘട്ടത്തിൽ സുര്യൻ തണ്ടുത്ത് പ്രകാശമറ്റതായിത്തീരുമെന്നും ഗോളാംഗൾ തമ്മിൽ കൂടിയിടിച്ച് തകർന്നുപോകുമെന്നും അവൻ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു.

മനുഷ്യന് പുനരുത്ഥാനമുണ്ടാകുമെന്നതാണ് ഒജാമത്തെ കാര്യം. ഈത് അസാധ്യമാണോ? ആണെങ്കിൽ അവനിപ്പോൾ ലഭിച്ച ജീവിതം എങ്ങനെ കിട്ടു? ഇഹലോകത്ത് മനുഷ്യനെ സുഷ്ടിച്ച് ദേവതയിൽ പരലോകത്തും അവനെ പുന്നസ്യാഷടിക്കാൻ കഴിയും.

മുന്നാമത്തെ കാര്യം, മനുഷ്യകർമ്മങ്ങളുടെ രേഖ സുക്ഷിക്കപ്പെടുന്നും ദേവസന്നിധിയിൽ അവ, മനുഷ്യനോടെപ്പോലെ, ഹാജരാക്കപ്പെടുകും എന്നുമുള്ളതാണ്. ഇതിനുള്ള തെളിവുകൾ ഇഹലോകത്തുന്ന ധാരാളമുണ്ട്. നമ്മുടെ ശബ്ദങ്ങം വായുമണ്ഡലത്തിൽ അലകൾ സുഷ്ടിച്ച് നശിച്ചു പോകുന്നു എന്നാണ് മുമ്പ് ധാരിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ, ഓരോ ശബ്ദവും ചുറ്റുമുള്ള വസ്തുകളിൽ അതിന്റെ ചിത്രം നിക്ഷേപിച്ചുവെക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവ വീണ്ടും പുറത്തെടുക്കുക സാധ്യമാണെന്നുമുള്ള വസ്തുത ഇന്നാർക്കും അറിയാത്തതല്ല. ശ്രാമഹോണം റിക്കാർഡ്യുകളിൽ ഈ തത്ത്വമാണ് പ്രയോഗിക്കപ്പെടുത്ത്. നമ്മുടെ സകലവിധ ചലനങ്ങളും അവയുമായി വളവിയേന്നും

സ്പർശിക്കുന്ന വസ്തുകളിൽ രേഖപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈത് ശത്രയാണെങ്കിൽ, നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങളുടെ രേഖകൾ സുരക്ഷിതമായി ദൈവസന്നിധിയിൽ ഹാജരാക്കുപ്പെടുമെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയം വേണ്ട.

നാലാമത്തെ വസ്തുത വിചാരണയും പ്രതിഫലഭാവവും ആണ്. ഈതിൽ എന്ത് യുക്തിഭാഗമാണുള്ളത്? മനുഷ്യ കർമ്മങ്ങൾ ദൈവം വിചാരണ നടത്തണമെന്നും നീതിപൂർവ്വം വിധി കർപ്പിക്കണമെന്നുമുള്ളത് മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ തന്നെ താൽപര്യമാണ്. ഇവിടെയാരു മനുഷ്യൻ നന്മ മാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അതിന്റെ ഒരു സംഘമലവും ഇപ്പോൾക്കുതന്ന് അയാൾക്ക് ലഭിക്കുന്നില്ല. മറ്റാരാൾ ആയുഷ്കകാലമത്രയും ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഒരു നഷ്ടവും അയാൾക്ക് പറ്റുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, സർക്കരിമം ചെയ്തതിന്റെ പേരിൽ അവർണ്ണനയിയമായ കഷ്ടപ്പാടുകളും ദുരിതങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഏതെങ്കിലും പേരുണ്ട്. ദുഷ്ക്കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്ത് ആജീവനാനം ആനദ്ദെന്തുപിലരായി ജീവിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. ഈ അനുഭവങ്ങൾ, സജ്ജനങ്ങൾക്ക് പ്രതിഫലവും ദുരിജനങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷയും എപ്പോഴും കിലുമൊരിക്കൽ ലഭിക്കേണ്ടതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ നമ്മുൾപ്പെടെ കുറഞ്ഞു.

സർഖവും നരകവുമാണ് ടട്ടുവിലതേത്. ഇവയും അസംഭവ്യമല്ല. വാനഭൂവനങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ച ദൈവത്തിന് സർഖ നരകങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിപ്പ് മാത്രം അസാധ്യമോ? ദൈവം ജനങ്ങളെ വിചാരണ ചെയ്ത് രക്ഷാശിക്ഷകൾ നൽകും. രക്ഷ ലഭിച്ചവർക്ക് സൗഖ്യപൂർവ്വം ജീവിക്കാതൊരിടം വേണം. ശിക്ഷ ലഭിച്ചവർക്ക് ദുരിതപൂർണ്ണമായ മറ്റാരിടവും. അവ ദൈവം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

മേൽവിവരിച്ച കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സഹാരവം ചിന്തിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക്, മരണാനന്തര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് നിലവിലുള്ള സകൽപ്പങ്ങളിൽ ബുദ്ധിക്ക് ഏറ്റവുമനുയോജ്യമായത് ഇസ്ലാമിക കാഴ്ചപ്പാടാണെന്ന് കാണാം. അതിൽ അസാധ്യമോ അയുക്കിക്കുമോ അയി ഒന്നുമില്ലെന്ന് ഏതൊരാളും സമ്മതിക്കും. ബുദ്ധി സാധ്യ സമ്മതിക്കുന്ന ഇക്കാര്യം മുഹമ്മദ്ഗിരെപ്പോലുള്ളതു ഒരു സത്യപ്രവാചകൻ നമ്മുടെ നന്മ മാത്രം മുൻനിർത്തി വിവരിച്ചുതരുന്നോ വുമാ സംശയിക്കുന്നതെന്തിന്? അതിൽ ദ്വാഷമായ വിശ്വാസം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതല്ലോ ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായിട്ടുള്ളത്?

പരിശുഡം വരക്കു

മേൽ വിവരിച്ച അഞ്ചു ആദർശങ്ങളിനേലാണ് ഇന്നലാം നിലകൊള്ളുന്നത്.⁵ അവയുടെ രത്നചുരുക്കം “ലാ ഇലാഹ ഇല്ലാഹു മുഹമ്മദുർറിസു ലാല്ലാഹി” എന്ന പതിശുഡം വാക്കുത്തിലടങ്കിയിട്ടുണ്ട്. നാം “ലാ ഇലാഹ ഇല്ലാഹു ലാല്ലാഹു”എന്നുചുരുക്കിക്കുന്നതോടെ എല്ലാ നിഷ്ഠിയും ദൈവങ്ങളും വിട്ട് ഏകദൈവത്തിന്റെ മാത്രം അടിമന്ത്രം സ്വീകരിക്കുന്നു. “മുഹമ്മദുർറിസുല്ലാഹി” എന്നുകൂടി ഉച്ചരിക്കുന്നോ മുഹമ്മദ്ഗിരെ ദൈവത്തിന്റെ ദുതനാണെന്നും നാം സമ്മതിച്ചു. ദാതുപത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതോടെ, ദൈവം,

வெவுக்குள்ளனவே, மலக்குக்கு, வெவுக்குமானவே, வெவுக்குதான், பரலோகம் ஏனிலையைக்குத்து திருப்புதற் பறிப்பிட்சு அதே வியங் விஶவாி கேள்கெட்ட நிர்வாயமாயிற்குமொடு. வெவுதென் அத்தாயிக்கானும் அனுஸ்ரி க்கானும் திருமேனி காளிசூதனம் மாற்றமேதோ அத் களில்லாயில் பிர்ப் ரானும் நாம் வொய்யுப்புமானியி மாருனு.

குரிஷுக்கல்

1. இளம்பாமின்றி ஸாகேதிக ஹாசுயின்'ஸரீஞ்சன்'.
2. உடாஹராமாயி ஸிக்கி ஹாசுயின் Oeo's ஏனும் லாப்பினில் Deus ஏனும் ஶோதனிகின் Gith ஏனும் ஜம்மின் Goth ஏனும் அஞ்ச் பாயுக(ஏர்ஸெஸ்கூபீஸிய ஸ்பிட்டானிக, வால்ய 10, பேஜ் 46, சிக்காஸா-1056)
3. செனாலூபு உஜ்வாக்கும் அதிர்வாளமாய அவங்மதைக்குத்து எக்காலை பிரதா லடி காலன் மி. கோள்ளில் விள்ளார் சுபிட THE OUTSIDE ஏற்ற குடும்பைக்.

ஹிதிஷயத்தில் பெரு, ஜோயின்றி அனுவை ஸாக்ஷியுபு ஸ்ரவேயமான்கள். பாங்குதுறைக்கு ரிட்சு அனுப்பும் ஏழ்தூண்: "பளித்தனதில் அதுமாயி ஸ்தை பூருஷமானாரா என் புதிய தலமும் ரங்கபேசும் பெய்திரிக்குமொடு. அவர்க்க் மத்திய: மத்தனதிலே அவங்மதியில் மத்தனத் திருத்தும் அவங்மாக்கும்கானில் ஸந்தூப்த்தராவாபர். தனித்திறம் அவர்க்க் மாங் ஸமாயாங் னங்க்கூட்டிலிக்குமொடு. அவர்க்கிடயின் அதுமாதுறுது அனுபாதம் அஸா யாளமாங் வியங் பரிசீலிக்கவேண்டுள்ளது. -THE PRESENT AND FUTURE OF RELIGION.

இளம்பாமிக ஹோக்கன் ஸமிதியின்றாக் இளம்பாமின்காக் அதுதயானும் மத்தயில்லாத எமார்ப்பலிஂ பரித்தகாரன்றி அல்பிபாயங்கள் தக்கானையுடுக்கமால்: "ஸ்ரீவாதிரியாயியா ஏறு ஶக்தியுடை அனாமி தீர்ம்பிலியுதீ உஜ்க்காமாய விமானமுத்துக்கலைத்தும் பிரிக்கீச்சபரி ஸ்தாத ஏக்கரைப்புவாளான் இளம்பாமின்றி ஸ்ரீவாக்கிக்கு நிவாரமாயிடுதலத்து. அங்கும் தெம்மக்கபரித்தமா அற்புதி மாங்காலை அநூல்தூப்தியும் இளம்பாமின்றி அங்கு யாகிக்க அனுவீக்குமொடு. முஸ்லிஂ நாடுகளில் அதுமாதுறுது வழார் விரதமான்." PHILIP K. HITTY, HISTORY OF ARABS, 1951, P. 129 - வழார்ஸ் அப்பார்ச்

4. வெவுவிஸ் பாய நியமனதிலை அதுபுதென் அயுதயன்ஜலிலுடையும் புதிய நியமனதிலை நால் ஸுவிசேஷங்களிலிலுடையும் கொக்கோட்டிட்சுத் தீவு அவுதாயுக்குதியாளான் வெவுய மாவுடுநாமான். அவயின் கால்வின்றி ஸாக்ஷாத் கீர்த்தனைகளில் பிலதூபு கிளிப்புதீவின்றி ஸுவிசேஷங்களிலும் அவிக்குத்தமா வியங் உத்தகைளிக்குமொடு. பாய நியமனதிலை அதுபுதென் நால் அயுதயன்ஜலில் தூராதன் மத்தமலூ உஜ்க்கத். மிட்சு, தூராதனின்றி லாக அாசு மனுச்சுவாப்பானங்களுமாயி இங்கலை ஸ்தாபிக்கும்போது நிலக்காலுமொடு. ஆக குடிக்கூடுதலில் யமால் ஸிபூஸங்கள் னங்க்கூட்டு ஹோயிக்கிணான். அதுபோலவர்தநம் உதாஸாயு டெதென் பாயுடு நால் ஸுவிசேஷங்கள் அனுப்பாதனித்தின்ற் கடிதிய ஸாக்ஷாத் ஸுவி சேஷங்களிலும். மிட்சு, அதைப்பாடு கிணாய்மெடு அதுமாமாகி வூதுப்பாத்தாய நாலாலுக்கி ஸமாவீற்பு கிளிப்புதீவின்றி ஜீப்பாதிதமான். ஸாக்ஷாத் ஸுவிசேஷங்களிலும் ஏதானும் ரெங்களும் அவயிலிலுள்ளன் மாதான். ரெவுக்குதியும் மனுச்சுக்குதியும், ஸதுவும் அஸா தூவும் பதித்தின்ற் கொல்லி வெர்த்தித்தீட்டுக்கான் கசியாத்தவாண்டு பரஸ்பரம் கூட்கிக்க லர்னிக்கிணான். அதினால், ஸாக்ஷாத் வெவுமாமா ஜூததூதுடையா கெக்கப்பதுருக்கடையா பகல்லிட்சு ஜூதின் விவரீதமாயி, விழுவு வழாஞ்சான், அதுவதற்குப் பாக்குதலை கூடுதலாக கூடுதலாக வூதுப்பாத்தாயி நிலக்காலுமொடு. -வழார்ஸ் அப்பார்ச்
5. இறமான் காருண்யால் அவாயாயிடுான் எனாகிவிட விவரிட்சிக்குதலத். இத் விஶுவை வழுதை நின் 'ஸுநித்தூல் வெவு'யிலை 'அநமாநிஸுவு ஸிமி ஜீஸில் ஜீலைபு...,' ஸுநித்தை நிருவை 'வமன் யக்ஷுர் விலூஹி வமலாலுக்கதினி...' ஏனின் வாக்குண்ணல் அடிக்கம் நமாக்கிணான். ஸபிவபநங்களில் 'வாட்டி'லுக்கு விஶவாஸவும் ஜூமான் காருண்யால் உஸ்ஸை

டுக்கியிட்டுவெள்ளத்தில் ஸஂசயமிட்டு. அப்பூர் ஹாமான் காருணைச் சுற்றுத்தீவுக்காதான். என்னால், யமாற்மனித் தெர்திலியூழல் விஶாஸம் அஜோஹுவிலியூழல் விஶாஸத்தின்கீழ் தனியாகவே அமைகின்றது. நிலக்கான் அத் தீவிரிட்டியூழல், அதிகாலீ ஸௌர் பெர்த்துத் விஶாஸத்தெர்த் தேவையெடுத்துக் கொண்டு விஶாஸத்தெர்த் தீவிரிட்டியூழல். சில நவீவாசாத்திலீச் சும்ரா, நககா, ஸிரான், மீஸான் என்னிடம் பெயர்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு விஶாஸத்தெர்த் தீவிரிட்டியூழல். அப்பூர் ஹாமான் காருணைச் சுற்றுத்தீவுக்காதான். -முறைக்காரர்

അര എവ്

അനുഷ്ഠാനകർമ്മങ്ങൾ

മുഹമ്മദൻബി(സ) വിശ്വസിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ച അഖ്യാകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് കഴിഞ്ഞ അധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചത്. ഈ വിശ്വാസകാര്യങ്ങൾ ഇപ്പലാമിബന്ധി അസ്തിവാരമാണ്. അവയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതോടെ നാം മുസ്ലിം സമൂഹത്തിലംഗമായി. പക്ഷേ, പരിപൂർണ്ണ മുസ്ലിം ആകുന്നില്ല. അതിന് മുഹമ്മദ് നബി ദൈവത്തിങ്കൽനിന്ന് കൊണ്ടുവന്ന ശാസനകൾ അനുസരിക്കുക കൂടി വേണം. കാരണം, വിശ്വാസത്തോടൊപ്പം സ്വയം സ്വാധീന യായിരുത്തിരുന്ന ഒന്നാണ് അനുസരണം. ഇപ്പലാം എന്നതു തന്നെ അനുസരണത്തിൽ മറ്റാരു പേരാണ്ടോ. ഒരു ദൈവത്തെ നാം സമ്മതിക്കുന്നതോടെ ചില കാര്യങ്ങൾ നാം അംഗീകരിക്കുകയാണ്; അവൻ നമ്മുടെ യജമാനനും നാം അവൻ ഭാസനാരുമാണ്; അവൻ നമ്മുടെ വിധികർത്താവും നാം അവൻ വിധി സ്വീകരിക്കുന്നവരുമാണ്; അവൻ നമ്മുടെ രാജാവും നാം അവൻ പ്രജയുമാണ്. ദൈവത്തെ യജമാനനും വിധികർത്താവുമായി സ്വീകരിച്ചുണ്ടോ അവൻ ശാസനകൾ ഡിക്കറിക്കുന്നത് നാം കൂറവാളികളാണെന്ന് സ്വയം സമ്മതിക്കലാണ്. വിശുദ്ധവുർആൻ ദൈവിക ഗ്രന്ഥമാണെന്ന് സമ്മതിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേശം അതിലുള്ളതെല്ലാം ദൈവികമാണ് എന്ന് നാം അംഗീകരിച്ചുവെന്നാണ്. അതോടെ അതപ്പോൾ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ നാം നിർബന്ധിതരായിത്തുരുന്നു. മുഹമ്മദൻബി(സ)യെ പ്രവാചക നായംഗീകരിക്കുന്നോ നാം സമ്മതിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിൽ ആജ്ഞയോഗിയങ്ങളും ദൈവികമാണ് എന്നാൽ. അതോടെ അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കൽ നിരീഡിക്കുന്നോ നാം സമ്മതിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിൽ ആജ്ഞയോഗിയാണെന്നും അനുസരിക്കൽ നാം സ്വീകരിക്കുന്നവയും ഇല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ വിശ്വാസം ദുർബലമാണ് എന്നു വരും.

ഈ കർമ്മങ്ങൾ എത്രതാക്കയാണ്? അത് സംബന്ധിച്ച് മുഹമ്മദൻബി(സ) എന്നതാക്കയാണ് പറിപ്പിച്ചത്? എന്നതാക്കെ അനുഷ്ഠിക്കാനും എന്നതാക്കെ വർജ്ജിക്കാനുമാണ് അദ്ദേഹം ആജ്ഞയാപിച്ചത്? ഇതാണ് ഇന്നിയുള്ള ചർച്ച.

അനുശംഖം നാണ്ഡിൽ സർവ്വപ്രധാനമായിട്ടുള്ളത് ‘ഇബാദത്തു’ കളാൺ. എന്നാണ് ‘ഇബാദത്ത്’? ചർച്ചയുടെ തുടക്കം അതിൽനിന്നാവാട്ട.

ഇബാദത്തിന്റെ വിവക്ഷ

‘ഇബാദത്തി’ എന്ന് അർമ്മം അടിമവുത്തി എന്നാണ്. നാം ദൈവത്തിന്റെ അടിമകളും (അബ്ദ്) ദൈവം നമ്മുടെ ആരാധ്യനും യജമാനനും (മത്സ്യും) ആകുന്നു. അടിമ യജ മാനവൻ ആ ആശാനു നു വർത്തിയായി കൊണ്ട് എന്നതാക്കെ ചെയ്യുന്നുവോ അതിനാണ് ഇബാദത്ത് (അടിമവുത്തി, ആരാധന) എന്ന പായുന്നൻ. ഇന്നങ്ങളുമായുള്ള സംഭാഷണമെല്ലാം നാം വ്യാഖ്യാനം പരദുഷ്ഠനാമോ അസ്ഥിരമോ പറയുന്നില്ല. കാരണം, ദൈവം അത് നിരോധി ചീതിക്കുന്നു. സത്യവും നല്ലതുമായ വാക്കുകൾ മാത്രം നാം പറയുന്നു. കാരണം, ദൈവം അതിഷ്ഠപ്പെടുന്നു. സംഭാഷണം കേവലം ലാക്കിക കാര്യം ആളെക്കുറിച്ചായാൽ പോലും ആ സംഭാഷണം ഒരു ഇബാദത്താണ്. കാരണം, നാമതിൽ ദൈവഹിതം മാനിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം ഇന്നങ്ങളുമായി ഇടപാടു നടത്തുന്നു. വ്യാപാരത്തിലേർപ്പെടുന്നു. കൂടുംബാംഗങ്ങളോടൊത്ത് വസിക്കുന്നു. സ്വന്നഹിതമാരുമായി സഹവസിക്കുന്നു; ഈ രംഗത്തല്ലോ, ദൈവിക ശാസന ഉണ്ടെന്നതിനാൽ നാം അനുത്തുടെ അവകാശങ്ങൾ വക്കെപ്പുകൊടുക്കുന്നു. അവൻ്റെ വിലക്കുണ്ട് എന്നതിനാൽ ആരുടെയും അവകാശങ്ങൾ അപഹരിക്കുന്നില്ല— ഇങ്ങനെ സകല ജീവിത ഇടപാടുകളിലും നാം ദൈവിക ശാസനകൾ കണക്കിലെടുക്കുന്നു. എങ്കിൽ ആ ജീവിതം മുഴുവൻ ദൈവത്തിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നതിൽ വിനിയോഗിച്ചു എന്നാണർമ്മം. ഒരാൾ അഗ്രതികളെ സഹായിക്കുന്നു; വിശനവനാഹാരം കൊടുക്കുന്നു; മോഗിയെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നു. അധാരിതതല്ലാം ചെയ്യുന്നത് പേരിനോ പെരുമക്കോ സ്വാർമ്മലാഭ്യന്തരിനോ വേണ്ടിയല്ല. ദൈവത്തിന്റെ പൊരുത്തം മാത്രമാണ് അധാരുടെ ലക്ഷ്യം. എങ്കിൽ ആ ദോവനങ്ങളും ദൈവത്തിനുള്ളത് ഇബാദത്താണ്. നിങ്ങളോരു തൊഴിലിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ പുർണ്ണ സത്യസന്ധ്യയും വിശ്രസ്തതയും കർത്തവ്യവോധവും കാണിക്കുന്നു. ദൈവം അനുവദിച്ചത് മാത്രം ക്രഷിക്കുന്നു; അവൻ വിരോധിച്ചത് വർജ്ജിക്കുന്നു. ഇതിനെല്ലാം പ്രചോദനമോ ദൈവഭയവും. എങ്കിൽ തൊഴിലിലേർപ്പെട്ട സമയം മുഴുവൻ നിങ്ങൾ ദൈവത്തിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുകയായിരുന്നു— ജീവിതാവശ്യങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണത്തിനാണ് നിങ്ങൾ ജോലി ചെയ്തിരുന്നതെങ്കിൽപ്പോലും. ചുരുക്കത്തിൽ, സദാ സകല കാര്യങ്ങളിലും ദൈവത്തെ സ്വർഗ്ഗക്കുക, അവൻ്റെ അത്യപ്തി യൈപ്പെടുക, അവൻ്റെ പ്രീതി പ്രതീക്ഷിക്കുക, അവൻ്റെ നിയമങ്ങളനുസരിക്കുക, അവനെ ധിക്കരിച്ചാൽ കിട്ടാവുന്ന ഏതു ലാഭവും തിരസ്കരിക്കുക, അനുസരിച്ചാൽ വരാവുന്ന ആപത്തുകൾ സസ്തനാഷം സഹിക്കുക— ഇതാണ് ദൈവത്തിനുള്ള ഇബാദത്ത്. ആ മട്ടില്ലൂള്ള ജീവിതം ആദ്യനം ഇബാദത്താണ്. ആ ജീവിതത്തിൽ തീറ്റയും കുടിയും നടത്തവും ഇരുത്തവും ഉറക്കവും ഉണർച്ചയുമെല്ലാം ഇബാദത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കും.

ഹതാൻ ഇബാദത്തിന്റെ യമാർമ്മ വിവക്ഷ. മുസ്ലിംകളെ ഈ നിലക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരാക്കിത്തീർക്കുകയാണ് ഇന്സ്റ്ലാമിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഈ വലിയ ലക്ഷ്യം നേടുന്നതിന് അവരെ സജ്ജമാക്കുന്ന ചില ആരാധനാമുറികൾ ഇന്സ്റ്ലാമിൽ നിയമമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു- ആ വലിയ ഇബാദത്തിനുള്ള ഒരു 'ബെടനിംഗ്' കോഴ്സ് എന്ന മട്ടിൽ. ഈ 'ബെടനിംഗ്' താരതമ്യന് നന്നായി കഴിക്കുന്നവൻ ആ വലിയ ഇബാദത്ത് കൂടുതൽ നന്നായി നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയും. ഇക്കാരണത്താൽ ആ സവിശേഷ ആരാധന മുറകൾ വ്യക്തികളുടെ മേൽ പ്രത്യേകം നിർബന്ധമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. അവരെ 'അർകാനുച്ചൈൻ' എന്ന് വിളിക്കുന്നു. കാരണം, ഇന്സ്റ്ലാമിന്റെ നെടുംതുണ്ണുകളാണവ. ഒരു കെട്ടിടം തുണ്ണുകളിൽ നിലകൊള്ളുന്നതു പോലെ, ഇന്സ്റ്ലാമിക ജീവിതമാകുന്ന കെട്ടിടം പ്രസ്തുത തുണ്ണുകളിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. അവ നീക്കം ചെയ്യുക എന്നാൽ, ഇന്സ്റ്ലാമാകുന്ന കെട്ടിടം തന്ന പൊളിച്ചുനീക്കുക എന്നാണരംഭം.

നമസ്കാരം

ആ നിർബന്ധ കർമങ്ങളിൽ പ്രമുഖം പ്രധാനവും നമസ്കാരമാണ്. എന്നാണ് നമസ്കാരം? നാം വിശ്വസിച്ചുകഴിതെ സംഗതികൾ ദിനംപ്രതി അഞ്ചുനേരം വാചാ-കർമ്മണാ ആവർത്തിക്കുക. പ്രഭാതത്തിലെഴുന്നേറാൽ ശരീരശൃംഖി വരുത്തി നാം ദൈവസന്നിധിയിൽ ഹാജരാകുന്നു. അവൻ്റെ മുവിൽ കൈകെട്ടി നിൽക്കുന്നു. ഇരുന്നും കുനിഞ്ഞും സാഷ്ടാംഗം നമിച്ചും നമ്മുടെ ഭാസ്യം സമർത്തിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഉത്കൂഷ്ഠം ദൃഢനാജാർഡ് എടുത്തൊടി അവൻ സ്ത്രോതം ചെയ്യുന്നു. അവനോട് സഹായമർമ്മിക്കുന്നു. അവൻനിൽനിന്ന് സന്നാർഗം തേടുന്നു. അനുസരണപ്രതിജ്ഞ പൂതുക്കുന്നു; അവൻ്റെ പ്രതിയും കോപശാപങ്ങളിൽനിന്ന് രക്ഷയും നേടാനുള്ള ആഗ്രഹം അടിക്കടി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. അവൻ്റെ മഹർജ്ജമദ്ദിലെ പാംജാൾ ആവർത്തിച്ചുതുവിടുന്നു. അവൻ്റെ ദുതൻ്റെ സത്യസന്ധകൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. താൻ വിചാരണ ചെയ്യപ്പെടുന്ന ദൈവികകോടതിയിൽ ഹാജരാകേണ്ട ദിവസം അനുസ്മർത്തിക്കുന്നു. ഇവിധമാണ് നമ്മുടെ പ്രഭാതം ആരംഭിക്കുന്നത്. അന്നത്തോ, ഏതാനും നേരം നാം സന്നതം തൊഴിലുകളിൽ വ്യാപുതരാവുന്നു. അപ്പോഴേക്കുമത്രാ, മുഅദ്ദിൻ(പള്ളിയിൽ ബാങ്കുവിളിക്കുന്ന ആൾ) വിളിക്കുന്നു: തെല്ലുനേരത്തെക്കാനിങ്ങു വരിൻ; നമുക്ക് പാരമൈനാവർത്തിക്കണം; ദൈവത്തെ മറന്നുപോവാതിതിക്കാൻ വേഗം വരുവിൻ. ഉടനെ നാം എഴുന്നേറ്റുചെന്ന് വിശ്വാസം പൂതുക്കി വിണ്ണും ലാളകിക പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നു. സാധാപനമാകുന്നേംക്കുതാ വിണ്ണും മുഅദ്ദിന്റെ വിണ്ണും നാം പോയി വിശ്വാസം പൂതുക്കുന്നു. പിന്നെ രാത്രിയുടെ ആരംഭംവരുത്തി വിശ്വാസം മറഞ്ഞു വരി തെറ്റി പ്രോവരുത്. അതിനാൽ, പകലിക്കാൻ തുടക്കത്തിൽ ചെയ്ത കർമങ്ങൾ രാത്രിയുടെ തുടക്കത്തിലൂടെ നമ്മുടെ ആരംഭംവരുത്തി വിശ്വാസം പൂതുക്കാൻ ഉറങ്ങാനോരുങ്ങുന്നു അവസാനമായാനുകൂടി വിശ്വാസം പൂതുക്കാൻ നാം കഷണിക്ക

പ്പെടുന്നു. തികച്ചും ശാന്തവും നിറ്റിബ്രദ്ധവുമായ സമയം. പകലത്തെ ബഹള അള്ളിൽ ഹൃദയസാനിധ്യം ലഭിക്കാതിരിക്കുന്നവർക്ക് ആ കുറവ് പരിഹരിക്കാൻ പറ്റിയ നേരം. പുർണ്ണമനസ്സുമായാന്തരം ഏകാഗ്രചിത്തമായ ഒരു പ്രാർമ്മന.

ഇന്നലൂമിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്ന മഹത്തായ കർമ്മാണ്ട് അഞ്ചുനേരത്തെ നമസ്കാരം. നേരത്തെ പറഞ്ഞ, വിശാലാർഘത്തിലുള്ള വലിയ ആ ഇംബാദത്ത് നിർവ്വഹിക്കാൻ അത് നമ്മുടെ സജ്ജമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ആത്മശൂഖ്യി, ആത്മീയ വളർച്ച, സഭാവ കർമ്മങ്ങളുടെ സംസ്കർണ്ണം എന്നിവക്ക് നിബാനമായ വിശ്വാസ ചെച്തന്നുത്തെ അത് സജീവമായി നിർത്തുന്നു. എങ്ങനെയെന്നോ? തിരുമേനി(സ) കാണിച്ചുതന്ന രീതിയിൽ മാത്രമേ നാം ‘വുദു’ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. തിരുമേനി(സ) പരിപ്പിച്ചതേ നമസ്കാരത്തിൽ നാം ചൊല്ലുകയുള്ളൂ. തിരുമേനിയെ അനുസരിക്കൽ നിർബന്ധമാണ് എന്ന ഭോധംകാണാണിത്. മനസ്സുംവം തെറ്റിച്ച് നാം വുദാങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്യുകയില്ല. കാരണം, അത് ദൈവവാക്യമാണ് എന്ന് നമ്മുടുപ്പിണ്ട്. നമസ്കാരത്തിൽ പത്രങ്ങൾ ചൊല്ലേണ്ടവ നാം ചൊല്ലാതിരിക്കുന്നില്ല; തൽസ്ഥാനത്ത് മറ്റു വള്ളതും ചൊല്ലുകയില്ല. ആരെ യെന്നാണിത്? പത്രക്കെ ചൊല്ലുന്നത് അനുധ കേൾക്കില്ലെന്നുറപ്പാണ്. എന്നിട്ടും ഒന്നും വിട്ടുപോകാതെ നാം ചൊല്ലുന്നത് ദൈവമത് കേൾക്കുന്നുണ്ട് എന്ന വിശ്വാസം കൊണ്ടാണ്; എത്ര നിഗ്യാധമായ ചന്ദ്രങ്ങളും ദൈവത്തിനജണ്ടാ തമമ്പ്ലുന്നുള്ള ഉറച്ച ഭോധംകാണാണ്. ആരും കാണാനില്ലാതെ സ്ഥലത്തു പോലും നാം നമസ്കാരത്തിനായഴുന്നേൻക്കുന്നു. ദൈവം സദാ നമ്മുടുപ്പിണ്ട ഭോധമല്ലാതെന്നാണിതിന് പ്രേരകം? അതുവശ്യം ജോലി കൾ പോലും നിർത്തിവെച്ച് നമസ്കാരം കൂത്യസമയത്ത് തന്നെ നിർവ്വഹിക്കാൻ നമ്മുടെ ദൈവ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്, നമസ്കാരം ദൈവമാണ് നിർബന്ധമാക്കിയത് എന്ന ചിന്തയാണല്ലോ. ശത്രുകാലപ്പൂലതിയിലും ഗ്രീഷ്മകാല മധ്യാഹ്നങ്ങളിലും സാധാഹനങ്ങളിലെ വിനോദവിശ്രമ വേളകളിലും നമ്മുടെ സ്കാരത്തിന് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് കർത്തവ്യഭോധമല്ലാതെ മറ്റൊരാണ്? നമസ്കാരം നാം വിട്ടുകള്ളാത്തത്തും മനസ്സുംവം തെറ്റായി നമസ്കരിക്കാത്തതും ദൈവഭയവും ദൈവസന്നിധിയിൽ ഹാജരാക്കേണ്ടിവരുമെന്ന ദ്രുംഭവിശ്വാസവുംകാണാണ്. നമ്മുടെ പരിപൂർണ്ണ മുന്തലിംകളാക്കിത്തീർക്കാൻ നമസ്കാരം ദൈവക്കാർ ഉത്തമമായ മറ്റാരു ടെട്ടിംഗുമില്ലെന്ന് ഇപ്പോൾ വ്യക്തം. എന്നൊക്കെ കാര്യങ്ങളിലാണീ പരിശീലനം എന്നു നോക്കു: ദൈവസമർശം, ദൈവഭയം, ദൈവക്ക്രതി, ദൈവം സദാ കൂടെയുണ്ടെന്ന വിശ്വാസം, ദൈവം എല്ലാം കാണുന്നുഭവന ഭോധം, ദൈവികകോടതിയിൽ ഹാജരാക്കേപ്പെട്ടു മെന്ന വിശ്വാസം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം നാം ദിനംപ്രതി, പലവുതു പുതുക്കി കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; നിത്യേന പലതവണ നമ്പിതിരുമേനിയെ അനുകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു; ദൈവത്തോടുള്ള കടമ നിർവ്വഹിക്കാൻ നിശ്ചിതസമയ അള്ളിൽ മുറ തെറ്റാതെ ദൈവത്തിനു മുന്പിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഇതിനെക്കാർ

உத்தமமாய மருந்த பதிஶீலகமான் ஹனியுதூத? ஹு பதிஶீலகம் ஸிலிசு
ஜங் நமஸ்காரம் கஷணத் லோககாருணாதில் முடிகுபோல் தீர்ச்சியாயும்
வெவ்வெற ஸ்மரிக்கும்; அவன்றே கோபம் தெப்படும்; அவன்றே ஶாஸநகள்
ஶரிரஸாவஹிக்குக்கூடியும் செய்யும். ஒபேரேஷுக்ஸி, வெவ்விதூலு கர்மணைக்கு
பேரிப்பிக்குந் ஸங்கீதங்களில் வெவும் தனைதூ விக்ஷிக்குநூள்ளல்லோ ஏற்கு
வோய் அவரை பின்திப்பிக்கும். ஏற்காது, ஹு உத்குஷ்டபதிஶீலகம்தங்கிற
ஶேஷவும் ஏராசி வெவ்வெற தெப்படுத்த, வெவ்வாஸாக்ஸிக்கத்திர
ப்ரவர்த்திக்குநூவைகிற குடும் அவன்றேதான்- நமஸ்காரத்திரெழ்தலூ.

நமஸ்காரம் ஸங்லங் சேர்க்க நிர்வாஹிக்காநான் ஹஸ்லாஂ ஆற்கா
பிப்பிடுதூத. ஆத்சயிலெராரிக்கிலை வெதுனியாத்சுதெத 'ஜுமுஅ' நமஸ்காரம்
ஸங்லங் சேர்க்க நிர்வாஹிக்கிலை நிர்வாஸயம் தாநாயாநூதாநூ. ஹத்
முஸ்லிங்கத்தில் எழுகுவும் ஸாஹோதருவும் வழுத்ததூநூ. அவரை ஸங்லங்
டிப்பிச்சு ஶக்தரைக்குநூ. அவரைானாயி நின் ஒரே வெவ்வெற ஆற்காயி
க்குபோல் அவருடை மாநியுக்குத்தக்குநூ. தனைச் சபோதரமாராளைநை
வோய் அவர்தீர் வழுதூநூ. மாதுமலூ, அத் முஸ்லிங்கத்தில் அஷுடகவையும்
ஒரே நேதாவிலென அநூஸதிக்காநூதூ மங்கமிதியும் வழுத்ததூநூ. வூவ
ஸமாபித ப்ரவர்த்தநத்திர அவரை பதிஶீலிப்பிக்குநூ. அநேராநூ அநூ
கஷயம் ஸுள்ளக்காங்க்கூயும் வரியிக்குநூ, ஏல்லாவறு ஸம்மாராளைநை சித்த
வழுதூநூ. யநவாநூ தரித்தூநூ முதலாதியும் தொசிலாதியும் வலியவநூ
செரியவநூ உயர்க்கவநூ தாந்கவநூ ஒரே வெவ்வெற்றே முங்கிலை
தோஞோக் தோசி சேர்க்கு நித்க்குக்கயான், ஸங்லாதித நமஸ்காரத்தில்.
ஏது தற்காலிலுதூ உயர்ச்சு-தாந்க்கல்லூ அவிட காளைப்படிலூ.

நமஸ்காரம் முலங் நமுக்கு-வெவ்வெறத்தின்லூ-லலிக்குநை நிரவயி ஸ்ப்பல
ணத்தில் பிலது மாதுமாளிப்புரினத்து. நமுக்கு கேஷம் முஸ்லிர்தியான்
வெவும் நமஸ்காரம் நிர்வாஸமாக்கியத். நாமதநூஷ்ரிக்காதிரிக்குநைத்
வெவ்வெறத்திர அநிஷ்டமுள்ளாக்குநூ. அத், பகேச, வெவ்வெறத்தினதூக்காள்
ஓாஷம் வெஷ்டிடலூ. மரிச்சு, நமுக்கு தாநை ஓாஷக்ரமாயதூக்காளான். நம
ஸ்காரம் வசி நமுக்கு ஏற்கு மஹத்தாய ஶக்தியான் வெவும் நஞ்குநைத்!
ஏனிட்டும் அத் ஸிக்கரிக்கான் நாங் வெவுமநஸும் காளிக்குக்கயாளைக்கில்
ஏற்கு கொடிய நிர்லாக்குமாளத்! வெவ்வெற்றே திவுதவும் வெவுது
நோட்டுதூ அநூஸாரளைவாயுதயும் பரலோகத்திலை விசாரணையுமல்லோ
நாங் வாசு ஸம்திக்குக. ஏற்காட்டு, வெவுவும் வெவுதுநூ நமுக்கு மேல்
சுமுத்திய ஏற்குவும் வலிய கர்மம் நிர்வாஹிக்காதத்திரிக்குக. ஏற்குமாதும்
லங்ஜாவஹமாளத்! ஹு நிலபாடிக் ளெலைவு வழாவழாமேயுதூ. எனு
கிலை நமஸ்காரம் நிர்வாஸமான் ஏற்கு காரும் தாநை அயாசி நினேயி
க்குக்கயான். அலைக்கிலை, நிர்வாஸமென்ற ஸம்திச்சுகொளை தாநை அத்
நிர்வாஹிக்காதிரிக்குக்கயான். எனாமதை நிலபாடிக்கும் விழுவுவுர்
ஆங்கிலும் வெவுதுநைவும் யமாம்பத்திலயாசிக்க விஶாஸமிலை ஏற்கான்;

അവയിൽ വിശാസമുണ്ട് എന്ന വാദം വ്യാജമാണെന്നും. രണ്ടാമത്തെ നിലപാട് സീക്രിക്കറ്റേനവരുകട്ട, ട്രും വിശാസയോഗ്യത്തിലും- ലാകിക് കാര്യ അളിൽ പോലും. ദൈവത്തോടുള്ള ബാധയും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ വഖന ചെയ്യാൻ മടക്കാത്തവർ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടികളോട് ചതി ചെയ്തില്ലെന്ന് എന്നുറപ്പ്?

വ്രതാനുഷ്ഠാനം

രണ്ടാമത്തെ നിർബാധ കർമ്മം ദ്രവത്താണ്. നമസ്കാരം ദിനംപെതി അഖ്യ നേരം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന പാദങ്ങൾ പ്രതി വർഷത്തിലൊരിക്കൽ ഒരു മാസ കാലം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. മമാനിൽ പ്രഭാതം മുതൽ പ്രഭാസം വരെ ആഹാരപാനീയങ്ങൾ തടസ്സപ്പെടുന്നു. അതും കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു, സൃഷ്ടി നമസ്കാരത്തിനുള്ള ബാങ്ക് വിളി കേൾക്കുന്നതോടെ നാം അന്നപാനങ്ങളും പേക്ഷിക്കുന്നു. അതിൽപ്പിനെ, അതിരുചികരമായ ആഹാരം ലഭിച്ചാലും, കൊടും വിശ്വീം ഓഹവും അനുഭവപ്പെടാലും സന്ധ്യവരെ നാം തിന്നുകയോ കൂടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. എകാത്തതയിൽ പോലും ഒരു ജലക ഗാമോ ഒരു ധാന്യമണിയോ കീഴോട്ടിരിക്കുക നമുക്ക് സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ, സന്ധ്യാപ്രാർധനയുടെ ബാങ്ക് വിളി മുഴങ്ങുന്നതോടെ നാം നോവ് മുൻ കാൻ ധൂതികുട്ടുന്നു. പിനെ, പുലരുവോളം എന്നും എവിടെവെച്ചും യമേഷ്ടം കഴിക്കുന്നു. ഈ ചിട്കകളെല്ലാം പാലിക്കാൻ നമ്മു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതെന്നാണ്? ദൈവ ദയവും ക്രതിയും. ദൈവം എല്ലാം കാണുന്നുണ്ടെന്ന ദ്രശ്യവിശാസം. പരലോകജീവിതത്തെയും ദൈവസന്നിധിയിലെ വിചാരണ ദയയും കുറിച്ച് പേടി; വിശുദ്ധ പുർണ്ണനേന്നയും നബിതിരുമേനിരയയും കണിം ശമായി അനുസരിക്കേണ്ടതാണെന്ന ബോധം-ഈവയെല്ലാമാണ് ആ പ്രേരക ശക്തി. അതിന്റെ ഫലങ്ങളോ? നോവ് നമ്മിൽ കർത്തവ്യബോധവും ക്ഷമാശീലവും വളർത്തുന്നു. ആപത്തുകളെ നേരിടാനുള്ള കഴിവുണ്ടാകുന്നു; ദൈവഹിതത്തിനു മുമ്പിൽ ദേഹേച്ഛകളെ നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള പതിശീലനം നൽകുന്നു. ഒരു മാസക്കാലം നമുക്ക് ഈ പരിശീലനം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അക്കാദാത്ത്, മുൻപെണ്ണ സദ്ഗ്രാഹങ്ങൾ നമ്മിൽ സംജാതമായി കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിന് വേണ്ടിയാണ് വർഷംതോറും മമാനിൽ മാസം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അതുവഴി പരിപൂർണ്ണവും പരിപക്വവുമായ മുസ്ലിംകളായിരിത്തീരാൻ നമുക്ക് സാധിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിൽ അനുനിമിഷം നിർവ്വഹിക്കേണ്ട ആ വലിയ ഇബ്പാദത്ത് ചെയ്തുതീരിക്കാൻ നാം പ്രാപ്തി നേടുകയും ചെയ്യുന്നു;

മറ്റാരു വശം: നോവനുഷ്ഠാനിക്കേണ്ടത് ഒരു നിശ്ചിത മാസത്തിലാണ്- മമാനിൽ. ലോകത്തിലെ എല്ലാ മുസ്ലിംകളും നോവനുഷ്ഠാനിക്കുന്നത് ഒരു മാസത്തിൽ ആയിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണിത്. അതിൽ മറ്റു ചില ഗുണ ഫലങ്ങളും അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുസ്ലിംകൾ നിവസിക്കുന്ന എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും ഒരു മാസക്കാലം മുഴുവൻ പരിശുദ്ധമായ അതരീക്ഷമായി റിക്കും- ദൈവസ്മരണയും ദൈവക്രതിയും മുറ്റിനിൽക്കുന്ന അതരീക്ഷം.

എല്ലാവർത്തിയും സദിച്ചാരവും വിനയവും മാത്രം. കർത്തവ്യബോധത്താൽ ഉണ്ടാന മനസ്സുകൾ. ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ദൃഷ്ടകർമ്മങ്ങൾ സാധം അപ്രത്യക്ഷമാവുന്നു. സർക്കർമ്മങ്ങൾ മെൽക്കുമേൽ വളർന്നുവരികയും ചെയ്യുന്നു. സജീവങ്ങൾ സർക്കർമ്മങ്ങളിൽ പരസ്പരം സഹായിക്കുന്നു. ദുർജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ ദൃഷ്ടചെയ്തികളിൽ സങ്കോചം തോനിത്തുടങ്ങുന്നു. സമ്പന്നരിൽ അഗ്രതിസംരക്ഷണത്തിൽ വികാരം വളരുന്നു. ധനം ദൈവമാർഗത്തിൽ മുൻപില്ലാത്തവിധം ചെലവഴിക്കപ്പെടുന്നു. സകല മുൻസ്ഥിരങ്ങളും ഒരേ സ്ഥിതിയിലായിത്തീരുന്നു. തന്മുഖം അവരിൽ തങ്ങളെല്ലാം ഒരേ പാർട്ടിയാണെന്ന ബോധം സംജാതമാകുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ മുൻസ്ഥിരങ്ങൾ സ്വന്നഹവും സാഹോദര്യവും പരസ്പരാനുകൂലയും ഏകക്കുവും വളർത്താൻ നോക്ക് അങ്ങേയറ്റം പ്രയോജനപ്പെടുന്നു.

വ്രതമനുഷ്ഠിക്കുന്നതു മുലം നമ്മുകൾ ലഭിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളാണീവ. നാം വിശ്വസ്ത സഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന് ഒന്നും കിട്ടാനില്ല. വ്രതം നിർബ്ബന്ധമാക്കിയത് നമ്മുടെ മാത്രം നമ ലാക്കാക്കിയാണ്. ന്യായമായ കാരണം അഞ്ഞാനുമില്ലാതെ ഈ കർമ്മം നിർബഹിക്കാതിരിക്കുന്നവർ വാസ്തവത്തിൽ സാധം ദ്രോഹമേൽപ്പിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ, പരിശുദ്ധ രമഭാനിൽ, പരസ്യമായി, നിറ്റുങ്കോചം തിന്നും കൂടിച്ചും നടക്കുന്നവരുടെ സ്ഥിതിയാണ് ഏറ്റവും ലജ്ജാഹിഡം. തങ്ങൾ മുൻസ്ഥിരം സമൂഹത്തിൽപ്പെട്ടവരെല്ലാം ഇന്ത്യൻകിട വിധികൾ തങ്ങൾക്ക് ഒട്ടും വിലയിരുന്നും തുറന്നുപ്പെട്ടാഹിക്കുകയാണ് വർ. അതുവഴി ദൈവമാരം അംഗീകരിച്ച് ശക്തിയെ പരസ്യമായി ധിക്കരിക്കാൻ തങ്ങൾക്കാട്ടും മടിയിരുന്നും അവർ തെളിയിക്കുന്നു. മുൻസ്ഥിരം സംഘത്തിൽ നിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കുന്നത് എല്ലാപ്രമാണി കാണുന്ന വിഭാഗമാണവർ. തങ്ങളെ സുഷ്ടിച്ച് സംരക്ഷിച്ചുപോരുന്ന ദൈവത്തോട് ധിക്കാരം പ്രവർത്തിക്കാൻ ഒരു സങ്കോചവുമില്ലവർക്ക്. ദൈവിക ശാസനകൾ പരസ്യമായി ലംഗിക്കുന്നതിലുണ്ട് മനോഭിഷമം. ഈ മട്ടിൽ തങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ നേതാവ് നിർദ്ദേശിച്ച് നിയമങ്ങൾ പോലും തള്ളിക്കളുയാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ജനതയിൽനിന്ന് വല്ല വിശ്വസ്തതയോ കൂത്തലതയോ വാർദ്ധത നിർബഹണമോ കർത്തവ്യ ബോധമോ പ്രതീക്ഷിക്കുക സാധ്യമാണോ?

സകാത്ത്

മുന്നാമത്തെ നിർബാധയകർമ്മം സകാത്താണ്. ഒരാളുടെ പക്കൽ ചുരുങ്ങിയത് 52%, ഉറുപ്പിക്കത്തുകൂം വെള്ളി ഉണ്ടായിരിക്കുകയും അത് ഒരു വർഷം അതേ സ്ഥിതിയിൽ അയാളുടെ വരം ശേഷിക്കുകയുമാണെങ്കിൽ അതിൽ നിന്ന് 40ൽ ഒരും ഒരും (21/2%) സകാത്തായി നൽകണം.¹ ദരിദ്രൻ, അഗ്രതികൾ, മനസ്സിണക്കേണ്ണ അമുസ്ഥിംകൾ, ധാത്രകാർ, കടബാധ്യതയിൽപ്പെട്ടവർ മുതലായവർക്കാണ് അത് നൽകേണ്ടത്.² ഇല്ലിധം സമ്പന്നരുടെ ധനത്തിൽ ചുരുങ്ങിയത് രണ്ടു ശതമാനം ദരിദ്രതു അവകാശമാണെന്ന് ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.³ അതിൽ കൂടുതലായി വല്ലതും ഭാനം ചെയ്യാം. അത്

ഉത്തമമായ പുണ്യകർമ്മാണ്. അതിന് കൃടുതലായി പ്രതിഫലം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

സന്പത്തിന്റെ സകാത്തായി നൽകുന്ന ധനം ലഭിക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്നല്ല. നമ്മുടെ യാത്രാനും അവന്നാവശ്യമില്ല. എന്നിട്ടും അവൻ പറയുന്നു: “എന്ന മാത്രം ഉദ്ഗതിച്ച് സന്നന്ദ്രൂപാട ദത്ത്വസഹാദരണശ്രക്ക് നൽകുന്ന ധനം ഫലത്തിൽ നിങ്ങളെന്നിക്ക് നല്കിയതു പോലെയാണ്. അതിന്, കൊടുത്തതിന്റെ എത്രയോ മടങ്ക് പ്രതിഫലം നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ നൽകും. പക്ഷേ, ചില നിബന്ധനകളുണ്ട്: കൊടുത്തത് എടുത്തുപറഞ്ഞ് ആ സാധ്യവിനെ നിങ്ങളുപരവിക്കരുത്. അവനെ നിന്തുന്നും ഹൈന്ദവമായി കാണാരുത്. അവ നിൽനിന്ന് വാചായുള്ള നദിപോലും പ്രതീക്ഷിക്കരുത്. നിങ്ങളുടെ ഭാന ധർമ്മശ്രീ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ കൊടുത്തോളാഷിക്കരുത്. നിങ്ങൾ വലിയ ധർമ്മ ഷ്ഠംനാണാണ് ജനങ്ങളെക്കൊണ്ട് സ്ത്രീപിവാടിക്കാൻ ശ്രമിക്കയുമരുത്. ഇത്തരം ഹൈന്ദവ ചിന്തകളിൽനിന്ന് മനസ്സ് മുക്തമായിത്തുടർന്നു എൻ്റെ തുപ്പതി മാത്രം ലക്ഷ്യംവെച്ച് ദത്ത്വർക്ക് നൽകുകയും ചെയ്താൽ എൻ്റെ അക്ഷയ ധനത്തിൽനിന്ന് ശാശ്വതമായ ഓഹരി നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ നൽകുന്നതാണ്.”

നമസ്കാരവും പ്രതാനുഷ്ഠാനവും പോലെ സകാത്തും ദൈവം നമ്മുടെ മേൽ നിർബന്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നലാമിന്റെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു തുണാണിൽ. ദൈവത്തെ മാത്രം ഉദ്ഗതിച്ച് ത്യാഗങ്ങൾ വരിക്കുകയെന്ന സംഭവം ഇത് വിശ്വാസികളിലുജ്വലകുന്നു. സ്വാർമ്മം, കുടിലമനസ്കത, ധനപൂജ തുടങ്ങിയ ദുർഘണങ്ങളെ ദുരിക്കരിക്കുന്നു. ധന പുജകനും പണ ത്രിനു വേണ്ടി ജീവൻ കൂട്ടയുന്ന ദുർമ്മാഹിയും ലുഖ്യധനമായ മനുഷ്യൻ ഇന്നലാമിന് തീരെ പ്രധാജനമില്ലാത്തവനാണ്. അധിനിച്ചുണ്ടാക്കിയ പണം പ്രതിഫലേപ്പയില്ലാതെ ദൈവിക ശാസനയന്നുസ്ഥിച്ച് മാത്രം ബലികഴിക്കാൻ സന്നദ്ധതയുള്ളവർക്കേ ഇന്നലാമിന്റെ സർപ്പമത്തിലൂടെ ചരിക്കാനാവു. ഇത് ത്യാഗസന്ധാരകക്കുള്ള പരിശീലനമാണ് സകാതൽ വഴി മുസ്ലിംകൾക്ക് ലഭിക്കുന്നത്. ദൈവിക മാർഗത്തിൽ ധനവ്യയം ആവശ്യമായി വരുന്നോൾ ധനത്തെ വാരിപ്പുണ്ടാണ് കുനിക്കുടിയിരിക്കുന്നതിനു പകരം തുറന്ന മന നേണ്ടുടർന്നു സകലത്തും ചെലവഴിക്കാൻ സകാതൽ അവരെ സജ്ജരാക്കുന്നു.

സകാത്തുകാണ്ട് എന്നപരികജീവിതത്തില്ലോ ചില സംഘടനങ്ങൾ ലഭിക്കാനുണ്ട്. മുസ്ലിംകൾ അന്നോന്നും സഹായിക്കുക; അവരിൽ നഗരവും വിശക്കുന്നവരും യാചിക്കുന്നവരും ഇല്ലാതിരിക്കുക; സന്ധനർ ദത്ത്വസഹാദരണം ഇരുന്ന സംരക്ഷണം ഏറ്റുടുക്കുക; സന്പത്ത് സന്ധനം സ്വീഖാധാരങ്ങൾക്കും പേരിനും പെരുമക്കും വേണ്ടി വ്യയം ചെയ്യാതിരിക്കുക; തന്റെ സന്പത്തിൽ എത്രയോ പേരുക്ക് അവകാശമുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കുക - ഇതെല്ലാം സകാത്തിന്റെ ലഭകിക ഗുണങ്ങളിൽ ചിലതാണ്. ഒരു മുസ്ലിം സന്ധനങ്ങൾ സത്തിൽ സാസമുദ്ദായത്തിലെ അനാധികളുടെയും വിധവകളുടെയും അഗ്രതികളുടെയും അവകാശങ്ങൾ കിടപ്പുണ്ട്. മുലധനമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഒരു തൊഴിലിലേർപ്പുടാൻ കഴിയാത്തവർക്കും മുസ്ലിം ധനാധ്യങ്ങൾ

സമ്പത്തിലവകാശമുണ്ട്. ദരിദ്രനായിപ്പോയതുമുലം വിദ്യയഭ്യസിക്കാൻ കഴിയാതെ പോകുന്ന കൂട്ടികൾക്കും അധ്യാളുടെ സ്വത്തിലവകാശമുണ്ട്. അംഗം ഒന്നായിരുന്നു മുലം തൊഴിലെടുത്ത് ജീവിക്കാൻ കഴിയാതെവർക്കും മുന്നലിമിശ്രി സമ്പത്തിലവകാശമുണ്ട്. ഈ അവകാശങ്ങൾ നിഷ്പയിക്കുന്നവൻ കട്ടുത്ത അക്കൗമിയാണ്. ഒരു വിഭാഗമാളുകൾ സമ്പത്ത് കുന്നുകൂട്ടിവെക്കുക; അംബരചുംബികളായ മൺമേടകളിൽ മദിച്ച് ജീവിക്കുക; അതേസമയം സ്വന്തം സമൃദ്ധായത്തിൽ ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾ വിശ്വടക്കാൻ ഗതിയില്ലാതെ നടക്കിക്കുകയും ലക്ഷ്യക്കണക്കായ കൂട്ടികൾ വിദ്യ കിട്ടാതെ തെണ്ടിന്തിരിയുകയും നിർവ്വിഹ പേരു തൊഴിലില്ലാതെ അല്ലയുകയുമാണെങ്കിൽ അതിൽപ്പോരു ക്രൈറ്റെ മറ്റൊരാണ്? ഇത്തരം സ്വാർമ്മങ്ങളുടെ കരിന ശത്രുവാണിസ്വലം. കൈയറിവന സമ്പത്തെല്ലാം വാരിക്കൂട്ടിവെച്ച്, പലിശക്ക് കൊടുത്ത് ജനങ്ങളുടെ സമ്പദം കൂടി തന്റെതാക്കുകളുത് ദൈവനിഷ്പയിക്കളുടെ സംസ്കാരമാണ്. എന്നാൽ, ഇന്ത്യാം മുസ്ലിംകളെ പഠിപ്പിക്കുന്നത് ധനം ഭാണ്ഡാരമാക്കി കൈട്ടിപ്പുട്ടിവെക്കാതെ ആവശ്യത്തിൽ കുടുതലുള്ളത് സ്വന്തം സഹോദരങ്ങൾക്ക് നൽകണമെന്നാണ്-അവർക്ക് സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാനും ഒരു തൊഴിൽ കണ്ണം താനും വല്ലതും സമാദിക്കാനും അത് ആവശ്യമായി വരികയാണെങ്കിൽ.

ഹാജ്ഞ

നാലാമത്തെ നിർബന്ധകാര്യം ഹാജ്ഞാണ്. ഈത് ആയുപ്പ്‌കാലത്തോടി കുറേ നിർവ്വഹിക്കലേ നിർബന്ധമുള്ളൂ. അതും പരിശുദ്ധ മക്ക വരെ ഏതൊരു കഴിവുള്ളവർക്കു മാത്രം.

വിശ്വാസ മക്ക പട്ടണം എന്നറിയപ്പെടുന്ന പുണ്യഭൂമിയിൽ ആയിരക്കണക്കായ സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഇബ്രാഹീംനബി(അ) ദൈവാരാധനക്കായി ഒരു ചെറുഭവനം നിർമ്മിച്ചു. ഇബ്രാഹീം നബി(അ)യുടെ ആര്ഥാർമ്മതയുടെയും ദൈവത്തോടുള്ള സ്വിമാതിരത്തായ സ്നാനപാനുരാഗത്തിലെന്നും ഫലമായി ദൈവം ആ വെന്നും തന്റെതായി നിശ്ചയിച്ചു. തന്നെ ആരാധിക്കുന്നവർ ആ പുണ്യഭവനത്തിന് നേരു തിരിഞ്ഞുനിന്ന് ആരാധന നിർവ്വഹിക്കണമെന്നും കഴിവുള്ള ഏതൊരു മുസ്ലിമും -ഭൂമിയുടെ ഏതു ഭാഗത്ത് താമസിക്കുന്നവനായാലും- ആയുപ്പ്‌കാലത്തിലെവാരിക്കൽ ആ പുണ്യഭവനം സാന്ദർഖികണമെന്നും ആജ്ഞാവാപിച്ചു. അവർ, തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഭാസനം ഇബ്രാഹീമിനുണ്ടായിരുന്നതുപോലുള്ള ദൈവാനുരാഗത്തോടും ഭയക്കൽ യോടും ആര്ഥാർമ്മതയോടും കൂടി ആ പുണ്യഭവനം പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യണം. മാത്രമല്ല, അവിടേക്ക് വരുന്നേബാൾ ഹ്രദയം, സർവവിധ മാലിന്യങ്ങളിൽനിന്നും പരിശുദ്ധമായിരിക്കണം. ഓഫോച്ചുകളെ നിയന്ത്രിച്ചുനിർത്തണം. ദുഷ്കരും കുടുംബങ്ങളും രക്തച്ചൂരിച്ചില്ലും അസഭ്യവാക്കുകളും തീരെ വർജ്ജിക്കണം. സാക്ഷാൽ ദൈവം തന്മുഖാശ്രീ തിരുസന്നിധിയിൽ ഹാജരാകുന്നേബാൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട സകലവിധ മര്യാദകളോടും കൂടിവേണം

അവിടെ ഹാജരാവാൻ. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അധിപത്യം സുഷ്ടിജാലങ്ങളുടെ ആശയക്രമവുമായ മഹാരാജാവിന്റെ തിരുസന്നിധിലേക്കാണ് പോകുന്നതെന്ന ബോധം അവർലുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ മാനസികാവസ്ഥയോടെ, ശ്രദ്ധപ്രദയന്തരാട പുണ്യഭൂമിയിൽ വന്ന് ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്ന പക്ഷം അവന്റെ അനുഗ്രഹ കടാക്ഷങ്ങൾ അവരുടെ മേൽ വർഷിക്കുന്നതാണ്.

ഒരു നിലക്ക് വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ ഏറ്റവും വലിയ ഇബാദത്താണ് ഫാജ്. ദൈവത്തോട് നിസ്തീര്മ്മായ സ്നേഹവും കേത്യാദരവുമില്ലാതെ, ജോലിക്കൂല്ലാം നിർത്തിവെച്ച് ബാധ്യമിത്രാദികളെയെല്ലാം വേർപിരിഞ്ഞ് ദിർഘിച്ച ഒരു യാത്രയുടെ ക്ഷേമങ്ങൾ സഹിക്കാൻ മനുഷ്യൻ മുതിരുമോ? ആ നിലക്ക് ഹജിനുള്ള ഉദ്ദേശ്യം തന്നെ ദൈവസ്നേഹത്തിനും നിഷ്കളക്കുമുള്ള ദൃഷ്ടാത്മക്രമം. മറ്റു യാത്രകളിൽനിന്ന് തികച്ചും ഭിന്നമാണ് ഹജ്ജ്യാത്ര. ഈ യാത്രയിൽ അവൻ പ്രദയം ഏറ്റെയും ദൈവസവിധത്തിലായിരിക്കും. അകും നിരിയെ ദൈവസ്നേഹവും കെതിയുമായിരിക്കും. പതിശുഖ കാൻഡ യോട്ടക്കും തോറും ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹാനുരാഗം മനസ്സിൽ ജാലിച്ച തുടങ്ങും. പാപങ്ങളെയും ദൈവവിരുദ്ധ ചെയ്തികളെയും അവൻ വെറുതും തുടങ്ങും. ചെയ്തുപോയ പാപങ്ങളിൽ ലഭജയും പശ്വാത്താപവും തോന്നും. ഭാവിയിൽ അനുസരണമുള്ള ഭാസനായി ജീവിക്കാൻ അനുഗ്രഹിക്കേണ്ണ മേരണ്ണ് ദൈവത്തോടവൻ ഉള്ളിശ്ശെന്തു പ്രാർഥിക്കും. ദൈവസ്മരണായില്ലും ദൈവാരാധനയില്ലും അവൻ എന്നെന്നില്ലാതെ ആനന്ദം തോന്നിത്തുടങ്ങും. ദിർഘമായ സാഷ്ടാംഗ നമസ്കാരങ്ങളിൽനിന്ന് ശിരസ്സുയർത്താനാവാത്ത ദരവന്നമയുള്ളവാക്കും. വിശുഖ വൃത്താന്തൻ പാരായണം ചെയ്യുമ്പോൾ അഭ്യ തപുതിവമായ രണ്ടുഭൂതിയുണ്ടാകും. വരതമെടുക്കുന്ന പക്ഷം അതിന്റെ അനുഭവം അവാച്ചുമായിരിക്കും. പുണ്യഭൂമിയായ ഹിജാസിൽ കാലുകുത്തുപോഞ്ചേക്കും ഇൻലാമിന്റെ ആദ്യകാല ചരിത്രങ്ങളെല്ലാം ചലച്ചിത്രത്തിലെ നോം കണ്ണമുന്നിലും ഓടിത്തുടങ്ങുന്നു. ദൈവത്തെ അതിരുള്ള സ്നേഹിക്കുകയും ദൈവത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ജീവിപാർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവരുടെ സ്ഥാരകങ്ങൾ ഓരോ കാലടിലുമെൻ കാണുന്നു. ഓരോ മന്ത്രത്തിലും ഇൻലാമിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ഇൻലാം ജനം കൊണ്ട ആ പുണ്യഭൂമി, ദൈവവാക്യം വെന്നിക്കൊടി നാട്ടിയ ആ പുണ്യഭൂമി ഇതാണെന്ന് ഓരോ മന്ത്രത്തിലും വിളിച്ചു പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ പുണ്യഭൂമിയിലെത്തുന വിശ്വാസിയുടെ പ്രദയം അതിരു ദൈവസ്നേഹ തതാൽ നിരിഞ്ഞതാഴുകുന്നു. ഇൻലാമിനോടുള്ള അദ്ധ്യമായ പ്രേമത്താൽ പുളകമൺഡിനുണ്ട്. മരണം വരെ മാത്രത്തുപോകാത്ത മനോഹര ചിത്രങ്ങൾ മനസ്സിൽ പതിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും അവൻ ഫാജ് കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങുന്നത്.

ഈനി, ഫാജിന്റെ ഭൂതിക നേട്ടങ്ങളും എന്നു നോക്കാം. ഫാജ് കാരണമായി പതിശുഖ മക്ക ലോക മുസ്ലിംകളുടെ ക്രൈമായി മാറി. ദൈവനാമ മുരുവിടുന്ന പരസ്യഹിനം ജനങ്ങൾ പ്രതിവർഷം ലോകത്തിന്റെ നാനാ

லாகத்துள்ளினும் அவிடெ ஸமேலிக்குக்குறியும் அனோயாங்கும் பறிசுயப்படுக்குறியும் செய்யும். அவர்களிடில் ஹஸ்லாமிக் ஸாஹோத்ருவோய் வழ்ரான் அத்த ஸஹாயிக்குறியு. ஏது நாட்காரே ஏது வாஸ்காரே அநுகாட, விஶாஸி கச் பறஸ்பரம் ஸாஹோத்ரண்ணும் ஒரே ஸமுதாயத்திலே அங்஗ண்ணுமா என்ன வோய் அவரிட் வேறுக்குறியு. ஹத் காரணம், வெவரத்தினுதூ கரு அருடாயாய்தோகாப்பு தனை, ஹஜ்ஜ், வெவிலலோக முஸ்லிம் வார்ஷிக மஹா ஸமேலினவுமான். ஸாஹிவல்லகிகாடிஸ்மானத்தில் முஸ்லிம்களிட் ஏற்குவோய் வழித்தானுதகுந் ஏற்றுவும் மலபாரமாய ஒரு வேளியு.

ஹஸ்லாமிக்ஸேவனம்

வெவங் விஶாஸிக்குறுத மேல் சுமத்திய வாய்தகஜிலொடுவில தெத்த ஹஸ்லாமிக் ஸேவனமாகுறை; ஹஸ்லாமின்றி ஸ்தான்ஜிலொனாயி அதினை பறினளிச்சிக்கிலெலும் ஹஸ்லாமிக்குற வாய்தகஜிட் அதி ப்ராயாங்கும்ர்ஹிக்குற என்னான்த. விஶுவு வழிஞ்ஞிலும் நவீவபனனை திலும் ஹதேபுப்பி கர்ஷகமாய ஶாஸ்கக்குறன்ற.

ஹஸ்லாமிக் ஸேவனம் ஏற்காடுகாலாக ஏற்கான் நாம் அறிமமாக்குறான்த? ஹஸ்லாமிகாத்ரிதை ஸஂரக்ஷிகாநுநுத ஶமண்ணுள்ள் அதூகொளுஞ்சே ஶா. அதென்கின் நின்றையமாகி? ஒருபாலர்ணத்திலும் ஹத் வூக்குமா காவ: ஸுப்ரத்தாயி டாவிக்குறை ஏரு கூட்காரந்துள்ள நின்றைக்க. அவர் நின்றேஉக் தீரை அநுபாவமிலெலுகாளாநுவே. நின்றைத லாகெஷ்டன்னும் ஶுள்ளுவாசன்னும் அவர் ப்ரெங்கமேயீல். ஸாதா லாலா உஞ்சித்து நின்றைக்க நஷ்டமுள்ளக்குறை ப்ரவுத்திகச் செய்யான் ஏரு மடியுமிலையாக்க. அதூ போலை நின்றைக்க லாலா கிடூந் ரங்கண்ணுதி, அவர் கேட்குமிலெலுகா கார ணத்தால், அவர் ஸாக்கிக்குறைப்பு. அப்ர்லத்ரண்ணுதி நின்றையைவர் ஸஹாயிக்குறைப்பு. அநுந் நின்றை ஶகாதிக்குறோயர் அவங்கும் அவரோ டொப்பு செய்யும். அல்லைக்கின் மதங் பாலிக்குறை. ஶத்ருக்கச் நின்றைக்க தீரை நடத்துந் ப்ரவுத்திக்குறிட் அவங்கும் பகுப்பேருக்கு. அல்லைக்கின் நின்றை ஸஹாயிக்காத நிற்கும்பத புலர்த்துக்கு. ஹத்தால் ஏரு வூக்குதியை நின்றை ஸுப்ரத்தாயி கள்காக்குமோ? ஹலெலுகா தீர்த்து காரணம், ஸஹாயும் ப்ரகக்டிப்பிக்குறைப்புக்குலும் ஸத்துத்தில் அயாஜுத மன்றிலதிலை. மூடாம் ஸ்தேபித்தின் நின்றை நிஷ்கக்குறக்குமாயி ஸ்தே ஹிக்கூ. நின்றேஉக் அநுகாப்புயும் ஶுள்ளகாங்க்குமுள்ளகு. அப்ர்லத்ரண்ணுதி நின்றைக்க தூள்ளுவது. ஶத்ருக்கைத்திரிட் நின்றை ஸஹாயிக்கு. அநுந்மார் நின்றை குடுப்பூத்துக்குத் தோலாடி போலும் அயார்க்க அஸ்வரமாயிரிக்கு.

ஹு உடாபார்ணம் முஸ்லித்வைத், முஸ்லிம்கச் ஏற்க நிலயிட் நமுக்க வங்குப்பேருந் வாய்த ஏற்கென் அலோசித்துக்கூ. நாம் முஸ்லிம்கச்

ആണക്കിൽ ഇസ്ലാമിനോട് നമ്മുടെ സമീപനം എന്തായിരിക്കണം? ഇസ്ലാമിനോട് നമ്മുടെ തികണ്ട കൂറും സ്നേഹവും വേണാ; വിശ്വാസത്തിന് വേണ്ടി സകലതും ബലിയർപ്പിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയുണ്ടാവണം. മുസ്ലിംകളോടുള്ള ഗുണകാംക്ഷ നമ്മുടെ വികാരമായി മാറണം. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളിലെല്ലാം ഇസ്ലാമിന്റെ താൽപര്യവും മുസ്ലിംകളുടെ നൽക്കായും വീക്ഷിക്കണം. സന്തം ലാനേഷ്ടങ്ങൾ മാനദണ്ഡങ്ങളാകി ഇസ്ലാമിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കും മുസ്ലിംകളുടെ നൽക്കാക്കും എതിരായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലേപ്പുടരുത്. ഇസ്ലാമിന്റെയും ഇസ്ലാമിക സംഘടനകളുടെയും അന്തര്ദ്ദശ സന്തം അന്തര്ദ്ദശയി കണക്കാക്കണം. സന്തം കാര്യത്തിൽ ഹൈന്റത്തിലും അപമാനവും സഹിക്കാത്തപോലെ ഇസ്ലാമിനും മുസ്ലിംകൾക്കും നേരിട്ടന്ന മാനഹാനിയും നമുക്കുസഹ്യമായിരിക്കണം. നാം നമുക്കെതിരായി ശത്രൂപക്ഷത്ത് ചേരാത്തതു പോലെ ഇസ്ലാമിനും മുസ്ലിംകൾക്കുമെതിരായും എതിരെപക്ഷത്ത് ചേരാതിരിക്കണം. സന്തം ജീവൻക്കെയും ധനത്തിന്ക്കെയും മാനത്തിന്ക്കെയും രക്ഷക്ക് ത്യാഗസന്നദ്ധതകുന്നതുപോലെ ഇസ്ലാമിന്കെയും മുസ്ലിംകളുടെയും കാര്യത്തിലും നാം ത്യാഗസന്നദ്ധരാകണം.

ഇതാണ് ഇസ്ലാമിനെ സംരക്ഷിക്കുക എന്നതിലെങ്ങാണിയ ആശയം. ഇതിന് ഇസ്ലാമിന്റെ സാങ്കേതിക ഭാഷയിൽ ‘ജിഹാദ്’ എന്ന് പറയുന്നു. സൂപ്രധാനമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിനായി മുഴുശ്ശക്കാരിയും പ്രയോഗിച്ചു യത്തിനു കൂടുക എന്നാണ് ജിഹാദ് എന്ന പദ്ധതിനർമ്മം. ഈ അർഥത്തിൽ ഭേദവാക്യത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കായി ദേഹം, ധനം, നാഡ്, പേര്, കൈകാല്യകൾ എന്നി വയ്ക്കാം ഉപയോഗപ്രടീതി അധ്യാനിക്കുന്നവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭേദവാക്യം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഈ ജിഹാദ് മുഴുവൻ മുസ്ലിംകൾക്കും നിർബന്ധമാർഗത്തിൽ ‘ജിഹാദ്’ ചെയ്യുന്നവരാണ്. ഇസ്ലാമിന്റെ ശത്രുകൾക്കെതിരെ, ഉദ്ദേശ്യമുഖ്യമായോടു അധ്യാനിക്കുന്നവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭേദവാക്യം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഈ ജിഹാദ് മുഴുവൻ മുസ്ലിംകൾക്കും നിർബന്ധമാർഗത്തിലും ഒരു വിഭാഗം അത് നിർബന്ധിക്കുന്നപൊക്ഷം മറ്റുള്ളവർ ബാധ്യതാമുക്കതരാകും.⁴ ഒരിന്നലാമിക രാഷ്ട്രത്തെ ശത്രുകൾ ആക്രമിക്കുന്ന പക്ഷം ഈ സമരം എല്ലാവർക്കും നിർബന്ധമായിത്തീരുന്നതാണ്— നമസ്കാരവും നോമ്പും പോലെ. ഇനി, ആ രാജ്യത്തിലെ പൊരുമാർക്ക് സ്വയം ശത്രുവിനെ ചെറുക്കാനാവുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവരെ ദേഹംകൊണ്ടും ധനംകൊണ്ടും സഹായിക്കേണ്ടത് അയൽനാടുകളിലെ മുസ്ലിംകൾക്കും ബാധ്യതയായി തന്നെയും. അതുകൊണ്ടും ശത്രുക്കെല്ല പിന്തിപ്പിക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നാൽ ആവുംവിധമെല്ലാം ആ രാഷ്ട്രത്തെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് ലോകമുസ്ലിംകൾക്കെല്ലാം, നമസ്കാരവും വ്രതാനുഷ്ഠാനവുമെന്നപോലെ നിർബന്ധമാണ്. എന്നുമാത്രമല്ല, അത്തരം ഐട്ടമാളിക്കാളും കുടുതലായിരിക്കും. കാരണം, വിശ്വാസം പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന ഐട്ടമാണ്. ആപദ്ധ്യലഭത്തിൽ ഇസ്ലാമി നെയ്യും മുസ്ലിംകളെയും കൈയൊഴിക്കുന്നവർക്ക് ‘ഇന്ത്യൻ’ തന്നെ സംശയാസ്പദമാണ്. എന്നിരിക്കെ, അവരുടെ നമസ്കാരംകൊണ്ട് എന്ത്

പ്രയോജനം? അവൻ്റെ നോമ്പിന് എത്രവിലും? എന്നാൽ ഇത്തരം ഐട്ടങ്ങളിൽ ശത്രുപക്ഷം ചേരുന്ന വണ്ണകർ മുന്നാഹിവുകൾ (കപടൻമാർ) ആണെന്ന നാതിൽ ഒട്ടും സംശയമില്ല. അവരുടെ മുൻസലിം എന്ന വാദവും നമ്പകാരം, നോമ്പ്, സകാത്ത്, ഹാജ്ജ് തുടങ്ങിയ ആരാധനകളും തികച്ചും നിഷ്പത്യോ ജനവുമാണ്.

കുറിപ്പുകൾ

1. സകാത്ത് ബലജ്ഞികൾ മാത്രമല്ല, സർബ്ബ, രൂപ, ക്രൂരട്ടുരക്കുകൾ, പൊറു മുഖങ്ങൾ, കാർഷികാർഷിപനാഡശ മുതലായവക്കുമുണ്ട്. എന്നാൽ, അവയിൽ എത്ര തുകകൾ എത്ര സകാത്ത് നിർബന്ധമാണെന്നും മറ്റൊരു സംഗതികൾ 'പിബ്പർ' (ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന്) പറിക്കാം. ഇവിടെ സകാത്തിന്റെ ഗുണപദ്ധതികൾ വിവരിക്കുകയാണെന്നേതും. വെള്ളി വെള്ളി ഉദാഹരണമായി പറഞ്ഞതാണ്. -വുർശിൽ അഫർഡ്
2. സകാത്ത് ആര്ദ്ധക്ലൈമാണ് നൽകുണ്ടത് എന്ന് വിശുദ്ധവുംആശീര്ണവും 9-10 അധ്യായം (അന്തരാബ്ദം) 20-10 സുക്രതത്തിൽ കാണാം.
3. ഇവിടെ ഒരു കാര്യം (പത്രയും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്: നമ്പി(സ)തിരുമേൻി സന്നത കൂടുംബം ശജക്കികൾ- സാമ്പത്തികവും ഹാസി താഴിക്കാർക്കും- സകാത്ത് നിഷ്പിബന്ധങ്ങൾക്കുണ്ട്. സാമ്പത്തികവും ഹാസി താഴിക്കാർക്കും അവരുടെ ധനത്തിന് സകാത്ത് കൊടുക്കാൻ ബാധ്യ സ്ഥാരാണ്. എന്നാൽ, മറ്റൊരു വിശ്വാസിക്കുന്നുണ്ട് സകാത്ത് സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ല ഏതൊന്നായ ഒരു സാമ്പത്തിനെ ഒരാൾ സഹായിക്കാനുള്ളശ്രദ്ധകുന്ന പക്ഷം 'ഹാശ്വ' (സംഭാവന) കൊടുക്കാബു നന്നാണ്. സകാത്തും ഭാന്യർമ്മങ്ങളും അവർക്ക് നൽകാൻ പാടില്ല- വുർശിൽ അഫർഡ്
4. ഇത്തരം സാമൂഹിക ബാധ്യതകൾക്ക് കർമ്മശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാങ്കേതിക ഭാഷയിൽ 'ഹാശ്വ കിഹിയ' എന്ന് പറയുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിക്കും ബാധകമാകുന്നവയെ 'ഹാശ്വ എന്ന്' എന്നാണ് പറയുക.

അതു

ദീനും ശരീഅത്തും

നാമിതുവരെ പറഞ്ഞതെല്ലാം ‘ദീനി’നെ സംബന്ധിച്ചാണ്. ഈനി, മുഹമ്മദ് നബിയുടെ ‘ശരീഅത്തി’നെക്കുറിച്ചാണ് പറയുന്നത്. ആദ്യമായി ‘ശരീഅത്തി’ എന്നാൽ എന്നാണും ദീനും ശരീഅത്തും തമിലുള്ള വ്യത്യാസം എന്നൊണ്ടാണും പരിശോധിക്കാം.

പ്രവാചകൻമാരെല്ലാം ഇസ്ലാം ‘ദീനി’നെയാണ് പറിപ്പിച്ചിരുന്നത് എന്ന് മുൻ അധ്യാത്മജ്ഞാളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടെല്ലോ. അതിന്റെ രത്നചൂരുക്കം ഇതാണ്: ദൈവത്തിലും അവൻ്തി ഗുണഗണങ്ങളിലും പരലോകത്തിലെ രക്ഷാശിക്ഷകളിലും വിശ്വസിക്കുക; ദൈവികഗ്രന്ഥങ്ങളെ പുണ്ണമായി സ്വീകരിക്കുകയും അവ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം സത്യമാണെന്ന് സമർപ്പിച്ച് അവയുടെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിച്ച് ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുക. ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകനെ മാത്രം മാതൃകാപുരുഷനായി സ്വീകരിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ അനു ശമിക്കുക; ദൈവത്തിനുള്ള പ്രത്യേക ഗുണങ്ങളിലോ അധികാരാവകാശങ്ങളിലോ സൃഷ്ടികളെ പങ്കുചേരിക്കാതിരിക്കുക- ഈതിനൊക്കെയാണ് ‘ദീനി’ എന്ന് പറയുന്നത്.

ശരീഅത്ത് എന്നാൽ നിയമവ്യവസ്ഥ എന്നാണാർഥം. ആരാധനാക്രമം, സാംസാർക്കിക രീതികൾ, ഇടപാടുകൾ, കർമ്മങ്ങളിലെ അനുവദനിയതയും നിഷ്ഠിയതയും തുടങ്ങിയവ സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങൾ. ഓരോ പ്രവാചകനും സജീവതക്ക് ധാർമ്മിക സദാചാര-സാംസ്കാരിക കാര്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ശിക്ഷണപരിശീലനങ്ങൾ നൽകുകയുണ്ടായി. വിവിധ ജനസമുഖങ്ങളുടെയും അവർ ജീവിച്ച കാലാവധിങ്ങളുടെയും ആവശ്യങ്ങളും അവ സ്ഥകളും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള നിയമങ്ങളാണ് പ്രാരംഭ ഘട്ടത്തിൽ നൽകിയിരുന്നത്. അതിനാൽ, ഓരോ സമുദായത്തിനും നൽകിയ നിയമ സാഹിതകൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരുന്നു. മനുഷ്യരെ വളർച്ച ക്രമാനുഗതം മായി പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചുപോൾ ദൈവം മുഹമ്മദന്മാൻ(സ) വഴി ശാശ്വതവും സാർവലഭകിവുമായ ഒരു സമഗ്ര നിയമം നൽകുകയും അദ്ദേഹത്തെ

സർവലോക പ്രവാചകനായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ നിയമസംഹിത മനുഷ്യരാശിക്കു മുഴുവനും ബാധകമായതാണ്. മുഹമ്മദൻബി പറിപ്പിച്ച ‘ദീൻ’ മുൻ പ്രവാചകൾമാരല്ലാം പറിപ്പിച്ച അതെ ദീൻ തന്നെ. പക്ഷെ, ശരീഅത്ത് പുതിയതാണ്. പശയ ശരീഅത്തുകളെല്ലാം ഈ പുതിയ ശരീഅത്ത് വന്നതോടെ ദുർബലപ്പെട്ടു.

ശരീഅത്തിന്റെ വിധികൾ എങ്ങനെ അറിയാം?

മുഹമ്മദൻബി(സ) വഴി നൽകപ്പെട്ട ശരീഅത്തിന്റെ വിധികളും സിദ്ധാന്തങ്ങളുമായാണ് രണ്ടു മാർഗങ്ങളാണുള്ളത്: പരിശുദ്ധ വൃർത്താനും ഹദീസുമാണവ. വിശുദ്ധ വൃർത്താൻ ദൈവപ്രാക്തമാണ്. എന്നാൽ, ഹദീസ് തിരുമെന്നിയിൽനിന്ന് വിശാസയോഗ്യമായി നമുക്ക് ലഭിച്ച റിപ്പോർട്ടുകളുണ്ട്. മുഹമ്മദൻബി(സ)യുടെ ജീവിതം മുഴുവൻ വിശുദ്ധ വൃർത്താൻ്റെ വ്യാവ്യാനമായിരുന്നു. പ്രവാചകത്വം ലഭിച്ചതുമതൽ 23 സംവത്സരങ്ങൾ അദ്ദേഹം ജനങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷണം നൽകിപ്പോന്നു. ദൈവപരിതമനുസരിച്ച് ജീവിതം നയിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്ന് അദ്ദേഹം തന്റെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും വഴി ജനങ്ങളെ പറിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തിരുമെന്നിയുടെ സഹചാരികളായ അനുചരന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ വാക്കും സശ്രദ്ധം കേൾക്കുകയും ഓരോ ചലനങ്ങളും സുസുക്ഷ്മം വീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തങ്ങൾ നേരിട്ടുനാണ് ജീവിതപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ശരീഅത്തിന്റെ വിധിയെന്നെന്ന് തിരുവുതുരോടുവരുന്ന അനേകിച്ചിച്ചറിഞ്ഞു. ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം ‘അത് ചെയ്യുക’, ‘ഈത് ചെയ്യരുത്’ എന്നിങ്ങനെ വിധി നൽകും. അതിന് സാക്ഷികളുംകുന്നവർ അത് ഹൃദിന്മാക്കും. അപ്പോഴവിരുദ്ധം ഹാജരില്ലാതിരുന്നവർക്ക് അറിയിച്ചുകൊടുക്കും. അല്ലെങ്കിൽ, തിരുവുതർ ഒരു പ്രവൃത്തി ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിൽ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കും. കണ്ണുനിൽക്കുന്നവർ ആ രീതി മനസ്സിലാക്കികാണാതവർക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കും. അതുമല്ലെങ്കിൽ തിരുസന്നിധിയിൽവെച്ചാരാൻ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നു. തിരുമെന്നി അതെപ്പറ്റി മാനം അവലംബിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ സന്നോധം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. അതുമല്ലെങ്കിൽ തടയുന്നു. ജനങ്ങൾ അത് കണ്ണും കേട്ടും മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ മട്ടിൽ തിരുവുതരുടെ അനുചരന്മാരിൽനിന്ന് മറ്റൊളവർക്ക് ലഭിച്ച സംശയികൾ ചിലർ മനസ്സാംമാക്കി; മറ്റു ചിലർ എഴുതിസുക്ഷ്മിച്ചു. ഓരോ കാര്യത്തിലും അത്, ആർ മുഖ്യന ലഭിച്ചു എന്നുപോലും അവർ രേഖപ്പെടുത്തി. കാലക്രമേണ ആ രേഖകളെല്ലാം ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്പീഡിം ഹദീസുകളുടെ ഒരു മഹാഭാണ്ഡയാരം തന്നെ നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഇമാം മാലിക്, ഇമാം ബുവാർ, ഇമാം മുസ്ലിം, ഇമാം തിരിമിദി, ഇമാം അബുരാഖ്യൻ, ഇമാം നസീർ, ഇമാം ഇബ്രാഹിം എന്നി മഹാശാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് കൂടുതൽ വിശാസയോഗ്യമായി കരുതപ്പെടുന്നത്.

ഫിവ്ഹർ

വിശുദ്ധ വൃർത്താന്റെയും ഹദീസിന്റെയും വിധികളിൽ ഗവേഷണം

നടത്തി, ചില ഭ്രഷ്ടംപണ്ഡിതർമ്മാർ, പൊതുജന സൗകര്യാർമ്മം തയ്യാറാക്കിയ വിശദ നിയമങ്ങൾക്കാണ് ‘ഹിവ്പർ’ എന്ന് പറയുന്നത്. വിശുദ്ധ വ്യൂർആനിലെ അതിസൂക്ഷ്മമായ സംഗതികൾ മുഴുവൻ എല്ലാവർക്കും ശ്രദ്ധ കാണുകൾക്കും കാണുകളും കാണുകളും ശരീഅന്തർവിധികളും സാധം ശ്രദ്ധ കാണുകൾക്കും ദിശയിലും നബിവചനങ്ങളുകുറിച്ചുള്ള പരിപ്രേക്ഷണ ഇന്താനവും എല്ലാവർക്കുമുള്ള അതിനാൽ, നിരവധി സംവത്സരങ്ങൾ അശ്വാന്തപരിശോഭം നടത്തി, ശഹരമായ നിരീക്ഷണ-ഗവേഷണങ്ങൾ വഴി ഹിവ്പർ ഭക്താധിക തിച്ച പണ്ഡിത മഹാത്മാക്കളോട് മുസ്ലിംലോകം എന്നെന്നും കടപ്പെട്ടവരാണ്. പരകോട്ടീ മുസ്ലിംകൾക്ക് ശരീഅന്തർവിനെ നിഷ്പ്രയാസം അനുഗമിക്കാനും ദൈവത്തിന്റെയും ദൈവദുർത്തെന്റെയും ആജനകൾ എല്ലപ്പുതിൽ ശ്രമിക്കാനും ഈന് കഴിയുന്നത് ആ മഹാത്മാക്കളുടെ സേവനഫലമായിട്ടാണ്.

പ്രാരംഭത്തിൽ എത്രയോ മഹാത്മാകൾ തങ്ങളുടെതായ ഗവേഷണ രീതി യനുസരിച്ച് ‘ഹിവ്പർ’ ചപിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും കാലാന്തരത്തിൽ നാല് കർമ്മ ശാസ്ത്ര രീതികളാണ് അവഗ്രഹിച്ചത്. ഈന് മുസ്ലിംകളിൽ ഭൂതിപക്ഷവും ആ നാല് ഹിവ്പഹൂകളിലെണ്ണിനെ അനുഗമിക്കുന്നവരാണ്. ഈമാം അബു ഹനീഫ(റ), ഈമാം മാലിക(റ), ഈമാം ശാഫിഈ(റ), ഈമാം അഹമ്മദബിന്നു ഹനബൽ(റ) എന്നിവരാണു പണ്ഡിതർ. അവരുടെ കർമ്മാന്തരങ്ങൾ തമാക്രമം ഹനഫീ ഹിവ്പർ, മാലികീ ഹിവ്പർ, ശാഫിഈ ഹിവ്പർ, ഹനബൽ ഹിവ്പർ എന്നീ പേരുകളിലിയപ്പെട്ടുന്നു.¹

ഈ നാല് ഹിവ്പഹൂകളും നബിതിരുമേനിക്ക് ശ്രഷ്ടം രണ്ട് നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കും ക്രോധിക്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവയിൽ കാണാപ്പെട്ടുന്ന അഭിപ്രായവൃത്താസങ്ങൾ സ്ഥാഭാവികം മാത്രം. എത്രാനും പേര് ഒരു വിഷയത്തിൽ ഗവേഷണ-പാനങ്ങൾ നടത്തുമ്പോൾ ഓരോരുത്തരുടെയും കണ്ണേടൽലുകൾ തമിൽ അൽപ്പാൽപ്പാ വ്യത്യാസം സ്ഥാഭാവികം മാത്രം. എത്രാനും പേര് ഒരു വിഷയത്തിൽ അഭിപ്രായപുട്ടിരുന്നു. മുസ്ലിംകളോടവർക്ക് ഗുണകാംക്ഷ മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. അതിനാൽ, പ്രസ്തുത നാല് ഹിവ്പഹൂകളും മുസ്ലിംലോകം ശരിവകുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, ഒരു വിഷയത്തിൽ ഒരു മാർഗമേ അവലംബിക്കാൻ പറ്റി. ഒരേ അവസരം നാല് വിഭിന്നമാർഗങ്ങളെ അവലംബിക്കുക സാധ്യമല്ല. അതിനാൽ, പ്രസ്തുത നാല് മാർഗ്ഗങ്ങളിലെണ്ണിനെ അനുഗമിക്കണമെന്നാണ് പണ്ഡിതർമ്മാർക്ക് ഭൂതിപക്ഷവും അഭിപ്രായപുട്ടിരുന്നത്. ഇതിനുപുറമേ ഒരു പ്രത്യേക ഹിവ്പഹിനെ അനുഗമിക്കേണ്ടതില്ല. വ്യത്യസ്ത കാഴ്ചപ്പൂട്ടുള്ള വേണ്ടായ കൂട്ടം പണ്ഡിതർമ്മാർക്ക് അവർ പറയുന്നത്, അറിവുള്ളവർ വിശുദ്ധവുംതുനിൽക്കിന്നും ഹദി സുകളിൽക്കിന്നും നേരിട്ട് ശരീഅന്തർവിധികൾ കണ്ണുപിടിക്കണം എന്നാണ്. അറിവില്ലാത്തവർക്ക്, തങ്ങൾ കൂടുതൽ സ്വികാരയോഗ്യനായിക്കാണുന്ന പണ്ഡിതനെ അനുഗമിക്കുകയാവാം. ഈ വിഭാഗം പണ്ഡിതർമ്മാർ

അപ്പലുൽ ഹദീസ് എന്നാണെന്നിയപ്പെടുന്നത്. നാല് ഫിവ്വഹുകളുടെയും ഈ മുകളുപ്പോലെ ഈ വിഭാഗവും സത്യത്തിൽ തന്നെ.

തസ്വിഹ്

ഫിവ്വഹിന്റെ ബന്ധം മനുഷ്യരെ ബാഹ്യകർമ്മങ്ങാടാൻ. ഒരു കർമ്മ നിർബന്ധമല്ലെട്ട് വിധം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നിർവ്വഹിച്ചോ ഇല്ലയോ എന്നു മാത്ര മാണതിന്റെ നോട്ട്. അത് യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കുമ്പോഴുള്ള നമ്മുടെ മന ന്തിന്റെ അവസ്ഥ ഫിവ്വഹ് പരിഗണിക്കില്ല. കർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുമ്പോൾ ആളുള്ള മനസ്സിന്റെ അവസ്ഥ പരിചിതനം ചെയ്യുന്ന ചിന്താധാരയാണ് തസ്വിഹ്.² ഉദാഹരണമായി, നമസ്കാരത്തിൽ ഫിവ്വഹ് വൈക്ഷികമുന്നത് ‘വുദു’ ശരിക്ക് ചെയ്തുവോ, കഞ്ചബയെ അഭിമുഖിക്കിച്ചുവോ, ചൊല്ലേണ്ടതെല്ലാം ചൊല്ലിയോ, സുജുദ്ദു രൂക്ഷമും മറ്റും ശരിയായിരുന്നുവോ, കുക്കണ്ണതുകളുടെ എല്ലാം കൃത്യമായിരുന്നുവോ എന്നാക്കേണ്ടതാണ്. ഇതെല്ലാം ശരിയായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഫിവ്വഹിന്റെ വൈക്ഷികന്തതിൽ നമസ്കാരം പരിപൂർണ്ണമായി. എന്നാൽ, തസ്വിഹ് നോക്കുന്നത് നമസ്കരിക്കുന്നയാളുടെ മനസ്സിലേക്കാണ്. മനസ്സ് ദൈവത്തികളായിരുന്നുവോ, ലാകിക ചിന്തകളിൽനിന്ന് അത് മുക്തമായിരുന്നുവോ, അതിൽ ദൈവസ്മർണ്ണയും ദൈവികവും വളരുകയുണ്ടായോ, ലക്ഷ്യം ദൈവപ്രതിയായിരുന്നുവോ, നമസ്കാരം അവൻ്റെ സഭാവത്തെ സംസ്കരിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നുവോ ഇതൊക്കെയാണ് തസ്വിഹിന്റെ നോട്ട്. ഇക്കാര്യങ്ങൾ തൃപ്തികരമായിരുന്നെങ്കിൽ, തസ്വിഹിന്റെ വൈക്ഷികന്തതിൽ, നമസ്കാരം പരിപൂർണ്ണമായി. അതിലൂണ്ടാകുന്ന കുറവ് നമസ്കാരത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയെ ബാധിക്കുമെന്നാണതിന്റെ പക്ഷം.

ഫിവ്വഹും തസ്വിഹും തമില്ലുള്ള ഈ അന്തരെത്തെ ഒരുഭാഹരണത്തിലും വ്യക്തമാക്കാം. നാമോരാളു കണ്ണുമുട്ടുമ്പോൾ രണ്ട് നിലക്ക് അയാളു വൈക്ഷിക്കുന്നു. അയാളുടെ ആരോഗ്യം, സൗന്ദര്യം, പസ്ത്രധാനം, വൃത്തി എന്നിവയാണാണ്. രണ്ടാമതേതത് സഭാവം, ബുദ്ധിശക്തി, വിഭേദം, പാണിത്യം, കഴിവുകൾ എന്നിവയും. ഇതിൽ ഒന്നാമതേത വൈക്ഷികം ഫിവ്വഹിന്റെ രണ്ടാമതേതത് തസ്വിഹിന്റെതുമാണ് എന്ന് പറയാം. നാമോരു സ്നേഹിതനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ അവൻ്റെ രണ്ടു വശങ്ങളും നോക്കുമ്പോം. അവൻ്റെ ഉള്ളംഗം പുറവും നന്നാവണം എന്ന് നാം ആഗ്രഹിക്കും. ഇതുതന്നെയാണ് ഇന്ന്‌ലും നിന്നുയും സ്ഥിതി. ശരീഅന്തർവിധികൾ അനുസരിക്കുമ്പോൾ അകവ്യും പുറവും അതനുസരിക്കുമാണ്. ബാഹ്യമായി ശരിയനുഷ്ഠിക്കുന്ന രണ്ടാളുടെ അന്തർഭാഗത്ത് അനുസരണത്തിന്റെ ആത്മാവിശ്വാസിൽ അവൻ്റെ കർമ്മം ഒരു മൃതശരീരം പോലെയാണ്. ഇനി, അതുകൊപ്പം പൂർണ്ണതയുള്ള രണ്ടാളുടെ ബാഹ്യമായ അനുഷ്ഠാനരീതികൾ ശരിയല്ലെങ്കിലോ, വിതുപവും വികൃതവുമായ ശരീരപ്രകൃതിയോടുകൂടിയ ഒരു മാന്യവും ക്രിയയപ്പോലിക്കും അത്.

ഈ ഉദാഹരണം ഫിവ്വഹും തസ്വിഹും തമില്ലുള്ള ബന്ധം നല്ലപോലെ

വ്യക്തമാക്കുന്നു. ധാർമ്മിക-വൈദികത്വാനീകത്തകർച്ച ദർശിച്ച പിൽക്കാലത്ത് പൊട്ടപ്പുറപ്പെട്ട കുഴപ്പങ്ങൾ തസ്വാഹയിൽനിന്ന് പരിശുദ്ധിയെയും മലീമസമാക്കി കുള്ളെന്നു. ജനങ്ങൾ ഈതര സമൃദ്ധാധനങ്ങളിൽനിന്ന് അനിസ്താമിക തത്ത്വം സാന്ത്വനങ്ങൾ ദത്തത്കുത്ത് അതിന് ‘തസ്വാഹ’ എന്ന പേര് നൽകി, ഇന്നലോ മിൽ കടത്തിവിട്ടു. വിചിത്രമായ പലതരം ആചാര നടപടികളുടെ മേൽ ‘തസ്വാഹ’ എന്ന ലേഖയ്ക്ക് പതിക്കപ്പെട്ടു. അവയ്ക്ക് വിശ്വേഷ വ്യൂദ്ധനിലോ ഹദിസിലോ ഓടിസ്ഥാനവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കാലക്രമേണ ആ ജനം ശരീര അത്തിന്റെ പിടിത്തത്തിൽനിന്ന് സയം സത്ത്വത്തായി. അവർ നൃത്വവാദം അഭ്യര്ഥിത്തിലും തസ്വാഹിനിന് പിബ്ബുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ല. അതിന്റെ വഴി തന്നെ വേറെയാണ്. ‘സുഹാ’ക്ക് ബാഹ്യചടങ്ങുകളുണ്ടും നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതില്ല. നിയമനിബന്ധനകൾ അവർക്ക് ബാധകമല്ല— ഇങ്ങനെ പോകുന്നു അവ. ഇന്നലോമിനെക്കുറിച്ച് തീരെ അജ്ഞാരായ സുഹികളിൽനിന്നാണ് ഇതരം വാദങ്ങൾക്കേൾക്കാറുള്ളത്. ഈ വാദങ്ങൾ പരമാബ്ദവാദങ്ങാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലലോ. ശരീഅത്ത് വിധികളോട് ബന്ധമില്ലാത്ത തസ്വാഹിന് ഇന്നലോമിൽ ഒരു സ്ഥാനമില്ല. ഇന്നലോമിന്റെ സ്വത്വങ്ങളായ നിർവ്വബന്ധാ നൃഷ്ഠാനങ്ങളിൽനിന്ന് സത്ത്വത്താവാൻ ഒരു സുഹിക്കും അവകാശമില്ല. അതുപോലെ ജീവിതത്തിന്റെ മറ്റു ഇടപാടുകളിലും ബന്ധങ്ങളിലും സ്ഥാപനങ്ങളിലും ദൈവവും ദൈവവുതന്നും നിശ്ചയിച്ച നിയമപരമായ അതിർത്തി കൾ മറിക്കക്കാനും ഒരു സുഹിക്കും അധികാരമില്ല. നബിതിരുമേനി കാണിച്ചുതന്ന മാർഗം അവലംബിക്കാതിരിക്കുന്നവൻ ‘മുസ്ലിം സുഹി’ എന്ന പേരിന് തീരെ അർഹന്നാണ്. ‘തസ്വാഹ’ എന്നത് വാസ്തവത്തിൽ ദൈവത്തോടും ദൈവവുതന്നോടുമുള്ള നിഷ്കരജ്ഞ സ്വന്നഹത്തിന്റെ പേരാണ്— കരകവിശ്വാസാശുകുന്ന നിർമ്മലപ്രേമത്തിന്റെ പേര്! ദൈവശാസനകളിൽ നിന്നും പ്രവാചകൾക്കണ്ണാണ്ടിൽനിന്നും തെള്ളിം വ്യതിചലിക്കാതിരിക്കുക എന്നതാണ് ആ സ്വന്നഹത്തിന്റെ പ്രമാം ലക്ഷ്യം. അതിനാൽ, ‘ഇന്നലോ മിക സുഹിസം’ ശരീഅത്തിൽനിന്ന് വേർപെട്ട നേരില്ല. ശരീഅത്ത് വിധികൾ അർഹന്മാർത്തയോടും ദൈവക്കരിയോടും കൂടി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനാണ് തസ്വാഹ എന്ന പറയുന്നത്. കർമ്മങ്ങളിൽ ദൈവത്തോടുള്ള സ്വന്നഹാദ രവും ഭയക്കെതിയുമാവുന്ന ആത്മാവിനെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ പേരാണ്.

കുറിപ്പുകൾ

1. കർമ്മശാസ്ത്രത്തിലെ വ്യത്യസ്ത ചിന്താപദ്ധതികളുടെ കാലഘും ഇന്നത്തെ നിലയും യമാ ക്രമം ചുവപ്പെടുത്തുന്നത്:
- 1) ഇംഗ്ലാം അബൈഹനീഹി(g) ഫിംഗർ 80 (കീ. 77)ൽ ഭൂജാതനായി. ഫി. 150(കീ. 767)ൽ നിലയ്ക്കുന്ന തന്നെ ഇടങ്ക 34 കേട്ടി പാനപുരി മര്ക്കാബുകരാഡാം ഇന്നു ലോകത്തുമുള്ളത്. തുർക്കി, പാകിസ്താൻ, ഇന്ത്യ, അമൃഗംഗാനിപ്പത്താൻ, ട്രാൻസ് ജോർജ്ജാൻ, ഇന്തോ-ചെച്ചൻ, ചെഹാൻ സൗംഖ്യിക റഷ്യ എന്നിവിടങ്ങളിലും അവർ പ്രധാനമായും കേരളികൾമുകളാണെന്ന്.
- 2) ഇംഗ്ലാം മാലിക്ക(g) ഫി. 93(കീ. 714)ൽ ഭൂജാതനായി. ഫി. 179 (കീ. 798)ൽ നിര്യാതനായി.

മാലികീ മർഹബുകാരുടെ ആരകെ അംഗസംഖ്യ നാലു കോടി വരും. മൊറോക്കേര, അൾജീ ദിയാ, ടുനീഷ്യ, സുവാൻ, കുവൈത്ത്, ബഹർജൻസ് എന്നിവിടങ്ങളിലാണ് അവർ പ്രധാനമായും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

- 3) ഇരും ശാമ്പിള്ളു(റ) ഫി. 150 (കി. 767)ൽ ഭൂജാതനായി. ഫി. 241(കി. 854)ൽ നിരൂതനായി. ഒട്ടാകെ 10 കോടി മൂന്ന് ലിക്കലാണ് ശാമ്പിള്ളു മർഹബുകാരായി ലോകത്തുള്ളത്. ഫലസ്തീൻ, ലബനാൻ, ഇരാപ്പ്, ഇരാബ്, സുലുവി അരബ്ബു, യമൻ, ഇറേഞ്ചനഷ്യ എന്നിവിടങ്ങളിലാണ് അവർ പ്രധാനമായും കേന്ദ്രീകരിച്ചിട്ടു കാണുന്നത്.
- 4) ഇരും അഹർമദുഖപ്പനു ഹസതി(റ) ഫി. 164(കി. 780)ൽ ഭൂജാതനായി. ഫി. 241(കി. 855)ൽ പരമാത്മി (പാപിച്ച). ഒട്ടാകെ 30 ലക്ഷംത്രാളം ഹസതി മർഹബുകാരാണ് ലോകത്തുള്ളത്. അവരായികവും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് സുലുവി അരബ്ബു ലബനാൻ, സിറിയ എന്നിവിടങ്ങളിലാണ്.
2. വിശ്വാശവുർആൻ ജുതിൻ, 'രാജകീയത്ത്', 'പിക്കമതൻ' എന്നും ഫാനിപിൽ 'ഇഹ്മസാൻ' എന്നും പറയുന്നു. പിൽക്കാലകാരിൽ അത് 'തസ്മാദ്ധുപ്' എന്ന പേരിലാണ് പ്രസിദ്ധമായത്.

എഴു

ശരീഅത്തിന്റെ വിധികൾ

ഈ അവസാനത്തെ അധ്യായത്തിൽ ഇസ്ലാമിക് നിയമസംഹിത നിലകൊള്ളുന്ന അടിസ്ഥാന തത്ത്വങ്ങളും ശരീഅത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേക വിധികളുമാണ് പ്രതിപാദ്യം. ഇസ്ലാമിക് ശരീഅത്ത് വിഭാവന ചെയ്യുന്ന ഉത്കൃഷ്ട വ്യവസ്ഥയുടെ സാഭാവവും ആ വ്യവസ്ഥയിലാണെങ്കിയ ഗുണങ്ങളും യുക്തികളും ശഹിക്കാൻ ഈ വിവരണം ഉപകാരപ്പെട്ടും.

നമ്മുക്കുറിച്ചു തന്നെ നാം ഒന്നു ചിന്തിച്ചു നോക്കുക. നിർവ്വിഹിക്കളുടെ ഉടമസ്ഥരാണ് നാം. അവയുടെ പ്രകൃതി ആവശ്യപ്പെടുന്നത് നാം അവ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നാണ്. നമുക്ക് ബുദ്ധിയും വിവേകവുമുണ്ട്. കാണാനും കേൾക്കാനും സംസാരിക്കാനും തുച്ഛിക്കാനുമുള്ള കഴിവുകളുണ്ട്. കോപം, വെറുപ്പ്, സ്വന്നഹം, ദയം, ആഗ്രഹം തുടങ്ങിയ വികാരങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവയിൽ ഉപയോഗമില്ലാത്തതെന്നാനുമില്ല. നമുക്കാവശ്യമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ദൈവം അവ നൽകിയത്. ലാകിക ജീവിതത്തിന്റെ വിജയം കുടിക്കാളുള്ളന്ത് സ്വന്തം പ്രകൃതിയുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുവോണ്ടാണ്. ദൈവം നൽകിയ കഴിവുകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രമേ അൽ സാധ്യമാവും.

നമുക്ക് ലഭിച്ച കഴിവുകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ള മാർഗങ്ങളും സാമ്പ്രദായികളും നമ്മുടെ മുന്നിലുണ്ട്. സ്വന്തം ശരീരം തന്നെയെടുക്കുക. എല്ലാ ഉപകരണങ്ങളുമുണ്ടതിൽ. ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തെ നോക്കു. നാനാതരം മാർഗങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. നമ്മുടെ സഹായത്തിനായി സവർഖത്തിൽപ്പെട്ട മനുഷ്യർ, നമ്മുടെ സേവനത്തിനായി മുഖങ്ങൾ, സസ്യങ്ങൾ, ഭൂമി, വെള്ളം, വായു, ചുട്ട്, വെളിച്ചം തുടങ്ങി അസംഖ്യം വസ്തുകൾ. നമുക്കു വേണ്ടിയാണ് അവയെല്ലാം ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചത് -അവയുപയോഗപ്പെടുത്തി ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ.

നമുക്ക് ലഭിച്ച കഴിവുകളെല്ലാം നമ്മുടെ ഗുണവും ക്ഷേമവും മുൻനിർത്തി നൽകപ്പെട്ടവയാണ്. നമുക്ക് ദോഷം വരുത്താനുദ്ദേശിച്ച് ഒരു കഴിവും ദൈവം

നൽകിയിട്ടില്ല. അതിനാൽ, ആ കഴിവുകൾ നമുക്ക് ഗുണം മാത്രം ലഭിക്കുന്ന രീതിയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തലാണ് ശരിയായ രീതി. ദോഷം വീക്കുന്ന കിൽ അനീവാര്യമായതു മാത്രം. മറ്റു രീതികളെല്ലാം തെറ്റാണെന്നു നമ്മുടെ ബുദ്ധി സ്വയം സമ്മതിക്കും. നമുക്ക് സ്വയം ദോഷം വരുത്തുന്ന രൂപത്തി ലും പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നത് തെറ്റായപോലെ നമ്മുടെ കഴിവുകൾ മറ്റു ഒളവർക്ക് നഷ്ടമുണ്ടാക്കുന്ന വിധം വിനിയോഗിക്കുന്നതും തെറ്റാണ്. നമുക്ക് ലഭിച്ച ജീവിതോപകരണങ്ങൾക്ക് നാശനഷ്ടമേരുപിക്കും വിധം പ്രവർത്തി കുന്നതും ശരിയല്ല. നഷ്ടം എത്രു തരത്തിലും തായാലും ഒഴിവാക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. ചിലപ്പോഴും സാധിച്ചുന്ന വരില്ല. അല്ലെങ്കിൽ നഷ്ടങ്ങളാണോ ദൊപ്പം ചെറിയ ലാഭവും കാണും. അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിലേ നഷ്ടം വരുത്തുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യാം.

ലോകത്ത് രണ്ടുതരം മനുഷ്യരുണ്ട്. സ്വന്തം കഴിവുകൾ മറ്റുള്ളവർക്കോ തന്മുടുടെ തന്നെ മറ്റു കഴിവുകൾക്കോ ദോഷം വരുത്തുന്നവിധം ഉപയോഗിക്കുന്നവരാണെന്നു തരം. അല്ലെങ്കിൽ, നന്മ മാത്രമുദ്ദേശിച്ച് നൽകപ്പെട്ട വസ്തുകൾ അവർ പ്രയോജനഗ്രന്ഥമാക്കിക്കൂട്ടുന്നു. രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം, മനസ്സുർവ്വമല്ലക്കില്ലെന്നും അപ്പെട്ടെന്നും കാരണം അതെ അവശ്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന വരാണ്. ഇതിലെല്ലാനാമത്തെ തരകാർ ഡിക്കാറികളും കൂഴപ്പുകാരുമാണ്. അവരെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ചില നിയമങ്ങൾ വേണം. രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിന് സ്വന്തം കഴിവുകൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ട ശരിയായ മാർഗ്ഗം അനിയാനുതകുന്ന അന്താനും നൽകേണ്ടതുമുണ്ട്.

ഈ രണ്ട് ആവശ്യങ്ങളാണ് ‘ശരീഅത്ത്’ പുർത്തീകരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ വല്ല കഴിവും പാശാക്കിക്കൂട്ടുന്നുണ്ടോ വല്ല ആശയേ വികാരമോ നശിപ്പിച്ചു കൂട്ടുന്നുണ്ടോ ശരീഅത്ത് ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. കാട്ടിലോ മെട്ടിലോ പോയി തപ സ്ഥിരിക്കുന്നുമെന്ന് അതാവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. വിശന്ന് മരിക്കുന്നുമെന്നോ നന്ന നായി തെണ്ടിനടക്കുന്നുമെന്നോ അത് പറയുന്നില്ല. മാനുഷിക വികാരങ്ങളും ചിച്ചമർത്തി സ്വയം നശിക്കുന്നുമെന്നോ ലഭകിക്കുവാദങ്ങളും ത്രജിച്ച സന്ധ്യവിക്കുന്നുമെന്നോ അത് ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഈ ദൈവം നിർമ്മിച്ച ശരീഅത്താണ്. ഈ ലോകം ദൈവം മനുഷ്യർക്കായി സ്വന്ത്ദിച്ചുതാണ്. അതിനെ വികൃതമാക്കുന്നതും നശിപ്പിക്കുന്നതും അവൻ എങ്ങനെ ഇഷ്ടപ്പെടു? അനാവശ്യമോ പ്രയോജനഹരിതമോ ആയ ഒരു കഴിവും ദൈവം മനുഷ്യന് നൽകിയിട്ടില്ല. വല്ല വിധത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ളാതെ പ്രസ്തുതിയാടും പ്രതാപത്താടും കൂടി ചലിക്കും. മനുഷ്യൻ തന്റെ മുഴുകൾഒഴും ശരിക്ക് വിനിയോഗിക്കും; പ്രപബ്രത്തിലെ സകല വസ്തുകളും അവൻ സ്വന്തം ജീവിത സഖ്യത്തിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം; ആകാശ ഭൂമികളിൽ ദൈവം ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള സർവ സാമഗ്രികളും അവൻ ഉപയുക്തമാക്കണം— ഈതാണ് പ്രപബ്ര സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. പകേഷ്, അത് ഡിക്കാറിത്താലോ അപ്പെട്ടെന്നും അന്യർക്കോ അവരവർക്കു തന്നെയോ

നാശനഷ്ടങ്ങളേൽപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലാവരുത് എന്നു മാത്രം. ഈ ഉദ്ദേശ്യം മുൻഗിർത്തിയാണ് ശരീഅത്തിലെ എല്ലാ വ്യവസ്ഥകളും നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരാജിക്ക് നാശനഷ്ടങ്ങൾ വരുത്താനിടയുള്ള സകല സംഖ്യകളും ശരീഅത്തിൽ നിയമവിരുദ്ധമാണ്. ഫലപ്രദമായതെല്ലാം അനുവദനീയവും. തന്റെ മുഴുവൻ ആശകളും ആവശ്യങ്ങളും പുർത്തിയാക്കാനും സന്തം നന്ദ കായി നാനാ വിധേയ പരിശമിക്കാനും മനുഷ്യന് പുർണ്ണമായ അവകാശ മുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ അവകാശം ഉപയോഗിക്കുന്നത്, അപ്പത്തെത്തയാലോ ഡിക്കാ തത്താലോ അനുരൂപം അവകാശങ്ങൾ ഹനിക്കുന്ന വിധത്തിലാവരുത്. മറിച്ച്, അപരിഹാർക്ക് പരമാവധി സഹായകരമായ നിലയിലാവണം. ഈ തത്ത്വ തത്തിലാണ് ശരീഅത്തിലെ എല്ലാ നിയമങ്ങളും സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നത്. ഗുണവും ഭോഷ്യവും ഇടകലർന്ന പ്രവൃത്തികളിൽ വലിയ ഗുണം നേടാൻ ചെറിയ ഓഷ്ഠം സഹിക്കുക, വലിയ നഷ്ടം ഒഴിവാക്കാൻ ചെറിയ ലാം ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നതാണ് ശരീഅത്തിന്റെ തത്ത്വം.

ഓരോ കാര്യത്തിലും കർമ്മത്തിലുമന്തർവിച്ച ഗുണങ്ങാഷങ്ങളേന്നെന്ന് ഓരോ വ്യക്തിക്കും എപ്പോഴും മനസ്സിലായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. അതിനാൽ, സർവബല്ലത്തോടു തെരഞ്ഞെടുവാൻ മനുഷ്യരാജിക്കായി ആദ്യത്തെ ശരിയും ഗുണപ്രദ വുമായ ഒരു സവുർണ്ണ വ്യവസ്ഥ നിർമ്മിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. ആ വ്യവസ്ഥ യുടെ ഗുണങ്ങളിൽ പലതും വ്യക്തമായി ശ്രദ്ധിക്കാൻ, ചില നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പുള്ള ജനങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നാലിന്ന്, ശാസ്ത്രരംഗത്തുണ്ടായ പുരോഗതി അവയുടെ മറയെല്ലാം നീക്കിയിരിക്കുന്നു. എത്രയോ രഹസ്യ അഭ്യും യുക്തികളും ഗുണങ്ങളും ഇനിയും മറന്നീകി പുറത്തുവരാനുണ്ട്. ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനങ്ങൾ വ്യാപകമാവുന്നതിനുസരിച്ച് അവ വ്യക്തമായി കൈകാണേണ്ടിരിക്കും. തങ്ങളുടെ അപൂർണ്ണവും പരിമിതവുമായ ബുദ്ധിയെ മാത്രം അവലംബമാകിയതിന്റെ ഫലമായി ജനങ്ങൾ നൂറ്റാണ്ടുകളോളം അബവഘഞ്ഞൾ പ്രവർത്തിച്ചു പോന്നു. അതിന്റെ തിക്തഫലം അനുഭവിച്ച റിംഗ് ശേഷം, ഒട്ടവിൽ, ഇസ്ലാമിക ശരീഅത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾ സീരികൾ കാണി നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നതിന് ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്.¹ എന്നാൽ, അജ്ഞനതയും പർച്ചയകുറവും വരുത്തുന്ന ഇത്തരം ഭോഷ്യങ്ങളിൽനിന്ന്, തെവദ്യുതനിൽ സർവാത്മനാ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചവർ, രക്ഷ പ്രാപിച്ചുവരാണ്. തെവദ്യുതനിലുള്ള ആത്മാർമ്മവും ആചബൈലവുമായ വിശ്വാസം മുലം ധ്യാനികൾ അഞ്ചുന്നതിൽ സൃഷ്ടിക്കിയായ ഒരു നിയമസംഹിതയെ അവർ അനുസരിക്കുന്നവെന്നതാണതിനു കാരണം -അതിലെ യുക്തിയും രഹസ്യങ്ങളും അറിഞ്ഞാലും ഇല്ലെങ്കിലും.

നാല് അവകാശങ്ങൾ

ശരീഅത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ മനുഷ്യനു മേൽ നാല് അവകാശങ്ങൾ വന്നുചേരുന്നു. 1. തെവദ്യുതിന്റെ അവകാശങ്ങൾ 2. സ്വദേഹത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ 3. സമസ്യാൾക്കിട്ടുടെ അവകാശങ്ങൾ 4. ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ

വേണ്ടി ദൈവം മനുഷ്യന്യീനപ്പെട്ടതിക്കൊടുത്ത വസ്തുകളുടെ അവകാശങ്ങൾ. ഈ അവകാശങ്ങളുടെ പൊതുൾ ഗ്രഹിച്ച് കൃത്യമായി നിർവ്വഹിക്കുകയാണ് ഒരു മുസ്ലിമിന്റെ ചുമതല. ശരീഅത്ത്, ഈവരെയക്കുറിച്ച് വെള്ളേരു വിശദമായി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അവയുടെ നിർവ്വഹണത്തിനായി സ്വീകരിക്കേണ്ട മാർഗമേതെന്നും അത് വിശദമാക്കുന്നു. മുഴുവൻ അവകാശങ്ങളും സ്ഥലം നിറവേറ്റാനും അവകാശങ്ങളിലെല്ലാനും പാശായിപ്പോവാതിൽ ക്കാനും പറ്റിയ ഉത്തമമാർഗമാണ് അത് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്.

ദൈവത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ

ദൈവത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ പ്രധാനമായും നാല് കാര്യങ്ങളിൽ ഒരു ക്കാം: എന്ന്: മനുഷ്യൻ അവനെ മാത്രം ദൈവമായി അംഗീകരിക്കുകയും അവനിൽ ആരെയും പങ്കാളിയാക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക. ഈത് ‘ലാ ഹലാഹ ഇല്ലാ’ എന്ന വാക്പത്തിലുള്ള ആത്മാർമ്മമായ വിശ്വാസം വഴി നിർവ്വഹിക്കാവുന്നതാണ്. രണ്ട്: ദൈവശാസനകൾ കണികമായി അനുസൃതിക്കുക. ‘മുഹമ്മദ്‌റിസുല്ലാഹി’ എന്ന വാക്പത്തിലുള്ള വിശ്വാസം വഴി ഈത് സാധിക്കാം. മൂന്ന്: മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ ആജഞ്ചാനുവർത്തിയായി നിലകൊള്ളുക. ഈ അവകാശം ദൈവികഗ്രാമത്തിലും ദൈവഭൂതത്തിൽ ചര്യയിലും വിവരിച്ച് നിയമങ്ങൾ പിൻപറ്റുക വഴി നിറവേറ്റാവുന്നതാണ്. നാല്: മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെ മാത്രം ആരാധിക്കുക. അനുഷ്ഠാന കർമങ്ങൾ നിർബന്ധമാകിയിട്ടുള്ളത് ഈ അവകാശം നിറവേറ്റുവാനാണ്.

ദൈവത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾക്ക് പ്രധാനമാന്വാദുള്ളത്. അതിപ്രധാനവുമാണത്. അതിനാൽ അത് നിർവ്വഹിക്കാൻ മറ്റുള്ള അവകാശങ്ങൾ കൂടെ യോക്കെ ബലിക്കഴിക്കേണ്ടി വന്നേക്കും. നമസ്കാരം, നോന്ന് മുതലായ നിർബന്ധകർമ്മങ്ങളുംപരിക്കാൻ സുദേഹത്തിന്റെ പല അവകാശങ്ങളും വിശ്വാസി ബലിക്കിക്കുന്നുണ്ടാലോ. നമസ്കാരത്തിനായി അതിരാവിലെ ഏഴു നേരിക്കണം; ‘പുഽഃ’ ചെയ്യണം. നിത്യേന അഞ്ചു നേരം തന്റെ അത്യാവശ്യ ജോലികൾ നിർത്തിവെക്കണം. വിനോദ-വിശ്രമ വേളകൾ ഒഴിവാക്കണം. പ്രതമനുഷ്ഠിക്കുവേണ്ടി വിശ്വേഷം ഭാഗവവും സഹിക്കണം. ആത്മനിയന്ത്രണം പാലിക്കണം. സകാരത്തു കൊടുക്കുന്ന വിശ്വാസി ധനപ്രേമത്തെ ദൈവഭക്തിയുടെ പേരിൽ ബലിക്കാടുക്കണം. ഫാജിം വേണ്ടി ധനം വ്യയം ചെയ്യേണ്ട തിനു പുറമെ ധാത്രാ ക്ഷേഖവും സഹിക്കണം. ദൈവമാർഗത്തിലുള്ള സമർത്ഥിലാക്കുക, ജീവനും ധനവും അർപ്പിക്കണം. സുദേഹത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ പോലെ, അനുരൂപം അവകാശങ്ങളും ചിലപ്പോൾ ബലിക്കാടുക്കേണ്ടി വരും. നമസ്കരിക്കാൻ പോകുന്ന ഒരു തൊഴിലാളി തൊഴിലുടമയ്യുടെ ജോലി നിർത്തിവെച്ചാകുമല്ലോ സാക്ഷാത് യജമാനന് ആരാധനയർപ്പിക്കുന്നത്. ഫാജിം പോകുന്ന വിശ്വാസി തന്റെ സർവജോലികളും നിർത്തിവെക്കേണ്ടി വരുന്നു. അത് അനേകം പേരുടെ അവകാശങ്ങളും പ്രതികുലമായി ബാധിക്കുന്നു. ദൈവമാർഗത്തിലുള്ള സമർത്ഥിൻ ദൈവത്തെ മാത്രം മുൻനിർത്തി

അനുശേര വധിക്കുകയും സംശരീരത്തെ ബലിയർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം തന്നെ, ഇതര വന്തുകളുടെ അവകാശവും ബലിക്കാടുകൾപ്പെട്ടുന്നതായി കാണാം. ദൈവമാർഗത്തിൽ മുഖങ്ങളെ ബലിയറുക്കുക, സമ്പത്ത് വിനിയോഗിക്കുക തുടങ്ങിയവ ഉദാഹരണങ്ങൾ.

എന്നാൽ, ദൈവത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനായി സ്വഷ്ടിക ഇടു അവകാശങ്ങൾ വേണ്ടതില്ലികം നഷ്ടപ്പെട്ടതിക്കും. അതിനാൽ ദൈവംതന്നെ, തന്റെ അവകാശങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ചില ഇളവുകൾ നൽകി അട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് നമസ്കാരം എടുക്കാം. അത് അനുഷ്ഠിക്കുന്ന തിന് ദൈവം എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ചെയ്തു തന്നിൻക്കുന്നു. ‘വൃഥ’ ചെയ്യാൻ വെള്ളം കിട്ടാതെയോ രോഗം മുലം വെള്ളം പാടില്ലാതെയോ വന്നാൽ ‘തയമും’² ചെയ്യാം. യാത്രാവേളയിൽ നമസ്കാരം ‘വസ്ത്രം’³ ‘ജംളം’⁴ ചെയ്യാം. നിന്ന് നമസ്കാരത്തിൽ ചൊല്ലാനും ചെയ്യാനും വളരെക്കുചേരുള്ള ഒള്ളു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ മതി അതനുഷ്ഠിക്കാൻ. ജോലിത്തിരക്കുള്ള അവ സരങ്ങളിൽ ദിർഘിച്ച നമസ്കാരം വിരോധിക്കപ്പെട്ടതാണ്. രാത്രി പോലെ ജോലിത്തിരക്കില്ലാത്ത പ്രശാന്തമായ സമയങ്ങളിലേ ദിർഘിച്ച അധ്യാത്മണങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്ത് നമസ്കാരക്കാവു. നിർബന്ധ നമസ്കാരം അവർക്കു പറഞ്ഞേ ‘സൃനാത്’ നമസ്കാരങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് ദൈവ തിന് സന്തുഷ്ടി പകരുന്ന കാര്യമാണ്. പക്ഷേ, രാത്രിയിലെ നിദയും പകലത്തെ ജോലികളും ഉപേക്ഷിച്ച് നമസ്കാരക്കാൻ ദൈവം ആശ്രാപിച്ചിട്ടില്ല. നിത്യവൃത്തിക്കായി ജോലി ചെയ്യുണ്ട് സമയത്തല്ലാം നമസ്കാരിക്കാനും പറഞ്ഞതിട്ടില്ല. അനുരൂപം അവകാശങ്ങളും ഹനിക്കുംവിധം എപ്പോഴും നമസ്കാരക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

ഇതേപോലെ, വരതാനുഷ്ഠാനത്തിനുമുണ്ട് ഇളവുകൾ. വരതം വർഷ തിന്തിൽ ഒരു മാസമേ നിർബന്ധമുള്ളു. യാത്രക്കാരും രോഗികളും പിന്നീട് അനുഷ്ഠിച്ചാൽ മതി. നോസെപ്പട്ടത്തവൻ അത് പുർത്തിയാക്കാനശക്ത നായിത്തിർന്നാൽ നോന്ന് മുറിക്കാം. രോഗം ഭയപ്പെട്ടുന്ന അവസ്ഥയിലും നോന്ന് ഒഴിവാക്കാം. അതുംസമയത്തിന്റെ അവസാനം വരെ ആഹാരം കഴിക്കാം. നോന്നുമുറിക്കേണ്ട സമയമായാൽ ഒരും താമസിയാതെ നോന്ന് മുറിക്കണം. സുന്നത്തു നോന്നുകളുന്നുഷ്ഠിക്കുന്നത് ദൈവപ്രീതി സ്വാദിക്കാൻ കൂടുതൽ ഉപയുക്തമാണെങ്കിലും ജോലികൾ ചെയ്യാനുശ്രദ്ധനാക്കും വിധം നോസെപ്പട്ടക്കുന്നത് ദൈവം തിരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുന്നില്ല.

ഈനി, സകാത്തിന്റെ സംഭാവം നോക്കുക. തീരെ ചെറിയ ഒരു തുകയേ സകാത്തായി നൽകേണ്ടതുള്ളൂ. അതുതന്നെയും നിശ്ചിത തോതിലുള്ള ധനം, ഒരു നിശ്ചിത കാലം ശേഖരിച്ചുവെക്കുന്നവർക്ക് മാത്രം. നിർബന്ധ മായ വിഹിതത്തിന് പറഞ്ഞേ ദൈവമാർഗത്തിൽ ധനം വ്യയം ചെയ്യുന്നത് ദൈവത്തെ സന്തുഷ്ടനാക്കുമെന്നത് ശരി. പക്ഷേ, സത്തം ആവശ്യങ്ങളും കാര്യാസന്നാനങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളും ഹനിക്കും വിധം ഭാന്ധാർമ്മങ്ങൾ

ചെയ്ത ദരിദ്രനായി കഴിഞ്ഞുകുടുന്നത് ദൈവമിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഈ വിഷയ തിലും മിതമായ നിലപാട് കൈക്കൊള്ളാനാണ് അവൻ കൽപിക്കുന്നത്.

ഹാജിരെ അവസ്ഥയും മറ്റാനാല്ല. യാത്രാ ചെലവിന് വകയും യാത്രാ കേശങ്ങൾ സഹിക്കാൻ കഴിവും ഉള്ളവർക്കേ ഹാജി നിർബന്ധമുള്ളു. അതും ആയുഷ്കാലത്തിലെരിക്കെൽ മാത്രം. യുദ്ധമോ മറ്റു കൂഴപ്പങ്ങളോ കാരണം ജീവിപാരായ ഭയപെടാവുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ ഹാജിയാത്ര മാറ്റി വെക്കാം. വാർധക്യം പ്രാഹിച്ച മാതാപിതാക്കൾ മക്കളുടെ സമ്മതം ലഭിച്ചു ഹാജിന് പോകാവു എന്നുണ്ട്. സന്താനങ്ങളുടെ അഭാവംമൂലം ദ്രോഗുള്ള യാത്രയിൽ, വിഷമങ്ങൾ നേരിടാനിടയുള്ളതുകൊണ്ടാണിൽ. ദൈവം, സന്താനം അവകാശങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അനുരൂപം അവകാശങ്ങൾ എത്രമാത്രം പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഈത്തല്ലോ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ദൈവമാർഗ്ഗത്തിലുള്ള സമർത്ഥിലാണ് മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ കുടുതലായി ബലിക്കിപ്പെടുന്നത്. അതിൽ, മനുഷ്യൻ സന്താന ദേഹവും ധനവും ജീവൻ തന്നെയും ബലിയർപ്പിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, അനുരൂപത്ത് ഹനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, മുന്ന് പ്രസ്താവിച്ച പോലെ വലിയ നഷ്ടങ്ങളും കൊഴിവാക്കാൻ ചെറിയ നഷ്ടങ്ങൾ സഹിക്കണമെന്നാണ് ഇൻലാമിന്റെ തത്ത്വം. സത്യവും സദാചാരവും ശാന്തിയും നശിക്കുകയും അസത്യവും അധാർമ്മികതയും അസാന്നിധ്യവും ലോകത്ത് ശക്തിയുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതും ദൈവിക വ്യവസ്ഥ ശിർക്ക്, കുപ്പർ, നാസ്തികത എന്നി വയാൽ അടിച്ചുമർത്തപ്പെടുക എന്നതും നുറോ ആയിരമോ ലക്ഷമോ ജനങ്ങൾക്ക് ജീവഹാനി നേരിടുന്നതിനെക്കാൾ വന്നിച്ചു നഷ്ടമാണെന്ന് കാണാം. ഈ വൻ നഷ്ടം ഒഴിവാക്കാനായി ദേഹവും ധനവും ജീവനും ബലിക്കണക്കുകയെന്ന ചെറിയ നഷ്ടം ദൈവപ്രീതി മുൻനിർത്തി, സസ്താഷം സഹിക്കണമെന്ന് ദൈവം വിശ്വാസികളോട് കൽപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, അവിടെയും ആവശ്യത്തിൽക്കവിണ്ട് ഒരു തുള്ളി രക്തം പോലും ചിന്തിക്കുടാ. വൃഥൻമാർ, കുട്ടികൾ, സ്ത്രീകൾ, പരിക്കേറുവർ, രോഗികൾ മുതലായവരെ വധിച്ചുകൂടാ. നിഷ്ഠിഖ്യത്തെ സഹായിക്കാനായി ആയുധമെന്തിയവരോട് മാത്രമേ സമരം ചെയ്യാവു. ശത്രുക്കർക്ക് അനാവശ്യമായി നാശനഷ്ടങ്ങൾ വരുത്തുന്നതും അവരുടെ വസ്തുവകകൾ കൊള്ളുചെയ്യുന്നതും. കീഴടങ്ങിയ ശത്രുക്കൾ ഒരോട് നിതിപൂർവ്വം വർത്തിക്കണം. അവരുമായി ചെയ്യുന്ന ഉടന്പടികൾ പൂർണ്ണമായി പാലിക്കണം. അവർ ശത്രുത ഉപേക്ഷിച്ചാലുടെന യുദ്ധം നിർത്തണം -ഈത്തല്ലോ വിശ്വാസികളോടുള്ള ദൈവശാസനകളാണ്. ഈത്തല്ലാം കാണിക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനായി, അനുരൂപത അവകാശങ്ങൾ വഴിവിട്ട് ഹനിക്കാൻ ദൈവം അനുവദിക്കുന്നില്ല എന്നതെ.

ദേഹത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ

രണ്ടാമതേതത് സന്താന ശരീരത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളാണ്. മനുഷ്യൻ തന്നോട് തന്നെയാണ് എറ്റവും കുടുതൽ അക്രമം പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന്

പറഞ്ഞാൽ ആശ്വര്യം തോന്നിയേക്കാം. ആശ്വര്യകരമായ കാര്യം തന്നെ യാണിൽ. ഓരോ വ്യക്തിയും കരുതുന്നത് തനിക്ക് ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്വന്നേഹം തന്നോടുതന്നെന്നയാണ് എന്നതെന്തെന്നും. താൻ തന്നേതെന്ന ശത്രുവാണെന്ന് ആരാൺ സമർത്തിക്കുക? ഈ വസ്തുത ഒന്ന് പരിശോധിച്ചാൽ കാര്യം ബോധ്യപ്പെടും.

വല്ല വസ്തുവിനോടും ആശ വർദ്ധിച്ചാൽ മനുഷ്യൻ അതിന്റെ അടിമ യായി മാറുന്നു. അതിന്റെ പേരിലൊൻ, അറിഞ്ഞെന്നും അറിയാതെന്നോ സ്വയം നാശം വരുത്തിവെക്കും. ഈ ഒരു, മാനുഷിക ദിശാവല്ലമാണ്. ഒരു മദ്യ പാൻ മദ്യം കിട്ടാൻ ഭ്രാന്തനാരെപ്പോലെ പെരുമാറുന്നു. ആരോഗ്യമോ ധന മോ മാനമോ നഷ്ടപ്പെടുന്നത് അയാൾക്ക് പ്രശ്നമേ അല്ല. ഏതു നഷ്ടവും അയാൾ സഹിക്കും. തീരുഭ്രാന്തൻമാർ കണ്ണിൽ കണ്ണഭത്തല്ലോ തിന്ന് രോഗം കഷണിച്ചുവരുത്തും. കാമഭ്രാന്തനാർ സ്വന്നം നാശത്തിന് കാരണമാകുന്ന തതല്ലോ ചെയ്യും. ആത്മയിദേശം തലക്ക് പിടിച്ചവൻ, ദേഹേഴ്സ്കളിട്ടിച്ചർത്തി, പ്രാധാന്യികാവശ്യങ്ങൾപോലും ത്രജിച്ച് സജീവിനെപ്പോലും അപകടത്തി ലാക്കും. വിവാഹം വെടിണ്ട് ബുദ്ധചാരിയാണും. ആഹാര-പാനീയ-വസ്ത്രം തിക്കൾ വർജിക്കും. ശാസം കഴിക്കുന്നതുപോലും അവർഖിപ്പപ്പെടില്ല. കാട്ടിലിലും മേടിലിലും പോയി തപസ്സിക്കും. ഈ ലോകം തനിക്കുള്ളിൽത്തല്ലോന്ന് തിരുമാനിക്കും. മനുഷ്യൻ്റെ തിവ്യമായ ചില വാസനകൾക്കുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളാണിവ. ഇതിന്റെ വിവിധ രൂപങ്ങൾ രാത്രിയും പകലും നമ്മക്ക് ചുറ്റും നാം കണ്ണാട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഈസ്റ്റലാമിക ശരീഅന്തിമസ്ഥി ലക്ഷ്യം മനുഷ്യൻ്റെ നയയും ക്ഷേമവും വിജയസ്വരാഗ്യങ്ങളുമാണ്. അതിനാൽ, “നിന്റെ ദേഹത്തിന് നീ നൽകേ ണ്ടതായ ചില അവകാശങ്ങളുണ്ട്” എന്ന് അത് മനുഷ്യനെ സഗയാവം ഉട്ടബോധിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യന് ദോഷമോ നാശമോ വരുത്തുന്ന സകല കാര്യങ്ങളും ശരീഅന്തർ നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. പന്നിമാംസം, മാംസഭക്കു കളായ വന്നുമുണ്ടാക്കി, വിഷങ്ങളുകൾ, രക്തം, ശവം മൃതലായവ ഉദാഹരണം. മനുഷ്യൻ്റെ ശുശ്വരി, ആരോഗ്യം, സ്വഭാവം, ആത്മീയ സ്വാധാരണ എന്നാൽ വക്ക് അവ ഹാനികരമായതാണ് ഈ നിരോധനയ്ക്കിന് കാരണം. എന്നാൽ, ശുശ്വരവും ശുശ്വരവുമായ എല്ലാ വസ്തുകളും ശരീഅന്തർ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘ശരീരത്തിന് ശുശ്വരമായ ആഹാരം നിഷേധികരുത്. കാരണം, നിന്റെ ശരീരത്തിന് നീ നൽകേണ്ട ചില അവകാശങ്ങളുണ്ട്’ എന്ന് അത് ഉണ്ടാക്കുന്നു. നഗരാധികാരി നടക്കരുത്. ദൈവം ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുള്ള വസ്ത്രം ധരിക്കണമെന്ന് ശരീഅന്തർ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. നിത്യവ്യത്തിക്കായി ജോലി ചെയ്യാൻ അത് കാർപ്പിക്കുന്നു. അലസനായും ധാചിച്ചും കാലം കഴിക്കുത്തു; പട്ടിണി കിടന്ന് മരിക്കരുത്; ദൈവം നൽകിയ കഴിവുകളുപയോഗപ്പെടുത്തണം; ആകാശമുകളിൽ ദൈവം രൈക്കിവെച്ച സകല നിക്ഷേപങ്ങളും സാമഗ്രികളും സജീവിതത്തിനുപയുക്തമാക്കണം— ഇതാണതിന്റെ ശാസനം. കാമവികാരം അടിച്ചുമർത്തുന്നതും ശരീഅന്തിമസ്ഥിയിൽ തെറ്റാണ്.

വികാരഗമനത്തിനായി വിവാഹം കഴിക്കാനാണ് അത് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. സന്ധ്യാസം ഇന്ത്യാമിനധ്യമാണ്. ജീവിതത്തിലെ സുഖാനന്ദങ്ങൾ തട്ടിക്കളെ യരുത് എന്ന് അത് ഉദ്ദോധിപ്പിക്കുന്നു. ഒദ്ദേ സാമീപ്യവും പരലോക മോക്ഷവും ലഭിക്കാൻ ഇഹലോകസൃഖങ്ങൾ വെട്ടിയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. മറിച്ച്, ലഭകിക കാര്യങ്ങളിൽ ഒദ്ദേത്തെ സ്ഥാനിക്കുകയും അവൻ്റെ നിയമ വ്യവസ്ഥകൾ ലംഗളിക്കാതിരിക്കുകയും ഒദ്ദേശാസനകൾക്കൊത്ത് ജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഇഹപരലോകങ്ങളിലെ വിജയസാഭാഗ്യങ്ങൾ നേടാം. ആത്മഹത്യ ശരിഅത്ത് വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. കാരണം-ജീവൻ യമാർമ്മത്തിൽ ഒദ്ദേത്തിന്റെതാണ്. അത് ബഹുരുത നശിപ്പിച്ചുകൂടാ. ഒദ്ദേ നിശ്ചയിച്ച അവധി വരെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ളതാണ്.

സമസ്യാൾക്കളുടെ അവകാശങ്ങൾ

സ്വദേഹത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ നൽകാൻ ശരിഅത്ത് കൽപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അത് നൽകുവോൾ അനുയുടെ അവകാശങ്ങൾ ഹനിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ എന്ന് അതിന് നിർബന്ധമുണ്ട്. അനുയുടെ അവകാശങ്ങൾ കവർബന്ധത്ത് സ്വന്തം ഇച്ഛകളെ തുപ്പതിപ്പെടുത്തുന്നവർ സ്വരീരത്തെത്തന്നെ മലിനപ്പെടുത്തുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് മോഷണം, കവർച്ചു, വഞ്ചന, കൈക്കുലി, പലിഡ, കള്ളുകേന്ന്, കള്ളുനാകഷ്യം എന്നിവ ശരിഅത്ത് നിഷ്പിബുമായിക്കാണുന്നു. ഈ മാർഗ്ഗത്തിലുടെ രംഗൾ വല്ലതും നേടുവോൾ മറ്റാരാൾക്കു നഷ്ടം വരുത്തും. കള്ളം, പരദുഷണം, ഏഷ്യൻി, വ്യാജമായ കൂറാരോപണം തുടങ്ങിയവയും ഈ ഗണത്തിൽപ്പെടുത്താണ്. ചുത്, ലോട്ടറി എന്നിവയും ഇതുപോലെത്തന്നെ. ഇവയിലുടെയെല്ലാം ഒരു വ്യക്തി നേടുന്ന ലാം മറ്റൊകം വ്യക്തികളുടെ നഷ്ടത്തെ ആശയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ചതി, വഞ്ചന യടങ്ങിയ ഇടപാടുകൾ, ക്രയവിക്രയത്തിൽ ഒരു കക്ഷിക്കു മാത്രം നഷ്ടം വരുന്ന വ്യാപാരവ്യവസ്ഥ, അക്രമം, കൊല്ല, മർദ്ദനം എന്നിവയും ശരിഅത്ത് നിരോധിച്ചവയാണ്. തനിക്ക് ലാം നേടാനും തന്റെ ആശകൾ പൂർത്തികൂടിക്കാനും അനുഭവ പീഡിപ്പിക്കാനോ അവരുടെ ജീവൻ ഹനിക്കാനോ ആർക്കുമവകാശമില്ല. വ്യാപാരം, പ്രകൃതിവിരുദ്ധ ലൈംഗികത എന്നിവയും ശരിഅത്തിൽ അനുവദനിയമല്ല. ഇത്തരം ദുർവ്വത്തികൾ അതിലേർപ്പെടുന്നവരുടെ ആരോഗ്യം നശിപ്പിക്കുകയും സാഭാവം ദുഷ്പിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. മാത്രമല്ല, സമുഹത്തിൽ പൊതുവേ നിർവ്വാജതയും ദുഷ്പിച്ച സഭാവങ്ങളും മഹാരാജാഭാര്യം പടർന്നുപിടിക്കാൻ അവ വഴിവെക്കും. തുവ തലമുറ നശിച്ചുപോവുകയാവും അതിന്റെ ഫലം, പല വിധത്തിലുള്ള കുഴപ്പങ്ങൾക്കും അരാജകത്വത്തിനും അതിന്റെ മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ താരുമാറായിപ്പോവുകയും നാഗരികതയുടെ അടിവേദത്തനെ അറുപോവുകയും ചെയ്യും.

അനുയുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാനായി ശരിഅത്ത്, വ്യക്തികളുടെ മേൽ ചുമതലയിൽ നിബന്ധനകളാണിതുവരെ പറഞ്ഞത്. എന്നാൽ,

സാമുഹിക ജീവിതത്തിലേർപ്പ് കൂടുറപ്പും നാഗരിക പുരോഗതിയും കൈവരിക്കാൻ വ്യക്തി, സമൂഹത്തിലേർപ്പ് അവകാശങ്ങൾ ഹനിക്കാതിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ. മരിച്ച്, വ്യക്തികൾ പരസ്പരം സഹായിക്കുന്നതുവെള്ളും അവരുടെ ബന്ധം സുദൃഢമാകുണ്ടതുണ്ട്. ഈ ആവശ്യാർമ്മം ശരീഅന്തർ ആവിഷ്കർ തിച്ചിട്ടുള്ള നിയമങ്ങളെന്നൊക്കെയെന്ന് നോക്കാം.

മനുഷ്യവാസങ്ങളുടെ ആരംഭ കൂടുംവരത്തിൽനിന്നുണ്ടോ. ഭർത്താവ്, ഭാര്യ, സന്താനങ്ങൾ എന്നിവയുടെ കൂട്ടായ്മക്കാൾ കൂടുംബം എന്ന് പറയുന്നത്. ശരീഅന്തരുസരിച്ച് ജോലിചെയ്ത് കൂടുംബം പുലർത്തേണ്ട ബാധ്യതപൂരുഷര്ഷ്ട്രാൺ. ഗൃഹരകാര്യങ്ങൾ നോക്കിനടത്തുക, ഭർത്താവിനും സന്താനങ്ങൾക്കും കഴിയുന്നതെ സുവസ്തുകരുണ്ടാരുക്കുക, ശിക്ഷണസംരക്ഷണങ്ങൾ നൽകി സന്താനങ്ങളെ വളർത്തുക എന്നിവയാണ് സ്ത്രീയിലപ്പെട്ടി കലപ്പെട്ട ബാധ്യതകൾ. മാതാപിതാക്കളെ അനുസരിക്കുക, അവരോട് ആരംഭ കാണിക്കുക, വാർധക്യത്തിൽ അവരെ സംരക്ഷിക്കുക തുടങ്ങിയവ സന്താനങ്ങളുടെ ചുമതലകളിൽപ്പെടുന്നു. ഈ കൂടുംബവ്യവസ്ഥ നിലനിർത്താൻ ഇന്റല്ലാം രണ്ട് മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് സ്വീകരിച്ചത്. ഒന്നാമതായി, പുരുഷനെ കൂടുംബനാമനായി നിശ്ചയിച്ചു. ഒരു ഭരണാധിപനില്ലാതെ രാജ്യത്ത് ഒരു വ്യവസ്ഥയും ഉണ്ടാവില്ല. ഫെഡ്മാസ്റ്ററില്ലാതെ സ്കൂൾ നടക്കില്ല. അതുപോലെ നാമനില്ലാതെ കൂടുംബവ്യവസ്ഥയും പുലർത്തില്ല. ഓരോ അംഗവും തന്നിഷ്ടം പ്രവർത്തിക്കുന്ന കൂടുംബത്തിൽ സദാ വഴക്കും വക്കാണവും കശപിശയയും മാത്രമേ കാണു. സന്തോഷവും സ്വദൃഢ്യവും പേരിനു പോലും മവിടയുണ്ടാവില്ല. ഭർത്താവ് ഒരു വഴിക്കും ഭാര്യ മറ്റാരു വഴിക്കും പോകും. സന്താനങ്ങൾക്ക് ആഹാരം പോലും ലഭിക്കില്ല. ഈ സ്ഥിതിയെന്നിവാക്കാൻ കൂടുംബത്തിനൊരു നാമനുണ്ടായേ പറ്റി. അത് പുരുഷൻ തന്നെ ആയിരിക്കണം. കാരണം, കൂടുംബത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ പുരുഷര്ഷ്ട്രാണ്ടോ. ഭർത്താവ് ഒരു വഴിക്കും ഭാര്യ മറ്റാരു വഴിക്കും പോകും. സന്താനങ്ങൾക്ക് ആഹാരം പോലും ലഭിക്കില്ല. ഈ സ്ഥിതിയെന്നിവാക്കാൻ കൂടുംബത്തിനൊരു നാമനുണ്ടായേ പറ്റി. അത് പുരുഷൻ തന്നെ ആയിരിക്കണം. കാരണം, കൂടുംബത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ പുരുഷര്ഷ്ട്രാണ്ടോ.

കൂടുംബവ്യവസ്ഥ നിലനിർത്താൻ ഇന്റല്ലാം സ്വീകരിച്ച രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗം ഇതാണ്: വീടിനു പുറത്തുള്ള സകല ജോലികളുടെയും ഉത്തരവാദിത്വം പുരുഷനുന്നതകുകയും സ്ത്രീയോട് അനാവശ്യമായി വീടിന് വെളിയിൽ പോകരുതെന്ന് കൽപിക്കുകയും ചെയ്തു. വീടിന് പുറത്തുള്ള ചുമതലകളിൽനിന്ന് സ്ത്രീയെ ഒഴിവാക്കി നിർത്തി. ഈ സമ്പത്തോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടി വീടിനുകത്തുള്ള കർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ സ്ത്രീകൾ അവസരമെങ്കുന്നു. എന്നാൽ, സ്ത്രീകൾ വീടിൽനിന്ന് തീരെ പുറത്തുപോകരുതെന്ന് ഇതിനർഥമില്ല. ആവശ്യം നേരിട്ടുനോക്കുന്നതുള്ള സ്ത്രീകൾ വെളിയിൽ പോകാം. സ്ത്രീയുടെ കർത്തവ്യങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽ രംഗം അവളുടെ ഗൃഹമായിരിക്കണമെന്നും അവളുടെ മുഴുവൻ കഴിവുകളും ശാർഹിക ജീവിതത്തെ കൂടുതൽ സുവിശദമാക്കുന്നതിൽ വിനിയോഗിക്കണമെന്നും മാത്രമാണ് ഇന്റല്ലാം ഉദ്ദേശ്യം.⁵

രക്തബന്ധവും സന്നേഹബന്ധവും കൂടുംബവ്യത്തെത്തെ കുറേക്കുടി

വികസിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വൃത്തത്തിൽ കൂടികഴിയുന്നവർ തമിലുള്ള ബന്ധം നന്നാക്കാനും അവരെ പരസ്പരം സഹായികളാക്കി മാറ്റാനും ശരീഅത്ത് യുക്തിനിഷ്ഠവും പ്രായോഗികവുമായ ചില നിയമങ്ങൾ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതാണ് ചുവരെ:

1. പ്രകൃത്യാ പരസ്പരം ഇടപെട്ട വസിക്കേണ്ടിവരുന്ന സ്ത്രീപുരുഷ ഓർ തമിലുള്ള വിവാഹബന്ധം ശരീഅത്ത് നിയമവിരുദ്ധമാക്കി. മാതാവും മകനും; പിതാവും മകളും; മാതാവിശ്രീ ഭർത്താവും ഭാര്യയുടെ മകളും; പിതാ വിശ്രീ ഭാര്യയും ഭർത്താവിശ്രീ മകനും; സഹോദരീ സഹോദരനാർ; പിതൃ വ്യന്തം സഹോദരപുത്രിയും; പിതൃസഹോദരിയും സഹോദരപുത്രനും; മാതു സഹോദരനും സഹോദരിപുത്രിയും; മാതുസഹോദരികളും സഹോദരീ പുത്രമാരും; ഭാര്യാമാതാവും പുത്രി ഭർത്താവും; ഭർത്യു പിതാവും പുത്ര ഭാര്യയും-ഉള്ളവരാണ് ശരീഅത്ത് വിവാഹബന്ധം നിഷ്പിച്ചമാക്കിയിട്ടുള്ള രക്ത-കുടുംബ ബന്ധങ്ങൾ. ഇതിൽ ധാരാളം ഗുണങ്ങളുടെയായിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർ തമിലുള്ള പെരുമാറ്റം പരിപാവനമായിത്തീരുകയും ദുർവി ചാരങ്ങൾ കലരാത്ത നിഷ്കളുകൾക്കനേഹാരേതാട അവർ തമിൽ സഹാവ സിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത് അവയിൽ മുഖ്യമായ ഒന്നാണ്.

2. പരസ്പര ബന്ധം കുടുതൽ ദുഃഖമായിത്തീരാനായി കുടുംബത്തിലെ നിയമവിരുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവരോളിച്ചുള്ള മറ്റു സ്ത്രീപുരുഷരാർ തമിൽ വിവാഹം ചെയ്യുന്നത് ശരീഅത്ത് അനുവദനിയമാക്കി. സഭാവഞ്ഞളും ആചാരസാന്നിധ്യങ്ങളും പരിചയിച്ചറിഞ്ഞവർ തമിലുണ്ടാകുന്ന വിവാഹ ബന്ധമാണ് കുടുതൽ വിജയകരമായിത്തീരുക. അനുരുമായുള്ള ബന്ധ തതിൽ പലപ്പോഴും വിയോജിപ്പും ഭിന്നപ്പും ഉണ്ടാകാൻ സാധ്യത ഏറായാണ്. ഇക്കാരണത്താലാണ് ഇന്ത്യാം എല്ലാ നിലയിലും അനേകാനും യോജിപ്പുള്ള സ്ത്രീ പുരുഷരാർ തമിലുള്ള വിവാഹത്തിന് മുൻഗണന നൽകുന്നത്.

3. ഒരു കുടുംബത്തിൽ ദിവ്രിതും സന്ധനരുമുണ്ടാകും. സുസ്ഥിതിയിലൂ ഇത്വരും ദുഃഖിതിയിലുള്ളവരും കാണും. അതിനാൽ, വ്യക്തികൾ സന്താം കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിന് മുൻഗണന നൽകണമെന്ന് ഇന്ത്യാം അനുശാസിക്കുന്നു. ഇതിന് ഇന്ത്യാമിശ്ര സാങ്കേതിക ഭാഷയിൽ ‘സില തുറിഹർമ്മ’ (കുടുംബബന്ധങ്ങൾ ചേർക്കൽ)എന്നു പറയുന്നു. ഇന്ത്യാം അതിഗ്രാഹിതാട കാണുന്ന കാര്യമാണിൽ. കുടുംബബന്ധങ്ങൾ വേർപ്പ ടുത്തുനാതിന് ‘വത്തലുഹിഹർമ്മ’ എന്നാണ് സാങ്കേതിക ഭാഷ. ഈ നിഷ്പി മായ മഹാപാപമാണ്. ബന്ധുക്കളിലൊരാൾ ദിവ്രിനോ മറ്റു ദുഃഖതങ്ങളുള്ള യാളോ ആരണ്യകിൽ അവനെ കഴിയുംവിധമെല്ലാം സഹായിക്കേണ്ടത് സുസ്ഥിതിയിൽ കഴിയുന്ന ബന്ധുകളുടെ കർത്തവ്യമാകുന്നു. ദാനയർമ ഞങ്ങിലും ബന്ധുകളുടെ അവകാശങ്ങൾക്ക് ഇന്ത്യാം പ്രത്യേകം മുൻഗ ണന നൽകുന്നുണ്ട്.

4. യുക്തിനിഷ്ഠമായ ഒരു അനന്തരാവകാശനിയമം ഇന്ത്യാം ആവിഷ്ക രിച്ച്. മരണാനന്തരം ഒരാളുടെ സന്പത്ത് മരവിച്ചുപോകാതെ, സന്തരം ബന്ധ

കശ്ചക്കിടയിൽ വീതിക്കപ്പെടുന്ന ഭായക്രമവ്യവസ്ഥ. പുത്രൻ, പുത്രി, ഭാര്യ, ഭർത്താവ്, പിതാവ്, മാതാവ്, സഹോദരൻ, സഹോദരി എന്നിവരാണ് ഒരു ഇടു ഏറ്റവും അടുത്ത ബന്ധങ്ങൾ. അതിനാൽ, ഭായക്രമത്തിന്റെ പ്രമാ ശ്രേണിയിൽ അവരാണുള്ളത്. അവരിൽ ആരുമില്ലെങ്കിൽ പരേതനോട് താരതമ്യനു കൂടുതൽ അടുത്തവർക്ക് ഓഹരി ലഭിക്കുന്നതാണ്. ഇല്ലിയം മരണം നാലു ഒരാൾ വിട്ടുപോകുന്ന സന്ദർഭ സ്വകൂട്ടുംബത്തിലെ അനേകം പേരുകൾ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. ഈ ഇസ്ലാമിക നിയമം ലോകത്ത് തുല്യതയില്ലാത്ത ഒന്നാണ്. അടുത്തകാലത്തായി ഇതര സമൃദ്ധായങ്ങളും അത് പകർത്തിയെടുക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, മുസ്ലിംകളിൽ ചിലർ സന്ദർഭ അപഞ്ചതയും പിടിപ്പുകേടും മുലം ഈ വിശിഷ്ട നിയമത്തെ ലംഗൾ കുന്നുവെന്നത് എന്നുമാത്രം പരിതാപകരമല്ല! വിശിഷ്ടം, പെൺകുട്ടികൾക്ക് അപകാശം കൊടുക്കാതിരിക്കുക എന്ന സന്ദർഭായം ഇന്ത്യയിലും പാകിസ്താനിലുമുള്ള മുസ്ലിംകളിൽ വളരെയധികം വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കടുത്ത അക്രമവും വിശ്വാസ വുർആന് തീർത്തും വിശ്വാസമാണ്.

ബന്ധുകൾ കഴിഞ്ഞാൽ, നമ്മുടെ ബന്ധം സ്വന്നഹിജനങ്ങൾ, അയൽവാസികൾ, ദേശക്കാർ, രാജ്യക്കാർ എന്നിവരോടാണ്. ഇവരോടെല്ലാം സത്യസന്ധയോടും മര്യാദയോടും നിതിബോധത്തോടും സദികാരത്തോടും കൂടി വർത്തിക്കണമെന്ന് ഇസ്ലാം കണ്ണഹിക്കുന്നു. ആരെയും കഷ്ടപ്പെടുത്തരുത്, ആരുടെയും മനസ്സിനെ പേരെന്നിപ്പിക്കരുത്, ആരോടും അസല്യം പറയരുത്, അനേകാന്നും സഹായിക്കുക, രോഗികളെ സന്ദർശിക്കുകയും അവർക്കുവേണ്ട ശുശ്രൂഷകൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുക; മരിച്ചവരുടെ ശവസംസക്കാരത്തിൽ പങ്കുചേരുക, ആപത്തിനിരയാവുന്നവരോട് അനുകസ്തയും സഹിതാപവും കാണിക്കുക, പാവങ്ങൾക്കും അഗ്രതികൾക്കും വികലാംഗർക്കും റഹസ്യമായി സഹായമത്തിക്കുക, തൊഴിൽ ഹനിതരകൾ തൊഴിൽ നൽകി സഹായിക്കുക, സന്ദർഭ സന്ദർഭ സുഖാധികരണവരുതും മാത്രം വ്യയം ചെയ്യാതെ, പരസഹായത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുക-ഈത്തല്ലാം അനുജനങ്ങളോടും വർത്തിക്കേണ്ടുന്ന ഇസ്ലാമികാനുശാസനകളാണ്. സർബാവും വെള്ളിയും കൊണ്ടുള്ള പാതയോളുപയോഗിക്കുന്നതും പുരുഷരാൽ പട്ട വസ്ത്രങ്ങളും സർബാഭരണങ്ങളുമണിയുന്നതും ധനം അനാവശ്യവിനോദങ്ങളിലും ആധികാരം ബന്ധങ്ങളിലും ദുർവ്വയം ചെയ്യുന്നതും ഇസ്ലാം വിലക്കുന്നു. പരസഹായം ദാദവദാസമാർക്ക് ആഹാരത്തിനുതക്കേണ്ട ധനം ഒരു വ്യക്തി യുർത്തടിച്ചു കളയുന്നത് ശരിയല്ലോ. നിരവധി പേരുടെ വിശ്വേഷക്കാർ മതിയാക്കുന്ന ധനം ഒരാരെണ്ണത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ ഒരാളുടെ ശരിരത്തിൽ തുണ്ടിക്കിടക്കുകയോ കയ്യോ ഒരു പാതയോളിന്റെ രൂപത്തിൽ ഒരു മേഖലയിൽ അലങ്കരിക്കുകയോ ഒരു പരവതാനിയും രൂപത്തിൽ ഒരു സ്വീകരണമുറിക്ക് ശോഭ പകരുകയോ കരിമരുന്നായി അഗ്രിയിൽ കത്തി ചഹിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് കടുത്ത അക്രമമാണ്. സന്ദർഭ വ്യക്തികളിൽനിന്ന് അപ്പുടെ പിടിച്ചെടുക്കാൻ ഇസ്ലാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ഒരുവരെന്തെ സന്ദർഭ സന്ദർഭ വ്യക്തിയായി

ലഭിച്ച ധനവും അവക്കേൽത്ത് തന്നെയാണ്. അതുപയോഗിച്ച് ജീവിതത്തെ ആന്റുപരിമാക്കാനുള്ള പുർണ്ണാധികാരം വ്യക്തിക്രൂണ്ട്. ദൈവം നമ്മുക്ക് നൽകി തിട്ടുള്ള അനുശ്രദ്ധങ്ങൾ വീട്, വാഹനം, വസ്ത്രം മുതലായവയിൽ പ്രകട മായിക്കാണുന്നതും ഇസ്ലാം വെറുക്കുന്നില്ല. ആധാംബരവും ധർത്ഥുമില്ലാത്ത മിത്തമായ ഒരു ജീവിതശൈലി സീക്രിക്ക്ലേമന്റെ ഇസ്ലാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു. നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾ അതിൽല്ലാത്തവിധം ഫർഡിപ്പിക്കാതെ, കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും സ്ത്രേഫാജനങ്ങൾക്കും അയൽവാസികൾക്കും സമൃദ്ധായാംഗങ്ങൾക്കും ദേശവാസികൾക്കും അവരുടെ അവകാശങ്ങൾ നൽകണമെന്നും അതാഗ്രഹിക്കുന്നു.⁶

ഈ പരിമിത വ്യത്തത്തിന് പുറത്ത് വിശാലമായ ഒരു ലോകമുണ്ട്. മുഴുവൻ മുസ്ലിംകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ലോകം. എത്രു ദേശക്കാരോ ഭാഷക്കാരോ തലമുറക്കാരോ ആക്കട്ട, മുസ്ലിംകൾ പരസ്പരം സഹകാരികളും യിൽക്കണം. അവർക്കിടയിൽ അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളുണ്ടാകാനുള്ള വഴികളും കളയണം. ഈ ഉദ്ദേശ്യാർമ്മം ഇസ്ലാം ചില വ്യവസ്ഥകൾ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിനായി ചിലത് മാത്രം ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കാം:

1. മുസ്ലിംകളുടെ പരസ്പര ബന്ധം സുദൃഢവും പാവനവുമാക്കേണ്ടതിന് അവരുടെ സ്വഭാവം സംസ്കരിക്കേണ്ടതും അവർത്തി സാമാർഗ്ഗിക ബോധം വളർത്തേണ്ടതുമുണ്ട്. ഈത് മൂൺനിർത്തി, വിഖാഹബന്ധം തിലും അനുവാദമുള്ള സ്ത്രീപുരുഷമാരുടെ സത്രയ്ക്കായ കുടിച്ചേരൽ ഇസ്ലാം വിലക്കുന്നു. സ്ത്രീ പുരുഷമാരുടെ ‘ബൈബാസൈറ്റികൾ’ വെള്ളേറു ആയിരിക്കേണമെന്നാണ് ഇസ്ലാമിലീർണ്ണ ശാസന. സ്ത്രീകളുടെ കർമരംഗം ശൂഹമാണ്. പുറത്തിരിഞ്ഞേണ്ട ആവശ്യം വന്നാൽ ആകർഷകമല്ലാത്ത അനാധാരം വസ്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ശരീരം മുഴുവനും ശരിക്ക് മരിച്ചേ ഈ അംബു. നിബൃത്തിയില്ലാതെ ഘട്ടങ്ങളിലല്ലാതെ മുഖമുാ കൈപ്പുടെ പോലും പുറത്തു കാണിക്കരുത് -ഇസ്ലാം സ്ത്രീകൾക്കു നൽകുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളാണിവ. അതെയവസരം, അനുസ്ത്രീകരിക്കുന്ന നോക്കരുതെന്നും, കണ്ണുപോയാൽ ദുഷ്ടി തിരിച്ചുകളയണമെന്നും രണ്ടാമത് നോക്കാൻ തുനിയുകയോ അവരു സമീപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്യുതെന്നും ഇസ്ലാം പുരുഷമാരോടും ആപ്പത്താപിക്കുന്നു. സ്വഭാവ സംസ്കരണത്തിനും വികാരശമനത്തിനുമായി ദൈവം നിശ്ചയിച്ച വിഖാഹം എന്ന അതിരിന്പുറം ചാടാൻ ശ്രമിക്കരുത്. എന്നാലും, അങ്ങനെന്നെയാരു ചിന്തപോലും ഉദ്ദേശവിച്ചുകൂടാം. ഈ മട്ടിൽ ആത്മനിയന്ത്രണം പാലിക്കേണ്ടത്, ഇസ്ലാമിക ദുഷ്ട്യാസ്ത്രീയിലും കുടാത്ത ബാധ്യതയും.

2. മുസ്ലിംകളുടെ ധാർമ്മിക ഭദ്രതകൾ ശരീഅന്തർ നിശ്ചയിച്ച മറ്റാരുവ്യവസ്ഥ വസ്ത്രധാരണത്തിലാണ്. പുരുഷമാർക്ക കാൽമുട്ടിനും പൊക്കിളിനും ഇടക്കുള്ള ഭാഗവും സ്ത്രീകൾ മുഖവും കൈപ്പുടവും ഒഴിച്ചുള്ള ഭാഗവും മറയ്ക്കുണ്ടാണ്. എന്ന് ഇസ്ലാം അനുശാസനിക്കുന്നു. അടുത്ത ബന്ധവും മുമ്പിൽ പോലും അവ തുനിനിടരുത്. ശരീരത്തിലെ പ്രസ്തുത ഭാഗങ്ങൾക്ക്

ശരീഅത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ 'സിതർ'(മറ) എന്ന് പറയുന്നു. മുസ്ലിംകളിൽ ലജാഹാരിലും വളർത്തുകയും ദുർവ്വതികൾക്ക് പേരിപ്പിക്കുന്ന നിർബദ്ധത പടർന്നുവിടിക്കുന്നത് തടയുകയുമാണ് ഇതുകൊണ്ട് ഇസ്ലാം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്.

3. വിനോദങ്ങൾക്ക് ഇസ്ലാം ഏർപ്പെടുത്തിയ നിയന്ത്രണമാണ് മുന്നാ മത്തെ സംഗതി. സഭാവം ദുഷ്പിപ്പിക്കുകയും ദുരാഗ്രഹവും ദുർബികാരങ്ങളും ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിനോദങ്ങൾ അതനുവർത്തിക്കില്ല. സമയം, ആരോഗ്യം, ധനം, മാനം എന്നിവ നശിപ്പിക്കുന്ന വിനോദങ്ങളും നിഷ്ഠിവു മാത്രേ. ഒഴിവു വേളകളിൽ വിനോദങ്ങൾ സന്തോ നിലകൾ എറോ ആവശ്യ മാണ്. നവോമേഷവും കർമ്മചെതന്യവും പകരാൻ അധ്യാനത്തോടൊപ്പം ലീലാവിനോദങ്ങളും അതുതാപേക്ഷിതമാണ്. പക്ഷേ, അവ ആത്മാവിനെ മലിനമാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ളവയാംവരുത്. സ്ത്രീ പുരുഷ ഭേദമില്ലാതെ, പര സഹസ്രം ജനങ്ങൾ, പാപവുത്തികളുടെ സാക്ഷിപ്പികാവിഷ്കാരങ്ങളും അഴീലും ദുഷ്യങ്ങളും കണ്ണുകൊണ്ടിരിക്കുക എന്ന അസംബന്ധം പുറമേ എത്രതെന്നു ആകർഷകമായിരുന്നാലും ജനങ്ങളുടെ സഭാവചര്യകളെ അങ്ങേയറ്റം ദുഷ്പിപ്പിക്കുന്നവയാണ് എന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമില്ല.

4. കക്ഷിമാതുരുങ്ങളും ശൈമില്യവും തീരെ വർജിക്കണമെന്ന് ഇസ്ലാം മുസ്ലിംകളോട് ശക്തിയായി ആവശ്യപ്പെടുന്നു. സമൃദ്ധായത്തിന്റെ ഭൂതക്കും ക്ഷേമമെരുങ്ങാർക്കും ഇത് അനുപേക്ഷണിയമാത്ര. അഭിപ്രായവൃത്ത്യാ സങ്കൾ, ആത്മാർമ്മതയോടും ഉദ്ദേശ്യ ശുശ്വരിയോടും കൂടി, വിശുദ്ധ വുർ ആഞ്ചേയും തിരുസുന്നത്തിന്റെയും തീർപ്പിന് വിടണം. എന്നിട്ടും ഒരു തീരു മാനം അസാധ്യമായിത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ തമിൽ കലഹിക്കാതെ അത് ദൈവ തത്ത്വകളിൽ കലാരൂപിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. മുസ്ലിംകൾക്ക് നന്ദയും വിജയവും കൈവരുത്തുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ സഹകരിക്കുക, നേതാക്കരെ അനുസരിക്കുക, നാശവും ആഭ്യന്തരകൃഷ്ണപ്പവും ഉണ്ടാക്കുന്നവരിൽനിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കുക, തമിൽ കലഹിച്ച് അപകീർത്തിയും ബലഹീനതയും വരുത്താതിരിക്കുക എന്നിവയെല്ലാം ശരീഅത്ത് മുസ്ലിംകളോട് ശക്തിയായി ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളാണ്.

5. അമുസ്ലിംകളിൽനിന്ന് ശാസ്ത്ര-കലാ വിജ്ഞാനീയങ്ങൾ കരസ്ഥ മാക്കാനും അവരുടെ ഫലപ്രദമായ ജീവിത മാർഗ്ഗങ്ങൾ പതിക്കാനും മുസ്ലിംകൾക്ക് പുണ്ണാനുവാദമുണ്ട്. എന്നാൽ, ജീവിതത്തിൽ അവരെ കണ്ണടച്ചനുകരിക്കുന്നത് ഇസ്ലാം വിലക്കുന്നു. ഒരു സമൃദ്ധായം, സന്തം കഴിവുകേടു കൊള്ളിരുതായ്മയും സ്വയം സമർത്തിക്കുകയും മറ്റു സമൃദ്ധാ യങ്ങളിൽ നന്ദയും ശ്രേഷ്ഠതയുമുണ്ടെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നോ അഞ്ചു അനുസമൃദ്ധായങ്ങളുടെ ആചാരസ്വഭാവങ്ങൾ അപൂർണ്ണ അനുകരിക്കാനു തുടങ്ങുന്നത്. അടിമതത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഹീനമായ പ്രകടനമാണിത്. സന്തം പതനത്തിന്റെയും പരാജയത്തിന്റെയും പരസ്യവിള്ളംബരവും. അനുകരിക്കുന്ന സമൃദ്ധായത്തിന്റെ സംസ്കാരം നാമാവശ്യങ്ങൾക്കിടുക

யாளிதின்றி ஹலா. இக்காலையாக்காளாளர் அனு ஸமுதாயனாலுடை
ஸங்காரம் ஸீகிளிக்குநாத் நவி(ஸ) திருமேனி கரிமாயி விரோதி
ஷுத். ஒரு ஸமுதாயத்தின்றி யாழிலும் பிரதாபவும் அவருடை
வாஸ்தவமான ஜீவித ரீதியிலோ அல்ல. அவருடை விழந்தான், புது, காரு
ஶேஷி, கர்மசக்தி எனிவதொன்றின்றி மானங்காய். அதினால், ஶக்தியும்
பிரதாபவும் கருப்பமாகலானாலுமிருந்து மகிழ் அதிகாரத்தைக்குநா
தூணவலங்பிக்கேண்டத். அல்லாத, ஸமுதாயனாலே அடிமத்தத்தின்றி தழஷ்ட்.
ஏவுதில் அனுஸங்காரனாலுடை உதிச்சு, ஸாதா ஸாங்காரிகாஸ்திரதூ
தனா ஸஹிதுபோகானிடவருடை ரீதிகஶ் ஸீகிளிக்குக்கயல்.

6. அனுமதப்படாக திக்கால நிஷ்பக்ஷத்தையும் விஶாலமநங்கத்தையும்
காளிகளைமென் இல்லாம் பரிபீக்குநா. பக்ஷபாதவும் ஸகுபித
மனஸ்திரியும் இல்லாமொரிகலையும் பொருப்பிக்குநால். அனுமதப்படாலுடை
மஹாத்மாக்கலையும் நேதாக்கலையும் அவரேஜிக்கருத்தெங்காள் இல்லா
மின்றி அய்யாபான். அவருடை மதவிஶாஸனாலே அப்பாஸிக்குக்கயை
அவருமாயி கலப்பிக்கயை அருட. அவர் ஸ்நேഹத்திலும் மதத்திலும்
வர்த்திக்குநா காலதேநாலும் அத் திரிச்சுநாக்காள் முஸ்லிங்கஶ் ஸாயு
ஸம்ராள். முஸ்லிங்கலுடை அவகாஶனால் அவர் அப்பாஸிக்குநாலூக்கின்
அதே நிலபாக் திரிச்சு வேஷ்டதாள். என்னில், முஸ்லிங்கஶ் ஹதர மத
ஸமரக்காசி, ஸ்நேஹாநாக்கப்படும் ஸலாவஸுவியும் விஶால மனஸ்கத
யுமுதுவராயிதிக்குக் எடுந்தாள் இல்லாமிக ஸங்காரத்தின்றி தான்
பற்று. அளிதியும் அகைமவும் ஸுார்மத்தையும் ஒரு முஸ்லிமின்றி படவிக்க
நிரக்குநாத்தல். மாந்த, ஸத்தியாவா, யர்மனிப்பா எனிவக்க் ஹதமமா
தூக்காயி பரிலஸிக்கேண்டதாளாயாசி. ஹத்கூப்படவும் ஹதமதவுமாய
அதார்ஜீவிதம் வசி மாந்தமால்லுக்கலே அதக்ரங்கிசூடுக்குக்கயாள் அதை
லூட யாம்.

ஹத ஸுஷ்டிக்கலுடை அவகாஶனால்

தன்றி அஸாங்பும் ஸுஷ்டிக்கலுடை மேல் தெவாம் மாந்தமுக் அயிகாரம்
நாக்கியிரிக்குநா. மாந்தமாகட, ஸாதா கஷிவுபதேயாகிச்சு அவரை
அயிகாப்படுத்தி சூஷணாப்படுமானாலும் ஸுஷ்டிக்கலிலுடைதெங்கா
நிலத்தில் அதிகாரத்தையும் அவகாஶம் மாந்தமானால் என்னை
முள்ள சில அவகாஶனால். அநாவஸுமாயை அவங்குதித்தகவினேதா
மாந்தமுக் அவரை நாக்கிப்பிச்சுக்குடா. அவ உபயுகதமாக்குநாதின்றி எடுவும்
ஹதமமாய மார்ஶால் வேளா ஸீகிளிக்காள்-ஹதலூலாம் ஹதர ஸுஷ்டிக்கலுடை
அவகாஶனாலுள்ளன். ஹத விஷயத்தின்றி யாராலும் வியிகஶ் காளாம் ஶரீ
அதனில். அஹாராவஸுமால்மோ தேவாம் தடானை அதியி மாதுமே ஜீவி
க்கலே கொல்லாவு. அநாவஸுமாயை ரைத்தினு வேளியோ கொல்லுநாத
நிஷ்பிவமாள். கேஷ்வாவஸுத்தின் ஜீவிக்கலே கொல்லுநோசி, கஷுத்தின்றி

അറുക്കണമെന്നാണ് നിയമം. ഇതാണ് നല്ല മാംസം ലഭിക്കാൻ പറ്റിയ രീതി. ജീവികൾക്ക് വിഷമം കുറക്കുന്ന മറ്റൊരീതികളുണ്ടാവാം. പക്ഷേ, അവ മാംസ തിന്റെ അനേകം ഗുണങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തും. മാംസത്തിന്റെ ഗുണങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുത്താത്ത രീതികളും കാണും. പക്ഷേ, അവ ജീവികൾക്ക് ഏറെ പ്രധാനമുണ്ടാക്കും. ഈ രണ്ടു വശങ്ങളും പരമാവധി പരിഗണിക്കുകയാണ് ഇന്ന്‌ലാം ചെയ്തത്. ജീവികളെ നിർദ്ദയം മർദ്ദിച്ച് കൊല്ലുന്നത് ഇന്ന്‌ലാം നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിഷജന്തുകളെയും ദുഷ്ടമുഖങ്ങളെയും കൊല്ലാൻ ഇന്ന്‌ലാം അനുവ ദിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യരിൽ അവയുടെ ജീവനെക്കാൾ വിലപ്പെട്ടിരായതു കൊണ്ടാണിത്. എന്നാൽ, അവയെപ്പോലും ഏറെ പീഡിപ്പിക്കാതെ വേണം കൊല്ലാൻ. സവാൽ ചെയ്യാനും ഭാരം വലിക്കാനും ഉപയോഗിക്കുന്ന മുഹ ഞങ്ങളെ പട്ടിഞ്ഞിക്കിടതു്. താങ്ങാനാധാരത്ത് ജോലികൾ ചെയ്യിക്കയോ നിർദ്ദയം മർദ്ദിക്കയോ അരുത്. പറവകളെ അനാവശ്യമായി കൂട്ടിൽ ബന്ധിച്ചിടതു് -ഇന്ന്‌ലാം നൽകുന്ന ശാസനകളാണിവ. ജീവികളുടെ കാര്യമിരിക്കട്ട, സസ്യ ഞങ്ങളും ചുംപും ഇന്ന്‌ലാമിന് സ്വന്തം കാഴ്ചപ്പെടുത്തുണ്ട്. അകാരണമായി മരങ്ങൾ മുറിച്ചുതള്ളുന്നത് ഇന്ന്‌ലാം അംഗരികതിക്കുന്നില്ല. പുഷ്പങ്ങളും ഫലങ്ങളും നമുക്ക് പറിച്ചെടുക്കാം. എന്നാൽ അനാവശ്യമായി നശിപ്പിക്കാൻ നമുക്കവകാശമില്ല. സസ്യങ്ങൾക്ക് ജീവനുള്ളതുകൊണ്ടാണിത് എന്ന് പറഞ്ഞേണ്ടക്കാം. എന്നാൽ, ജീവനില്ലാത്തവയെയും അനാവശ്യമായി നശിപ്പി ചുകുടാ. വെള്ളം വെറുതെ ഒഴുകിക്കള്ളുന്നതുപോലും ഇന്ന്‌ലാം വില കുന്നു.

ശരീഅത്ത്-സാർവജനീനം, ശാശ്വതം

മുഹമ്മദനബി(സ) മുവേന നൽകപ്പെട്ട ശരീഅത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തക്കു ചുംപു ഒരു സംക്ഷിപ്ത രൂപമാണ് ഇതുവരെ വിവരിച്ചത്. ഈ ശരീഅത്തിൽ മനുഷ്യർ തമിൽ ഒരു വ്യത്യാസവുമില്ല -വിശ്വാസം, ആദർശം, കർമ്മം എന്നീ കാര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ലാതെ. കുടുംബം, ദേശം, വർണ്ണം എന്നീ വയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യരെ തരംതിരിക്കുന്ന ഒരു മതമോ ഭർമ്മ നമോ ഒരിക്കലും സാർവജനീനമായിരിക്കില്ല. കാരണമുണ്ട്: ഒരു വംശ തിന്റെപ്പെട്ട മനുഷ്യർ മറ്റാരു വംശക്കാരായി മാറുകയില്ല; ലോകത്തിലെ മനുഷ്യരോന്നായി രിടത്ത് താമസമാക്കുക സംഭാവ്യമല്ല; ആദ്ധ്യികക്കാരൻ്റെ കുപ്പോ ചെന്നക്കാരൻ്റെ മണ്ണയോ യുദ്ധാപ്രവർത്തി വെള്ളപ്പോ മാറുക ആയില്ല. അതിനാൽ, വംശ-ദേശ-വർണ്ണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപപ്പെട്ട മതങ്ങൾ ഒരു ജനതയിൽ ഒരുജീവിനിൽക്കുകയേ ഉള്ളൂ. എന്നാൽ, ഇന്ന്‌ലാം മിക നിയമസംഹിത ലോകത്തിലെ എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കുമുള്ളതാണ്. കാരണം, ‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു, മുഹമ്മദുരിസുല്ലാഹു’ എന്ന പരിശുദ്ധ വാക്കുത്തിൽ വിശദിച്ച ആർക്കും മുസ്ലിം പാർട്ടിയിൽ തുല്യാവകാശ തെറ്റാടു പ്രവേശിക്കാവുന്നതാണ്. വംശം, ഭാഷ, ദേശം, വർണ്ണം എന്നീ ഭേദങ്ങളുണ്ടാനും അതിലില്ല.

ମାତ୍ରମଲ୍ଲ, ହୁଏ ଶରୀଅନ୍ତର କାଳାନ୍ୟାବର ଉତ୍ତରତାଙ୍କ - ଏରୁ ଶାଶ୍ଵତ
ଶରୀଅନ୍ତରତାଙ୍କ. ଅତିରିକ୍ଷେ ନିଯମବ୍ୟବଗମକରି ଏରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମ୍ବାଦ
ଅତିରିକ୍ଷେଯୋ ନିଶ୍ଚିତ କାଳାନ୍ୟାବର ଅନୁଚାରଣୀତିକରି ଅୟାରାମାକିଲି
ଯୁଦ୍ଧବତ୍ୟାଲ୍ଲ. ମରିଛୁ, ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଏହି ପ୍ରକୃତିଯେବାକେ ସ୍ଵପ୍ନକିଳି
ପ୍ରେସ୍ତର ଆ ପ୍ରକୃତିକଣ୍ଠେ ସ୍ଵତମାଯି ଅଭିଷ୍ଠକରିପ୍ରତାଙ୍କ. ମନୁଷ୍ୟପ୍ର
କୃତିକଳ ମାରମିଲ୍ଲ. ଏକାଳତରୁଥୁ ଏହି ପରିତ୍ସମିତିଯିଲ୍ଲୁଂ ଆତ୍ ଏରେ
ନିବାତିର ବର୍ତ୍ତନିକବୁଣ୍ୟ. ଅତିକାଳ, ଆ ପ୍ରକୃତିକଣ୍ଠେ ସ୍ଵତମାଯି ଅଭି
ଷ୍ଠକରିକଷେପ୍ତ ନିଯମଙ୍ଗରିକବୁର୍ବ ମାର୍ଗ ସାଧ୍ୟମଣି.

കുറിപ്പുകൾ

- ‘வள்ளுவர்கள்’ இதினொடுபவாறனமாயெடுக்கலா. இக்காரணத்தில் யூக்கினிஸ்பவர்வும் மானு சிகிவுமாயைாடு ஸல்லிப்பாற்றி ஸ்ரீகந்திக்காரன் மனுஷுக்கு உள்ளுவரல் ஸாய்டிக்டில். வள்ளு விவேகானந்த நூயைக்கிரக்காங்கள் எழுக்கவாலம் ஜிவஸாஸ்த்ரத்தை உபயோகப்படுத்தி வாங்க. கஷிஞ்சன் கல்க ஶதகாண்தோல்து, விவேகானந்தினகுழுமாயாளர் அமைவிகளைக் கோட்டு திகில் வியிப் பாப்திகாவிப்பது. ‘தொல்கூடுதை’ என்று ‘ஏழ் கூடு’-த்தின் ஆயிரக்கணக்கின் மனுஷுக்குவிக்கிற நிர்ணய மற்றிக்கொடுவது; ஓசுள்ளிக்குவும் மீதுபாடுத்தினிடமும் விவேகானந்தராயு; வெங்கு நடவடிக்கை கூடுதல்வர்க்கும் வழுதுப்பட நியமனம் தொன உள்ளாக்கல்பட்டு. கரை கோட்டு ஜிதி, கரை ஸ்கூலித் துறகுக்கால்கை ஸ்ரீதி பரிக்காரன் கஷிஞ்சனதை போயி. 1954 மேல் 17 -ாம் மாதமாள் வள்ளுவிவேகந் அங்கினிப்பவும் மாநுஷிக் ஸம்ஹனத்தின் விருவுவும் மூன்றாம் அமைவிகளைக் கோட்டுக்கிற வியிப் பாஸ்தாத.

ഏതുദേഹം സ്വന്തമാക്കുകൾ കൊടകയിൽ പാതകങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ശേഷമാണ് വർണ്ണവിവേചനം അനീ തിപരമാണെന്നും നിഃസ്ഥിഷ്ടം എൻപ്രൈവേറ്റേറാബാന്നും മനുഷ്യന് ഫോമായിരിക്കുന്നത്. ഇന്നും, താര തുരുപ്പതാം സ്വന്തമാക്കിന്തെ സാധ്യാഹനത്തിലും താര പസ്തുത ഗ്രാഫിക്കാനും ഏതുദേഹം മനുഷ്യ മുഗ്ധരാജാംക്ഷ. 'തന്ത്രാലിമഹിമ'യിലാണ് അഥവ മനുഷ്യത്വം ഉണ്ടിക്കുന്നത്. ഓക്സിജനും പ്രൈക്സിലും ആക്രമിക്കുന്നു പാർക്കറിയിലെ പാശ്ചാത്യത്വം തുലിന്നുവെഹിക്കാമെന്ന്. അങ്ങളിക്കെങ്കിൽ പോലും സംസ്കാരം സ്വന്നനാരഹനും ലോപിക്കുന്നവരിൽ ശാന്തമായാണു വിശദം വിവേചനനായത്തിൽ പിടിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കയാണിന്നു. ജീവിതപ്രധാനമായ പ്രസ്തുത പ്രശ്നം മനുഷ്യമുപ്പതിച്ചക്കും എങ്ങനെന്ന കൈയ്യാളി എന്ന് നാം കണക്കുകിണ്ടു. തുലിന്നാവുവാദമെന്നോം 'ശരീരങ്ങൾ' ആരുമേ പ്രവൃദ്ധിപ്പിച്ചു വർണ്ണവിവേചനം കൂടുതൽ അനീതിയാണെന്ന്. ശരീരങ്ങൾ മനുഷ്യന് നേരിവി കാണിച്ചുതന്നു. പാപത്തിന്റെ പട്ടകുഴിയിൽനിന്ന് അത് മനുഷ്യനെ രക്ഷിച്ചു. വൃഥതയോട് മാനുഷികരത്തുകൂട്ടുകൂട്ടു ഉൾപ്പെടെയാണുകുറുന്നത് കാണുന്നു:

“നിക്ഷയം, നാം മനുഷ്യപ്രതിരോധ ആര്ഥിക്ക്രിസ്റ്റൻ.” വൃദ്ധരുൾ തുടർന്നു പറയുന്നു: “മനുഷ്യരും നിക്ഷയം അഭ്യന്തരിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രവർത്തനിന്നിന്മാണ് നാം നിങ്ങളെ സ്വക്ഷിക്കിട്ടുള്ളത്. നിങ്ങളെ വിവിധ ശോഗ്രങ്ങളും പുത്രസ്ത വിഭാഗങ്ങളുമാണ് തിരിച്ചുത്, നിങ്ങൾ ഹന്സ്പരം തിരിച്ചിറയാം വേണ്ടിയാണ്. നിങ്ങളിൽ കുടുതൽ സ്വക്ഷമതയുള്ളവന്വരെ അല്ലാഹുവി ക്കൽ ആരംഭിയാൽ.”

எஸுத்தி(ஸ) அறைது: “இனங்களே! நினையால், நினைத்துவ சாபால் ஏக்காளர்; நினைத்துவ பிரதாங்கம் எடுக்கின் தான். நினைத்துவதும் ஆர்வவித்தினிடாக்கு; ஆர்வவைக்கட மணித்தினிடாக்கு. அதை விகித அளவிலியூடு மேலோ அளவிலிக் அளவிலியூடு மேலோ ஏது மேற்யூடு அவகாச பெட்டாகில். வெறுத்தவார் கருத்தவெங்கலார், அல்லதுகிடீர் கருத்தவார் வெறுத்தவெங்கலார், (அர்ச்சும் அதிருடுகமெல்லா) ஏது மேற்யூடு அவகாசபெட்டாகில்; தவ்வ(ஸுக்ஷ்மத)கொள்ள விருதை. நினைத்திற் எடுப்பும் உறுதம் நினைத்திற் குடுத்து ஸுக்ஷ்மதையுத்துவாக்கு.” (நவி யூரை விருதாஞ்சன் (பஸுநாஞ்சனித்தினிடாக்கு)

നോക്കുക! പതിമുന്ന് നൃസിദ്ധാക്ഷരക്കു മുൻ ശരീഅന്തർ മനുഷ്യനെ പറിപ്പിച്ച യാമാർമ്മ മാണിത്. നൃസിദ്ധാക്ഷര നിംബുനിന്ന് പ്രമാണസ്രീക്കും കാശ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കും ശേഷമാണ്, എത്രയോ ആയിരിങ്ങളും വിഭവക്ഷുന്നുമായ പർശ വിഭേദനത്തിൽ ബലിയാക്കളാക്കിക്കഴി ഞ്ഞതശൈഷമാണ്, മനുഷ്യ സമുഹത്തെ ഒന്നടക്കം പിലിയിടക്കുകയും അപൊന്നിക്കുകയും ചെയ്തതശൈഷമാണ് ‘അനിവാര്യത്തിനുമായ യുക്തി’-ക്ക് യാമാർമ്മത്തിന്റെ തല്ലി തന്ത്രം കൂടി ഞ്ഞത്. യാമാർമ്മത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികവും സമൂഹവുമായ സമീക്ഷനമാരുള്ളവാൻ ആവശ്യമിക്കണ്ണ് നാശം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തലാണ്.

2. പൊടിമല്ലുക്കാണ്ക് മുഖവും കൈയും തടവൽ.
 3. നാല് റക്കാന്തതുള്ള നമസ്കാരം രണ്ട് റക്കാന്തത്താക്കി ചുരുക്കി നമസ്കാരിക്കൽ.
 4. രണ്ട് നമസ്കാരങ്ങൾ ദന്തിച്ചേരുകൾ ചെയ്യൽ. ഖുറാൻ, അസാർ എന്നിവയും മർഹിപ്പ്, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നിവയും ജോൺ എന്നിവയും.
 5. മിഥാനിക്കമാനത്തിലൂള്ള ഇരു ജോലിക്കിർണ്ണായം തകർത്താണ്ടിന്റെ തിക്താനുഭവങ്ങൾക്കുശേഷം സ്ത്രീകൾ വിടുകളിലും മടങ്ങണമെന്ന് മുറിപ്പു കുട്ടാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു പിലി പാശും തുണ്ണ് പിന്നക്കാം. രണ്ട് പ്രമുഖ ചിന്തകരായായ ഡോ. ഫൂശ്ടൻ ഒരു സീനിയറീയും പൊതി. സീനിയറീയും അബ്രഹാം ചുവരും പേരുകുന്നു. ‘കമ്യൂണിസം അന്ത് ദി കോൺഫെറൻസ് ഓഫ് ദി ബെറ്റ്’ (Communism and the Conscience of the west)-എന്ന കൃതിയിൽ ഡോക്ടർ ശിരൻ എഴുതുന്നു:
- “പരിത്രനയിൽ തുല്യത കാണാത്തവിധം നിരംശാമയമാണ് അമേരിക്കൻ കുട്ടാംബജിവിത നിലിലെ പ്രക്ഷൃംഡാവനമം. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ബാരോദാരിദ്ധ്യത്വം(പായുലനമാപിനി) കുട്ടാംബം. അമേരിക്കയിലെ ശരാശരി വീരദാനന്ദനയാണോ അതിൽനിന്നൊന്നും ഭിന്നമല്ല അമേരിക്ക യൂട്ട് സ്പിന്നിയും. കൂടും കുട്ടാംബം പണം ധൂമ്രങ്കിപ്പുകൾ അമേരിക്കൻ വിടുകൾ പുലരു നാലേക്കിൽ അന്തിമിപ്പിലോപിയിൽ ദേശിയ കടത്തിന് മേൽ ദേശിയ കൂടും കുട്ടാംബം ഒരു നാടായിന്നിരും അമേരിക്ക. അമേരിക്കയിലെ ശരാശരി ഭാര്യാഭ്രണകൾ തണ്ടളുടെ വിശ്വാസരഹിതുകൾ സനിഷ്ഠകർഷം പാലിക്കാതെ പക്ഷം അഭ്രണന്ത്രിക്ക് ചാർട്ടറിലും (അതിൽ പറഞ്ഞ) നാലു ത്രണങ്ങളിലൂള്ള സ്വാത്രത്രാജ്ഞലിലും (Four Freedoms) വിശ്വാസിക്കാൻ അനുന്ന നിർബന്ധിക്കാണ് അമേരിക്കക്കവക്കാശമുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല.

“സ്വനേഹത്തിന്റെ നേടങ്ങൾ മനുഷ്യമാണ് വിന്മർക്കിക്കുന്നതായാൽ, മിച്ചതുള്ള പരുത്തിയും കാപ്പിയും കടലിക്കലശൈക്ഷിക്കുന്നും സാമ്പത്തിക മുല്യങ്ങൾക്കു ഭേദാടി പ്രകൃതിയെ തകർക്കാനും ഘർഷിപ്പിക്കുന്ന സാമ്പത്തികനയങ്ങളായിരിക്കും നാം കരപ്പിടപ്പിക്കുന്നത്. രണ്ടാർക്കും ഭേദാടി ഏറ്റനിലിപ്പാർ ഓരോരുത്തുരുതുകയും സംരിത്തിനുഭേദാടിയാണ് ഭാര്യാഭ്രണത്താ കൾ ചീറിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അനേന്നാന്നാശയത്തിലൂള്ക്കയും പരമ്പര സഹകരണത്തിലു ടെക്യൂം മാത്രമേ തന്ത്രശിൽ വ്യക്തിപാമായ സാഹ്യം ലഭ്യമാകു എന്ന് അവർക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ഓരോരുത്തുരുതാകൾ കണ്ണകൾ, മല്ലാംവും ശ്രദ്ധന്വും തന്മാർക്ക് ഹോരാ ടുനിലേർപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ അവ രണ്ടും സാഹ്യികളാക്കിപിന്തു വിശ്വാസവും പുർണ്ണമാക്കും. സാമ്പത്തിക സമാധാനം കെടുത്തു. താനാഭ്രാജിന്നിന് വിട്ട് സത്യരാമയി പറമാർമ്മന നടത്താൻ ഭാര്യാഭ്രണത്താകൾ സമതിക്കുന്ന പക്ഷം വിശേഷിയ ത്രാശാസ്ത്രങ്ങൾ നുശ്ശണ്ടുകയരുന്ന നാടായിന്നിരും അമേരിക്ക. ‘അശശ്രദ്ധി’ എന്നു പറയുന്ന ആ പരമമായ കുറിനെ കമ്യൂണിസം എപ്പകാരം തുത്തുമാറ്റുന്നവോ അപേക്ഷാരം തന്നെ. ദൗഖ്യമെന്നും നില്ക്കുന്നതോപോലെ ഓരോരുത്തുരുതാകൾ പെരുമാറ്റുന്നതായാൽ ദേശിയമെന്നോണം നിരീശവര തന്ത്രിനു ഭേദാടി വാരിക്കുന്ന, സംബന്ധപ്പെട്ടാപന്നതെ ഭാണിക്കുന്ന, നമ്മുടെ എഴു അവകാശബാധ്യതകളും ദൗഖ്യവദന്നു സാമ്പാർക്കിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥ മെഡാപി കളുമായിഡിക്കും അമേരിക്കക്കുണ്ടാവുക. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാഭാരം നിർബന്ധിക്കുന്നത് വിട്ട് വരെ. കുട്ടാംബത്തിലെ സംഭവം കാലാന്തരങ്ങളിൽ കോൺഗ്രസ്സിലും ബെപ്പുഹാസിലും സ്കൂളോക്കോർട്ടിലും പ്രത്യാളാത്മകളുംവാക്കേഡിക്കുന്ന ദാഖിലെംബും ഓരോരുത്തുരുതാക്കും ലഭിക്കുന്ന ജീവിക്കുന്ന ഓരോ രൂത്തർക്കും ലഭിക്കുക. വീരിലെപ്പൂജാവായാണ് രാഷ്ട്രവും ജീവിക്കുക.”

കുറുക്കുടി മുന്നോട്ടു പോയി വൈബാഹ്ന്യർ സിരിൽ ജോഡ് പറയുന്നു:

“സ്ക്രീൻ കുറി-മിൽ പരിപാലനത്തിനു സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം അതുവഴി ജീവിതത്തിലെ വാരം അൽപ്പം താഴ്ഗാലും ലോകം കുടുതൽ സ്വഭവ്യ പുർണ്ണമായെന്നെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.”(Variety, December, 1, 1952)

6. അല്ലെങ്കിൽ പറയുന്നു: “അവരുടെ സ്വത്തിൽ യാഹകനും ഇല്ലാത്തവനും അവകാശാദ്ധ്യാണ്.” (st: 19)

ഇസ്ലാം മതം

അമൃതരാജ്‌ലാ ഖാദ്രീ

വിജ: വി.പി. മുഹമ്മദ്

ഇസ്ലാം എന്ത്? അതിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്ത്? ഇസ്ലാമിക് ആരഡിൾ വിശാസ അർക്ക് മനുഷ്യജീവിതവുമായുള്ള ബന്ധമെന്ത്? ഇസ്ലാം സീക്രിക്കറ്റു നാതുകാണ്ടുള്ള പ്രയോജനവും സീക്രിക്കറ്റിൽക്കുന്നതുകാണ്ടുള്ള നഷ്ടവുമെന്ത്? ഭീഷണിയും ബലപ്രയോഗവും കൊണ്ടാണോ ഇസ്ലാം ആരഡിൾവിശാസാർക്ക് അംഗീകരിപ്പിക്കുന്നത്? പ്രസ്തുത ആരഡിൾ സിദ്ധാ നാഞ്ചളുടെ സത്യാവധികൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന സീക്രാറ്റുമായ വഴി തെളിവും അതിന്റെ പകലുണ്ടോ? തുടങ്ങി ആധ്യാത്മിക മന്ത്രിഷ്കങ്ങളിൽ ഉയർന്നുവന്നുകൊണ്ട് സംശയങ്ങൾക്ക് വ്യക്തവും യുക്തിപൂർണ്ണവു മായ മറുപടി നൽകുന്ന വിവ്യാത കൂട്ടി പ്രവഹിച്ചുവരിച്ചു അവതാരിക്കുന്ന പഠനം ഹമ്മായ അടിക്കുറിപ്പുകളും.

5/-

ഇസ്ലാമിക് പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്

കോഴിക്കോട് മലബാറിപ്പുരം, മുസ്ലീംലൂഡ്, കൊല്ലം, മലബാറ്

ISBN 81-8271-437-0

വരു: 40.00